

Te Vroege Winter

Why Worry

26 juli 2019, de scan gaf aan dat de tumor niet stabiel was gebleven. Een lichte groei noemde de longarts deze kleine ramp. Het kreng was van 14 mm uitgegroeid tot 17 mm. Het voelt als terug bij af. Het komt uiteraard niet meer als donderslag bij heldere hemel, maar erg teleurstellend is het wel en wat staat er mij nu te wachten. Tot nu toe als iemand vroeg hoe het met mij ging zei ik steeds, de laatste scan was stabiel en zolang als dat zo is gaat het met mij goed. En nu?

Het valt vooralsnog niet mee om deze teleurstelling te verwerken. Wellicht is gewoon doorgaan maar weer het beste. Ook voor de scan voelde ik mij in feite nog gezond en ik zie er ook nog goed uit en kan welliswaar minder dan voorheen, maar toch nog best veel. Alleen, als met deze medicijnen de tumor groeit en we gaan wat medicatie betreft gewoon door hoe stopt dan de groei! Een tijdje terug schreef mijn longarts mij in plaats van Afatinib al Osimertinib voor, de apotheek en de zorgverzekeraar staken daar gezamenlijk een stokje voor. Ook nu, nu de effectiviteit van Afatinib blijkbare niet voldoende is kan niet zomaar op het nieuwe middel worden overgegaan. Eerst moet onomstotelijk worden vastgesteld dat Afatinib is uitgewerkt. Een lichte groei van de tumor is blijkbare geen afdoende bewijs. We gaan de zaak goed monitoren zegt mijn arts, dus een nieuwe scan al over zes weken en als blijkt dat de groei doorzet, dan een bloedtest of biopt om de rechtvaardiging voor een andere medicatie aan te tonen. Ik heb mijn longarts al een mail gestuurd met het verzoek om de bloedtest nu al uit te voeren. Wellicht rechtvaardigt die test nu al het voorschrijven van Osimertinib. Dat zou zes weken winst kunnen betekenen.

Vandaag heb ik Sjef tijdens ons zondagse telefoongesprek gevraagd of hij maandelijks de rekeningen wil komen betalen als ik dat onverhoopt zelf niet meer kan doen. Hij wil dat gelukkig. Riet is daar erg blij om want zelf gaat haar dat met geen mogelijkheid lukken. Vanmiddag start Max vanaf de tweede plek in de grote prijs van Duitsland. Kiki speelt de finale van Palermo en Steven Kruiswijk staat in Parijs op het podium. Dat laatste is een voortreffelijk resultaat voor

de wielrenner die het podium van diverse grote rondes tot nu toe net niet wist te halen.

Het blijft toch ook een beetje in mijn kop knagen; de tumor groeit, maar de behandeling wordt gewoon op dezelfde voet doorgezet. Je zou eerder verwachten dat alles uit de kast wordt gehaald om de groei te stoppen. Zo voelt het dus niet.

De zondag was weer een mooie sportdag. De laatste dag van de Tour waarin Groeneveld de sprint in Parijs net niet wist te winnen, Kiki die de finale in Palermo verloor (het blijft mentaal zwak) Feyenoord de oefenwedstrijd thuis met 3-1 wist te verliezen van Southampton (verdedigend was het weer bagger) en Max Hockenheim op zijn palmares kon bijschrijven. Het was een rit om nooit te vergeten. De regen was hier een spelbepalende factor. De renners moesten de pitstraat in en uit om de banden telkens weer aan het nieuwe weerbeeld aan te passen. Het leek veel op het "Theater van de Lach" van John Lanting van vroeger, deur in deur uit en maar lachen. Maar niet alleen vlogen ze de pitstraat in en uit, velen vlogen ook de baan uit en kwamen er niet meer in. Ook Max was even zijn auto kwijt, maar kon hem met een mooie pirouette toch op de baan houden, om daarna soeverein naar de finish te rijden. Zijn tiende overwinning alweer. Dat zal wat worden volgend jaar als Zandvoort op het programma staat.

Maandag kreeg ik een mailtje van mijn longarts terug dat ze het afnemen van een bloedtest nog niet nodig acht. Ik moet daar maar op vertrouwen, maar tot nu toe is mijn relatie met mijn nieuwe arts niet erg succesvol, dus van een groot vertrouwen is nog altijd geen sprake. Dat was bij mijn eerste vorige longarts wel anders. Niet dat ik het resultaat van de laatste scan in haar schoenen kan schuiven, maar het gevoel is anders. De mailcorrespondentie wil ik je niet onthouden: *Ook nog even terugkomend op ons gesprek over mijn laatste scan, jammer genoeg gaf de scan een lichte groei van mijn tumor aan. Conclusie uwerzijds was, doorgaan met Afatinib 30 mg en goed blijven monitoren.*

Scan weer over zes weken en dan ook eventueel kijken of bloedmonster of een biopsie aan kan tonen dat over moet worden gegaan op Osimertinib.

Dat de tumor de komende zes weken ineens niet meer verder zal groeien lijkt mij zeer onwaarschijnlijk.

Ik heb daar nog over nagedacht en vroeg mij af of dat bloedmonster niet nu al kan worden genomen. Wellicht geeft dat nu al aan dat Osimertinib gerechtvaardigd is. Zo winnen we mogelijk zes belangrijke weken.

Haar reactie was:

Ook onbehandeld NSCLC (niet kleincellig longcarcinoom) verandert over het algemeen niet veel over een periode van zes weken. In dit stadium al liquid biopsy zal zeer waarschijnlijk niets opleveren vanwege lage tumor load en weinig circulerend tumor DNA.

Begrijpen doe ik het niet allemaal, maar mijn reactie hierop was:

Maar het zou kunnen dat we al zo'n periode van zes weken achter ons hebben liggen.

Ik ben benieuwd of ik hier nog een reactie op krijg.

Als ik tot nu toe terugkijk op de behandeling bij mijn nieuwe longarts dan kan ik daar toch ook niet echt positief over zijn. Het begon al dat zij bij het eerste consult voorstelde om de medicatie te gaan wijzigen van 30 naar 20 mg. Ik zou dat een weekje doen en dan zou een bloedtest moeten aantonen dat er nog voldoende werking van uitging. Alleen al van dat voorstel raakte ik van slag, terwijl ik juist in een positieve flow zat. Moest dit nu persé bij de eerste kennismaking vroeg ik mij af. Uiteindelijk heb ik toegestemd en raakte het bloedmonster zoek, terwijl ik daar nota bene nog voor gewaarschuwd had. Het had niet via de bloedpoli maar via de longafdeling moeten lopen! Alles voor niets en alles bleef bij het oude, terwijl wellicht de medicatie was verstoord door die ene week 20mg. Het draaide allemaal om de bijwerkingen, die zouden wel eens te erg kunnen worden, tot op dat moment was dat overigens nog niet het geval.

De longarts wilde toen overgaan op een beter middel Osimertinib in plaats van Afatinib. Daar kon ik mij wel in vinden, omdat dit middel ook beter bekend staat en de bijwerkingen minder zijn.

Ik heb het recept nog in mijn medische map zitten. Ik zal het ook nooit vergeten dat aan de balie bij de Maasstad apotheek mij het medicijn werd geweigerd. Dat een apotheek mij kwam vertellen dat ik het medicijn niet geleverd kreeg was een van de meest vernederende ervaringen uit mijn leven en je kan niet anders dan dit gelaten over je heen laten komen. Het was op 24 mei 2019. In feite had ook hier de longarts moeten weten dat wat zij voorschreef aan mij niet mocht worden geleverd. Het had mij een hele vervelende ervaring gescheeld. 2 maanden later weet je longarts te melden dat je tumor licht is gegroeid en dan gaan we over zes weken nog wel eens kijken hoe de boel erbij staat. Het valt dus niet mee om dat proces met volle overtuiging in te gaan. Het is ook lastig te volgen, dat op het ene moment, voorbarig Osimertinib wordt voorgeschreven en dat op het andere moment wanneer het toch echt wel nodig is er niet alles uit de kast wordt gehaald om voor elkaar te krijgen dat het nu wel kan worden voorgeschreven.

Ondertussen kan PSV een avontuur in de Champions League dit seizoen wel op zijn buik schrijven. Gisteravond gingen ze onnodig knullig tegen FC Basel in Bazel met 2-1 onderuit. De 3-2 heenoverwinning was daardoor niet genoeg. Jammer.

Vanmiddag ga ik mijn fysiotherapeut melden dat ik voorlopig met mijn wekelijkse uurtje sportschool bij hem op de praktijk ga stoppen. Ik heb het gevoel dat te veel lichamelijke inspanning toch niet het gewenste effect oplevert. Of dit nu heeft geleid tot de groei van de tumor weet ik niet, maar een paar keer had ik wel het idee dat ik mij te veel had ingespannen en dat dit aan het gebied rond mijn tumor ook te merken was. Het blijft lastig om daar een vinger op te leggen. Wat is wel en wat is niet goed voor je. Dat gevoel van overbelasting, overigens vooral na het tennissen, viel ook net in een antibiotica periode. Had dat er nu ook mee te maken of niet? In ieder geval heeft het vertrouwen in mijn eigen gedrag nu ook een behoorlijke deuk opgelopen.

Een ingezonden stuk in de Volkskrant reageerde op een CaMu van Remco Campert, geschreven ter gelegenheid van diens 90ste verjaardag, waarin hij stelde dat leven en dood zo haar eigen volgorde hadden. Eerst het leven en dan de dood. De briefschrijver haalde een gesprek aan dat hij had met zijn kleinzoon van drie. Het ging over een gebeurtenis van meerdere jaren geleden. Het ventje zei toen; daar weet ik niets van want toen was ik nog dood! De volgorde is misschien dan toch: dood - leven - dood.

Wellicht ben je als je straks dood bent weer dezelfde van voor je geboorte. Wie weet. Best een verrassend vooruitzicht, misschien zelfs iets om naar uit te kijken.

Aan de koffie zaten Riet en ik ook nog een beetje over onszelf te filosoferen, mijn hoofd is nog in orde en mijn lichaam vertoont gebreken, bij Riet is het andersom, haar lichaam is nog oké maar haar hoofd is minder. Wij willen onze lichamen wel ter beschikking stellen voor een hoofdtransplantatie, zodat één goed lichaam van ons samen overblijft.

Vandaag is het boerkaverbod van kracht. Hiep, hiep, hoera. Het zal mij verder wel aan mijn reet roesten of mensen de behoefte hebben er als een kolenkit bij te gaan lopen, vrijheid blijheid nietwaar, maar ik kan mij vinden in het feit dat een samenleving mag melden aan nieuwkomers dat sommige gewoonten in dit land niet erg op prijs zullen worden gesteld. Als ik vind dat ik in mijn blote kont over straat moet kunnen, het andere uiterste, wordt daar ook iets van gezegd. En terecht. Of vrouwen het vrijwillig of gedwongen doen is voor mij in dit geval ook niet relevant. Het komt mij gewoon ongepast over. Scheit aan de ander, ik maak wel uit hoe ik erbij wil lopen en als het niet vrijwillig is dan is dat alleen maar bijzonder triest voor de vrouw die dat zelf niet wil.

Niet veel later loop ik bij Albert Heijn boodschappen te doen met Riet, iets dat ik tegenwoordig regelmatig doe, loop ik bij de eieren bijna tegen een kinderwagen aan waarin een ventje zit van een jaar of 4. Een kaal stekelkoppie doet kanker vermoeden. Als we elkaar toevallig aankijken breekt er een gulle lach op zijn gezicht. Ik geef een

vertederende lach terug. Vervolgens steekt het mannetje zijn hand uit voor een high five, die ik uiteraard beantwoord. Met een blik van verstandhouding slaan we de handen tegen elkaar. Het voelt alsof lotgenoten elkaar herkennen. Een heel bijzonder en ook ontroerend moment. Ik heb er nog de hele dag aan lopen denken. Hij moet nog aan zijn leven beginnen, terwijl het mijne al aardig voltooid voelt. Op dat moment kan ook al dat gelul over boerka's je gestolen worden. Wees blij dat je leeft en toon dat aan je samenleving.

Sjef heb ik inmiddels bijgepraat over mijn financiële boekhouding. We waren snel klaar, want zo ingewikkeld is het allemaal niet en voor Riet is het weer een zorg minder. Ik heb hem ook verteld dat hij de Verhalen van Toverstralen op mijn website kan gaan bekijken. Ik ben benieuwd of dat nog tot reacties leidt.

De voetbalcompetitie is dit weekend weer begonnen. Het was gelijk raak. Zaterdag laten PSV en Ajax al punten liggen, beide spelen gelijk. Zondag kan Feyenoord dus gelijk de koppositie pakken. Maar nee hoor, het defensief gestuntel gaat gewoon door. Niets geleerd uit de oefenwedstrijden, waar defensief gestuntel ook al aan de orde van de dag was. Dat daar niets van wordt geleerd is echt zorgelijk. Je gelooft gewoon je ogen niet bij al die tegendoelpunten. Zwaar in blessuretijd wist Feyenoord nog net een puntje tegen Sparta (!) uit het vuur te slepen. Max liet zich vlak voor tijd nog even door Mercedes verrassen en kon zo zijn eerste pole-position niet verzilveren. Dat 's avonds de volleybalvrouwen ook nog werden afgedroogd door Italië maakte het teleurstellend sportweekend compleet.

De donderdag erop doet Feyenoord het in de 3e voorronde voor de Europa League aanzienlijk beter. Met fris aanvallend spel weet het uiteindelijk met 4-0 te winnen. Het elftal was op drie plaatsen gewijzigd en dat waren stuk voor stuk prima verbeteringen, die het elftal en de speelwijze als geheel ten goede kwamen.

Volgens mij had ik nog niet gemeld dat ik op zoek ben gegaan naar mijn eerste longarts. Vaag wist ik dat hij naar Curacao was vertrokken.

Ik ben op Google gaan kijken en vond daar een vacature voor een longarts van enige tijd terug. Het bleek het St. Elisabeth ziekenhuis te zijn. Toen ik op de site van het ziekenhuis ben gaan kijken bleek er een longarts met zijn naam te werken. Touché dus. Alleen nog geen mailadres, wel mailadressen van collega's. Ik heb toen naar hen een bericht voor mijn voormalige longarts gestuurd met het verzoek dit aan hem door te sturen. Ik kreeg gelijk bericht van één van hen terug dat hij dat ook had gedaan. Een aantal dagen later kreeg ik ook van hem bericht;

*Beste Hr Verstralen,
Wat jammer om te horen dat het vertrouwen in uw nieuwe longarts minder is geworden. Ik hoop dat dit wel weer herstelt want ik heb een heel goede dunk van haar! Ongelukkig dat de Osimertinib niet aan u geleverd werd. Bij opnieuw groeien van de tumor is er namelijk 50% kans dat dit komt door een zogenaamde T790M mutatie waar dan de Osimertinib goed op werkt. Alleen moet wel bewezen worden dat die nieuwe mutatie er is want anders wordt de Osimertinib niet vergoed! Dat bewijs kan soms met een bloedtest verkregen worden. Zo niet, dan met een nieuwe biopsie. Overigens gaat in zo'n geval de groei eerst heel langzaam omdat de Afatinib nog wel degelijk remt. Vandaar dat de dr nog even wilde wachten met de nieuwe CT en de bloedtest. Ik hoop dat ik u wat duidelijkheid heb kunnen geven en dat het bijdraagt aan uw vertrouwen! En natuurlijk hoop ik dat er straks weer een goede reactie is op eventuele nieuwe medicatie!
Heel veel succes!
Longarts in het heerlijke Curacao!
(ik heb het hier prima naar mijn zin!)*

Ik heb hem teruggeschreven dat ik zijn reactie enorm op prijs heb gesteld en dat mijn vertrouwen in mijn nieuwe arts wel enigzins is hersteld. Voorlopig zie ik ook af van een second opinion, waar ik met een kennis van mijn broer Sjef al min of meer mee bezig was.

Zojuist de laatste bladzijde uit Rinkeldekink van Martine Bijl gelezen. Op weg naar het einde had de titel ook kunnen heten. Van beroerte naar depressie naar de dood, want zover is het uiteindelijk niet veel later gekomen. Een verdrietig triest einde van een eens sprankelende vrouw. Wat is Riet dan nog goed als je haar met Martine vergelijkt. Alleen beseft Riet dat zelf niet voldoende, jammer genoeg.

Vandaag weer eens een mailtje naar mijn goede vriend Willem Visers van de Volkskrant gestuurd. De enorme adoratie voor Ajax begint me weer een beetje de keel uit te hangen:

*Beste Willem,
Er stond al een ingezonden brief in de Volkskrant van een Vitesse supporter die zich beklaagde. Hij was in ieder geval blij dat in het wedstrijdverslag van Vitesse-Ajax gelukkig ook 1x de naam van Vitesse was genoemd. Nu doet Ajax het ook uitstekend en dat is best even slikken voor de rest van Nederland, maar genoeg is genoeg.
Ik heb ooit mijn abonnement op de NRC opgezegd omdat ik de overdosis Ajax niet meer kon verdragen.
Met de Volkskrant gaat het nu dezelfde kant op.
Succes maakt vrienden, ik begrijp dat wel, maar een beetje minder zou wel kunnen.
We wonen tenslotte niet allemaal in dat openluchtmuseum.*

*En als je Jaap Stam nog eens tegen het lijf loopt adviseer hem dan om een mooi pak aan te doen. Stropdas hoeft niet! (En hij heeft i.p.v. hij heb).
Met de hartelijke groeten,*

Meestal krijg ik wel een reactie ben benieuwd of dat dit keer ook gaat gebeuren. Als het met 020 goed gaat is het Nederlandse journaal niet te houden en jammer genoeg gebeurt dat toch vaker dan bij 010. Dat overigens één zwaluw nog geen lente maakt zagen we met Feyenoord zondag tegen Heerenveen. Het was weer even armetierig als tegen Sparta. Tbilisi was snel vergeten.

Binnenkort valt de beslissing over de plaats waar het komende Eurovisie Songfestival gehouden gaat worden. Maastricht en Rotterdam zijn nog in de race. De accommodatie in Rotterdam is eigenlijk wel de beste, maar als stad is Maastricht voor dit festival toch aantrekkelijker, met name het Vrijthof scoort daarbij hoog. Rotterdam kent niet één centrumplek zoals Maastricht, maar kent een veelheid aan plekken, waardoor er mogelijk teveel versnippering optreedt. Volgens mij wreekt zich hier ook wel het feit dat Zuid, waar Ahoy zich bevindt, geen eigen identiteit heeft. Groen en duurzaam, wat ik de kernwaarden van Zuid wil maken, kunnen ook bij een evenement als het Songfestival krachtige festival thema's zijn. Een mooier en groter podium kan Climate Change zich niet wensen en Zuid zou zich als groene duurzame stad voor iedereen op de kaart kunnen zetten. Echt een gemiste kans. Zuid staat zonder eigen identiteit weer eens met een mond vol tanden.

Ik heb altijd veel aan sport gedaan, als klein kind op voetbal, dat ik tot mijn 25ste heb gespeeld. Daarna getennist, doe ik nog steeds, vroeger wel drie, vier keer in de week nu hooguit op zaterdagmiddag en alleen in de zomer. Tennis en bier gingen overigens goed samen, soms tot in de kleine uurtjes, dus helemaal gezond is sporten niet! Op mijn 45ste ben ik ook nog gaan golfen. Ik weet nog dat het begon omdat ik een kuitblessure had opgelopen, de bekende zweepslag en dat ging maar niet over. Golfen, zeker oefenen, doe je op de driving range en uit stand, van die kuit had je dan ook geen last. Ik was wel meteen verkocht. Golf is een spel dat zeker in het begin verslavend werkt. We gaan trouwens nog steeds twee keer in de week. Riet ook, 81 en still going strong. Ook zo'n beetje vanaf mijn 45ste ben ik gaan skiën. In het begin ben ik nog met Riet gaan langlaufen, maar na haar eerste heupoperatie ben ik met het echte werk begonnen. Vanaf dat moment gingen we elk jaar naar Leogang een paar uitzonderingen daargelaten. Een broer van Riet had een huis in Leogang en daar hebben we de eerste jaren vaak van geprofiteerd. Meestal ook nog een week samen met mijn schoonfamilie. Altijd beregezellig. Wintersport toch altijd super gevonden. De prachtige witte wereld

was op zich al een feest. Altijd was er ook veel familie bij, zowel van de kant van Riet als van mijn kant. En skiën was dan ons lust en ons leven. Dat gold hier zeker ook voor het après ski. Zonder angst dook je de berg af en maakte je eens een doodsmak of vloog je eens door de lucht dan liep dat gelukkig altijd goed af. Om alvast een beetje in vorm voor de wintersport te geraken gingen mijn broer Sjef en ik vanaf november schaatsen op de Uithof. Sjef kan goed schaatsen, maar ik weet nu nog niet hoe ik een bocht door moet komen. Maar toch, ik trok mijn rondjes en oefende de beenspiertjes. Ik ben 's zomers zelfs nog een tijdje gaan skaten, maar schaatsen is nooit echt mijn ding geworden. Jammer genoeg, waarschijnlijk door mijn artrose in de voeten werd ik onzeker met skiën en dan is de lol er eigenlijk af. Al een paar jaar gaan we niet meer naar Leogang, maar ik mis het wel heel erg, temeer daar het de winter lekker brak. Meestal de eerste twee weken van februari, na de Kerst leefde je er al naartoe en na de wintersport begon al een beetje de lente voor je gevoel. Nu duurt de winter weer heel erg lang en ik vind het geen fijne tijd, veel binnen zitten en weinig sporten. Nee, de donkere dagen zijn niet aan mij besteed. Het romantische Oostenrijk was daar een goede remedie tegen.

Ik dacht van de week aan al dat sporten van mij ook een beetje met de vaststelling dat al dat sporten in feite niets oplevert. Alleen maar veel, op zich wel mooie herinneringen. Maar als je van huizenverbouwen je hobby zou hebben gemaakt zou je nu waarschijnlijk in een prachtig oud herenhuis wonen, of als schilder een mooie verzameling schilderijen hebben geproduceerd. Sporten levert naast plezier en wat bekens niets tastbaars op. Wel jammer. Want (zelf)sporten is toch ook het mooiste dat er is. Architectuur is een prachtig vak en ik heb het misschien ook vaak wel als hobby ervaren, maar sport is bij mij altijd nummer 1 geweest. Ook al het bedenken van een spel. Hoe kom je op tennis, voetbal, schaatsen, skiën, golf en ga maar door, schitterend toch. Dat dingen soms commercieel een beetje uit de hand lopen doet daar niets aan af. Op deze wereld loopt immers alles uiteindelijk een keer uit de hand. Sport is wel luxe, dat ook weer wel. Maar veel sporten zijn ook vaak voor iedereen bereikbaar.

In de derde speelronde van de nieuwe voetbalcompetitie heeft Feyenoord ook zijn derde wedstrijd, nu thuis tegen FC Utrecht gelijk gespeeld. Je kunt het positief uitleggen dat de club nog ongeslagen is, maar een 11e plaats is niet het gewenste resultaat. Zojuist ook voor het eerst via [www.maasstadziekenhuis.nl/mijn dossier](http://www.maasstadziekenhuis.nl/mijn-dossier) zitten bekijken. Ik moet zeggen, dat valt niet mee. Je weet het allemaal wel, maar als je dat zo ongecensureerd op papier ziet staan is het toch even slikken. Voor mijn gevoel draagt het niet veel bij aan nieuwe informatie. Je krijgt ook de behoefte om corrigerende opmerkingen te maken, want wat er staat is ook weer niet allemaal correct. Sommige medicatie heb je nog nooit gebruikt maar staan wel op de lijst van actueel, met andere medicatie ben je allang gestopt, maar staan er ook nog steeds in. Incidentele bloeddrukmetingen met een hoge waarden doen nu geloven alsof mijn bloeddruk altijd veel te hoog is en dat is toch ook weer niet het geval. Als ik hem nu meet is het 90 om 140, redelijk. De waarden die de laatste twee keer in het ziekenhuis zijn gemeten heb ik daarna thuis nooit meer teruggezien. Alles weten maakt niet gelukkig en wie kennis vergadert, vergadert smarte.

Nee, dan maar weer over naar het item van de dag. De ouders van de drugsverkoper op een Hongaars festival die met een grote hoeveelheid drugs is opgepakt hadden afgelopen zaterdag een 2 pagina groot interview in de Volkskrant. De Volkskrant deed alsof hij een nieuw genre had bedacht het grote "we praten maar één keer met de pers" interview. Vroeger noemde we dit soort nieuwsgaring als snel riooljournalistiek, tegenwoordig leent de pers zich al snel voor stukjes in de krant waarin mensen de gelegenheid krijgen om het criminele gedrag van hun naasten te bagatelliseren. Femke Halsema met haar zoon was ook zo'n voorbeeld. Laat de rechter maar uitmaken of het al dan niet en in welke mate iets strafbaar is. Dat geldt zeker voor een burgemeester, de voorvrouw van Groen Niks zoals Levi Weemoedt haar toch wel treffend weet te portretteren. Zelf de moraalridder uithangen en als zoonlief zijn boekje te buiten gaat moet alles ineens vergoelijkt worden. Groen Niks dus.

Vroeger was ik nog wel een beetje fan van Femke, maar dat is nu wel over. Mijn stemgedrag was in die tijd ook wel enigzins politiek erotisch gemotiveerd, maar dat kan heden ten dage in het geheel niet meer en dan blijft er toch weinig over, dan moet ik mij wel bij Levi aansluiten. Ik kan mij wel vinden in de treurige levensopvatting die uit zijn geschrijf naar voren komt. Zelf heb ik bijvoorbeeld ook een hekel aan gezelligheid, hoewel het meer het woord is dat mij stoort dan de toestand die daarbij hoort. Ik weet nog dat ik voor het eerst deelnam aan een seniorgolfwedstrijd bij ons op de club. Na afloop vroeg een van de deelnemers aan mij of ik het gezellig vond. Meneer, zei ik, één ding, ik heb een hekel aan gezelligheid. De man was met stomheid geslagen en de conversatie werd subiet beëindigd. Later hoorde ik dat de man zich bij de voorzitter had beklagd met wat een vreemde man ik wel niet was. Dat vond ik dan wel weer aardig. Gezellig, genieten, maak er nog maar iets moois van allemaal kreten waar ik redelijk allergisch voor ben, nog altijd.

Vandaag wel gezellig met Mieke en Joep in het Mastbos zitten lunchen. We kennen ze al jaren, je zou het oude tennisvrienden kunnen noemen. Ze zijn zo'n 15 jaar terug verhuisd naar een dorpje onder Eindhoven, maar ieder jaar spreken we nog met elkaar af. Joep is na een ernstig fietsongeluk lichtelijk gehandicapt geraakt en zijn motoriek is aangetast, maar hij fiets toch nog tochten van zo'n 60 kilometer. Mieke ziet er nog steeds heel goed uit. We hebben weer uitgebreid het afgelopen jaar doorgenomen en zijn dan ook weer volledig bijgepraat over al onze mankementen en dat worden er elk jaar steeds meer. Maar het was een leuke lunch op een heerlijk terras met aangenaam weer.

Trump wil Groenland kopen. De Deense premier vond het een absurd voorstel en om die reden zegt Trump nu zijn officieel staatsbezoek aan Denemarken af. De Denen verbijsterd achter zich latend. Wellicht is Trumps voorstel geopolitiek gezien niet eens zo idioot (ik heb daar onvoldoende verstand van) maar het is wel tekenend dat Trump deze pertinente afwijzing als belediging opvat.

Hoezo absurd, alles is toch te koop en als hij iets wil kopen moet er toch op zijn minst serieus naar zijn koopvoorstel worden geluisterd. Het raakt hem in zijn ziel dat er iemand is die het blijkbaar absurd vindt dat hij, de grote Trump iets wil kopen. Als Trump iets wil kopen is het in zijn gedachten eigenlijk al van hem. Er moet alleen nog overeenstemming over de prijs worden bereikt.

Trump, het blijft een bijzonder fenomeen. Regeren blijft een groot Monopolyspel. In dat licht bezien past het plan van Barbara Baarsma om kinderen meer macht te geven dan ouderen helemaal. Omdat kinderen meer toekomst hebben dan ouderen moeten ze ook meer te vertellen hebben. Er zijn nu te veel ouderen waardoor de balans telkens in het voordeel van die ouderen uitslaat. Dat sinds de tweede wereldoorlog de gemiddelde leeftijd van de machtshebbers al flink is gedaald vergeet Barbara. Dezelfde dag werd dat nog eens duidelijk gedemonstreerd met twee foto's van twee Nederlandse kabinetten. Beide foto's werden gemaakt voor het hotel Bos en Ven in Oosterwijk. De ene was van het kabinet Gerbrandy net na de oorlog, allemaal oude mannen van tegen de 70 en de andere van kabinet Rutte, vrijwel allemaal veertigers in vrijetijdskleding. Over honderd jaar zien we waarschijnlijk kabinet Zwitsal, allemaal pangeborene nog met de luiers om, het kabinet met de meeste toekomst voor zich. Wellicht is een zwangerschapskabinet daarna nog te overwegen.

Eigenlijk net zo iets als een rentevergoeding ontvangen voor je schulden. Sparen kost geld en het hebben van schulden wordt beloond. Het is even wennen, zeker als je van je spaargeld moet leven en de belastingdienst er nog steeds van uitgaat dat daar wel een rendement van 4% mogelijk moet zijn. Als we nu toch met de omgekeerde wereld bezig zijn lijkt het mij niet onverstandig om in plaats van kinderbijslag kinderbelasting te gaan heffen. Als je in de toekomst voor het hebben van kinderen belasting moet gaan betalen kunnen we misschien ooit nog eens de klimaatdoelen gaan realiseren.

Vanmiddag mag ik naar de paarden in het Kralingse Bos waar het EK dit jaar wordt gehouden in plaats van het traditionele CHIO. Ik ben met mijn Vastgoed Golfvrienden uitgenodigd door Dura Vermeer voor de relatiebijeenskomst in de Emerald Hospitality op de VIP Boulevard.

Zou dat ook allemaal nog doorgang vinden als de jongeren aan de macht zijn gekomen vraag ik mij dan nu af. Als ik overigens de Rabobank goed begrijp hangt het hele professionele voetbal van witwaspraktijken aan elkaar. Dat zal voor de paardesport niet veel anders zijn. Af en toe worden er eens een paar topbestuurders bij UEFA of FIFA geslachtofferd om zodoende de schijn op te kunnen houden dat alles verder wel in orde is. De VIP-tribune, de VIP-boulevard, de VIP-box en ga zo maar door zorgt er wel voor dat het systeem niet omvalt. Niet alleen macht corrupteert, iedereen die "erbij" wil horen corrupteert net zo hard mee. En als je erbij hoort wil je erbij blijven. Dus ik ga vanmiddag lekker naar de paarden.

Het was weer een inspirerend weekje. De voorgevel van het huis gesopt en bijgeschilderd, gegolfd en getennist, de Volkskrant opgezegd, Raemon Sluiter gemaïld, ook nog door de scan geweest, het kon niet op allemaal.

Ik had Willem Vissers, sportjournalist bij de Volkskrant, vorige week al een berichtje gestuurd dat ik bijzonder verontwaardigd was over het feit dat er in de krant geen aandacht was besteed aan de mooie overwinning van Feyenoord in de laatste voorronde voor de Europa League. Donderdag was het bij de terugwedstrijd weer precies hetzelfde. Ajax krijgt twee pagina's en Feyenoord een voetnoot. Eén keer geen aandacht is al fout, maar twee keer is onvergeeflijk en dat heb ik hem ook geschreven. Ik heb ook direct mijn abonnement opgezegd. Het moet niet gekker worden. Maar ja welke krant dan? Het AD is ook niet alles, dat lezen we in het weekend al, echt niet veel bijzonders. Het NRC heb ik om dezelfde reden al eens opgezegd. Trouw is niet om doorheen te komen. De Telegraaf daar wil je je gat nog niet mee afvegen. Het wordt lastig!

Raemon Sluiter dus zojuist een mailtje gestuurd. Ik heb gisteren naar haar derde ronde partij op de US Open zitten kijken tegen de Duitse Görge. Verschrikkelijk wat een ontluisterende prestatie heeft Kiki daar afgeleverd. Mijn conclusie is duidelijk Kiki kan op de baan niet zonder de therapeutische begeleiding van Sluiter. Blijkbaar heeft zijn stem een rustgevende inspirerende invloed.

Dat heb ik hem gemaïld en geadviseerd iets te bedenken waardoor zij ook tijdens de Grand Slams zijn stem moet kunnen horen. Een bandje of iets dergelijks, waardoor zij weer tot zichzelf komt en niet in haar eigen sop gaarkookt.

Met het Nederlandse voetbal gaat het momenteel uitstekend. Ajax in de groepsfase Champions League, Feyenoord, PSV en AZ in de groepsfase Europa League, Frenkie de Jong middenvelder van het jaar bij de UEFA, Virgil van Dijk voetballer van het jaar (hij laat Messi en Ronaldo achter zich!) Oranje dames 2e op het WK, het kan allemaal niet op. Het wordt een mooie voetbalherfst.

Met een 1-0 overwinning bij Willem II werd door Feyenoord ook de eerste competitieoverwinning van het nieuwe seizoen gevierd na drie gelijke spelen. Max kon overigens het weekend geen extra glans geven, hij haalde de eerste bocht niet eens. De dag ervoor was op hetzelfde circuit een Franse coureur verongelukt.

Ik vroeg mij zo maar ineens af wat nu de belangrijkste verandering van de digitale revolutie is op ons bestaan, zowel collectief als individueel. De robot- en automatisering, het mobieltje en de communicatie, de computer en internet?

Je zou kunnen zeggen dat we nu zo'n 50 jaar aan het digitaliseren zijn. Ik weet nog goed dat op de HTS de eerste computer werd geïnstalleerd. Een gedrocht in een ruimte van zeg 60 m². Niemand die dat ding kon bedienen en het kon minder dan het mobieltje van nu.

Ik woon echter nog steeds in een normaal huis, eet drie keer per dag, ga regelmatig sporten, zo op het eerste gezicht is er niet zo veel veranderd. Ik kijk veel vaker naar een beeldscherm, dat wel. Misschien is dat ook de grootste verandering het kijken naar een beeldscherm, of het nu de televisie, de computer, de monitor, de laptop, de tablet of het mobieltje is. De godganse dag zitten we met zijn allen naar dat scherm te turen om maar niets te missen wat er in de samenleving speelt en ook om ons werk zo goed als mogelijk te kunnen doen. Als een spin zitten we gevangen in het door onszelf gesponnen wereldwijde web. Uiteindelijk bestaan we straks alleen nog digitaal.

Het resultaat van de laatste scan gaf min of meer aan wat ik ervan verwacht had. Wederom een lichte groei van de tumor. De melk-witachtige vlek die er de vorige keer omheen zat was weer verdwenen, dat was positief. De longarts was niet ontevreden. Een bloedtest werd nu wel afgenomen en hier krijg ik na 14 dagen de uitslag van. Dan wordt mogelijk een nieuwe fase in de behandeling gestart. Ik voel me goed en ben over de grootste teleurstelling heen. Riet was weliswaar de hele dag doodnerveus, maar dat is gelukkig ook weer bijgetrokken.

Broer Paul heeft longontsteking, ook niet fijn. Moeders, inmiddels 95 belde daar ondermeer over op. Ze wilde ook weten hoe het met mijn scan was gegaan. De kinderen kwakkelen, maar zelf blijft ze kaarsrecht overeind, weliswaar in een rolstoel, maar toch. Ze heeft alweer plannen voor de Kerst, dan gaat ze met mijn broer Gio naar zorghotel IJsselvliedt in Wezep. Ze is ondernemender dan ik, aanstaande woensdag staat mijn reis met mijn golfvrienden naar Reims op het programma, maar ik zie mij nog niet meegaan. Vooralsnog ziet het weer er niet al te best uit, een element dat daarbij zeker een belangrijke rol speelt. Ik zie het voorlopig nog even tot het weekend aan, maar ik denk dat het senario van vorig jaar zich zal gaan herhalen; er lang over nadenken maar uiteindelijk de koffers toch niet pakken. Ik wil wel maar ik ga niet. Bij Riet is dat nog een graadje erger. Zij wil ook niet, zij wil lekker thuis zijn, geen gedoe meer met koffers pakken, poezenoppas regelen enzovoort. Nee, wat dat betreft kunnen we wel een voorbeeld aan mijn moeder nemen, die gaat nog gewoon. Rolstoel in de taxi en rijden maar. Ergens ook niet te bevatten. Het leven is niet anders dan een mindset. Prent jezelf iets haalbaars of misschien zelfs iets onhaalbaars in en het lukt je nog ook. Nu ben ik zelf nooit een reislustig type geweest. Voor wintersport was ik altijd te porren, maar 's zomers op vakantie vond ik toch al gauw een opgave. Daar komt bij dat wij vaak slecht weer hebben gehad tijdens de zomers dat we er wel op uit zijn getrokken. Dat motiveerde niet echt. Vakantie stond bij ons min of meer gelijk aan kut weer! Dat mindere weer begint er nu langzaam maar zeker aan te komen.

De zomer heeft zijn langste tijd gehad en herfst en winter staan voor de deur. Geen vrolijk vooruitzicht, zeker als straks de handicars niet meer op de golfbaan mogen rijden. Ik moet nog zien dat Riet 9 holes kan gaan lopen, hoewel ik er van overtuigd ben dat ze het zeker gaat proberen. Momenteel slikt ze tijdelijk geen bloeddrukpillen omdat een mogelijke bijwerking duizeligheid zou kunnen zijn. Ik moet zeggen dat het ook lijkt dat het iets beter gaat, maar door haar vergeetachtigheid is het voor haarzelf moeilijk om dit met mij eens te zijn.

Vandaag moet ik beslissen of ik met mijn golfclubje mee naar Reims zal gaan. Het levert mij veel keuzestress op. Ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee, ik ga niet mee....

Ik weet waar het uiteindelijk op uit zal draaien; ik ga niet mee. Na een verkeerd gevallen inspanning heb ik best last om te herstellen heb ik al een paar keer gemerkt. Afgelopen vrijdag loop ik 9 holes, het ging trouwens erg goed, maar de laatste paar holes was het toch ineens een stuk frisser en met een stevig windje en een toch altijd wat klam lichaam na het lopen van die holes is een klein koudje gauw gevat. Daar heb ik dan de dagen daarop wat last van. Als zich dat in Reims ook voordoet heb ik het niet naar mijn zin, terwijl dat toch al zware dagen zijn, dat was het al toen ik nog niets mankeerde. Ik wil wel maar ik ga niet, hoewel het best eens goed zou zijn als Riet en ik eens een paar daagjes zonder elkaar doorbrengen. De laatste tijd zijn we beiden teveel met onszelf in de weer waardoor de ergerisjes er heel snel insluipen. Voor allebei is de gezondheid een probleem geworden en beiden hebben in feite genoeg aan zichzelf en kunnen er de sores van de ander maar moeilijk bij hebben. Het liefst willen we van de ander een goed humeur zien, maar steeds vaker ontbreekt dat bij beiden. De keuzestress over een golftripje doet daar ook geen goed aan en als je besluit om niet mee te gaan stijgt je gevoel van eigenwaarde naar een dieptepunt, ook niet leuk. Zo brengt een in aanleg leuke activiteit alleen maar gedoe.

Alles pleit er dus voor om toch mee te gaan.

Ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee, ik ga niet mee, ik ga mee....

*Mannen,
Reims staat voor de deur, dus nog even een verse tussenstand.
Helaas zal ik ook deze reis geen acte de presence geven.
Het gaat overigens nog redelijk goed met mij.
Bij de laatste scan was de tumor jammer genoeg wel weer licht gegroeid, maar de ruis eromheen was weer verdwenen.
Dus een beetje slecht en een beetje goed.
Een DNAbloedtest moet nu uitwijzen of ik voor een andere therapie in aanmerking kom.
Volgende week krijg ik daar uitsluitsel over.
Ik wens jullie veel plezier en tot de Duke.*

Dit schreef ik mijn golfvrienden een dag voor de reis, je begrijpt dat het er weer niet van is gekomen. Ook wel een beetje om chagrijnig van te worden, maar ik zag het toch niet zitten.
Dit kleine gedicht dat ik naar mijn golfvrienden in Reims stuurde is daar eveneens een stille getuige van;

P A R T I R

Tering herrie op La Quinta
Daco sloopt Dirk in Milaan
Ik zie mezelf nog
Onder de palmen in Palmeraie staan

Op reis met de VET
Altijd grote pret
Maar eenmaal op de baan
Gaat echt iedereen eraan

De New Course
Ik zal het nooit vergeten
Op het strand een visje eten
Of toch maar bij Pérard

Het Reims van Roederer
Is nu de Castellane
Een nieuw huis en ik ben thuis
Partir c'est mourir un peu

Ik heb al eens eerder gezegd, het leven is een proces van langzaam afsterven. Op zich niet zo'n onthutsende uitspraak. Iedereen kan zich daar wel een beetje in herkennen. Soms zijn er van die momenten waarop dat afsterven ook echt wordt gevoeld. Ziekte kan zo'n moment zijn, maar ook iets niet meer kunnen. Dat laatste speelt hier dus. Het is niet een beslissing die je uit vrije wil neemt, maar omdat je je er niet meer fit genoeg voor voelt. Dat voelt dan echt als een beetje extra afsterven.

Gek genoeg sluit het volgende item daar aardig op aan. De Gouden Eeuw. Er gaan nu stemmen op om de term "De Gouden Eeuw" niet meer te gebruiken, maar gewoon te vervangen door de 17e eeuw. De Gouden Eeuw hangt te veel samen met ons criminele koloniale verleden en met de slavernij. Rijkdom van de een gaat altijd ten koste van een ander. In grote lijnen kan ik mij daar nog wel in vinden. Maar als de term De Gouden Eeuw komt te vervallen voelt dat toch ook een beetje alsof er iets in mij afsterft. De Gouden Eeuw hoorde ook 70 jaar bij mij. Snijdt De Gouden Eeuw uit mijn bestaan en er wordt een stukje uit mijzelf weggesneden. Het klinkt uiteraard dramatischer dan het is, maar toch voelt het wel een beetje zo.

Ik las nog ergens dat we over 50 jaar het gewoon over de 17e eeuw hebben, zo gaat dat nu eenmaal met onze geschiedenis. Fake! We klagen over Trump met zijn fake news, maar ik heb blijkbaar mijn hele leven met een fake geschiedenis geleefd, want wat voor De Gouden Eeuw geldt, geldt uiteraard voor de gehele geschiedenis. Fake, alles is fake, fake en nog eens fake. Mijn eigen levengeschiedenis is fake. Alles wat ik in Te Vroege Winter heb opgeschreven is fake. Mijn hele leven is fake en niet alleen mijn leven maar het leven van iedereen. Fake, het is niet te geloven, dat ik daar nu pas achter kom. Tot nu toe dacht ik dat alles fantasie was, fictie alleen maar een gedachte, maar het is veel erger de fictie blijkt ook nog fake te zijn.

Het is 17 september, Riet is jarig, 82.
We gaan er een gezellige dag van maken.

Mijn longarts belde gisteren, de bloedtest heeft niet het gewenste resultaat laten zien. Dus geen Osimertinib. Binnen 14 dagen krijg ik een Pet Scan, deze geeft een nauwkeuriger beeld dan een CT Scan en met deze scan gaat het oncologisch team van Maasstad en Erasmus kijken wat de vervolgstappen kunnen zijn. Vooralsnog doorgaan met Afatinib. Toch weer teleurtellend. Osimertinib is me nu al zo'n keer of 5 als een soort worst voorgehouden en telkens weer wordt deze worst voor mijn neus weggetrokken. Was men er nooit over begonnen, ik had niet beter geweten, maar nu is het elke keer weer vervelend. Maar ook daar raak je zelfs min of meer aan gewend, voornamelijk omdat ik me toch ook nog steeds redelijk goed voel. Als dat verandert dan denk je daar waarschijnlijk ook weer anders over.

Ik had nog de stille hoop om Riet op haar verjaardag met een mooie boodschap van de longarts te kunnen verrassen, maar dat zit er jammer genoeg dus niet in.

Ik ben ook niet jarig zullen we dan maar zeggen.

De verjaardag van Riet hebben we nog gezellig gevierd in het door mij ontworpen Zandrak paviljoen. Het gebouw is door bouwfouten weliswaar niet geworden wat ik ervan gehoopt heb, maar het is toch leuk om het aan de familie te laten zien. Het werd een genoeglijk lunchje met de kouwe kant.

CZ, mijn zorgverzekeraar ook maar weer eens benaderd over mijn medicatie met de vraag of zij er wellicht toch iets aan kunnen doen om ervoor te zorgen dat ik de betere medicijnen tot mijn beschikking krijg. Hoewel in reclamefilmpjes van alles wordt gesuggereerd, blijkt de praktijk toch weerbarstiger. Ook van CZ hoef ik geen steun te verwachten. Ik kreeg het advies om mijn longarts maar contact met de fabrikant op te laten nemen, dat wil ook wel eens werken!

Volledig gerust gesteld ben ik maar weer over gegaan tot de orde van de dag. Dat was vandaag overigens de dag van Greta Thunberg die tijdens de VN klimaatop de genodigden mocht toespreken. Alsof je naar een rampenfilm zit te kijken. Een kind dat door de duivel lijkt bezeten leest de wereldleiders de les. Ik vind het eng en verontrustend. Dat zo'n idioot kind zo'n podium krijgt zegt ook wel iets over de mate

waarin de samenleving het spoor bijster is geraakt.

Ongebreidelde groei, zeker ook van de wereldbevolking, heeft onze planeet onbeheersbaar gemaakt. Het is veel te eenvoudig om daar de wereldleiders de schuld van te geven. En een idioot kind als pleitbezorger naar voren schuiven, daar help je het kind niet mee en zal de zaak ook niet helpen oplossen.

Het merkwaardige feit deed zich voor dat in de media vrijwel iedereen laaiend enthousiast was op dat kind, terwijl er ook vrijwel altijd bij werd vermeld dat het kind op de sociale media met de grond gelijk gemaakt werd. Waarom moet dat erbij worden gemeld.

Het Nederlandse stikstofbeleid is strijdig met de Europese regelgeving. Een zin die mij mateloos intrigeert, temeer omdat dit feit in de hele stikstofdiscussie tot nu toe geen enkele aandacht krijgt. Hoe heeft het zover kunnen komen en wat gaat dit in de toekomst betekenen. Heeft Nederland bij het vaststellen van die regels zitten slapen? Het is toch evident dat een dichtbevolkt land als Nederland zich moeizamer aan strengere regels kan houden dan de grotere landen. Deze gigantische stikstofoperatie zal de anti Europese partijen geen windeieren leggen. Tot nu toe hoor je niemand uit die hoek en dat is mijns inziens des te onheilspellender. Met zijn allen 90 km/uur gaan rijden als maximum snelheid op onze autowegen, daar zal je mij niet over horen, prima. Maar de hele agrarische sector nu weer de gordijnen injagen en alle bouwplannen op hold zetten terwijl er toch al zoveel krapte is op de woningmarkt, vind ik te gek voor woorden. De woningmarkt heeft toch al jaren een ontwrichtende uitwerking op onze economie. Ik snap toch al niet dat in deze tijd van gratis geld de corporaties niet in staat zijn om massa's woningen voor de laagstbetaalden te bouwen, btw afdracht of niet. Het lijkt er soms op dat men er meer op uit is zijn eigen gelijk te halen dan om een goed beleid te voeren. Ik weet nog dat de bevlogen directeur Post van de Stichting voor Volkshuisvesting Tuinstad Zuidwijk, goed voor zo'n 7000 woningen met een normaal salaris gewoon in één van de rijtjeswoningen van de corporatie woonde. En de man was bijzonder begaan met de wijk, als jonge betrokken bewoner heb ik dat zelf kunnen constateren.

Maar dat was vroeger. Kom daar nu nog maar eens om binnen corporatieland. Over ontwikkelland hoeven we het wat dat betreft al helemaal niet meer te hebben. Maar ja dat is de vrije markt. In dat opzicht zou je de stikstofoperatie wellicht ook een zelfreinigend middel kunnen noemen. Jammer genoeg heeft de laatste grote financiële crisis in dat opzicht ook niets opgeleverd. Ik had nog de hoop dat daar wijze lessen uit zouden worden getrokken, maar niets is minder waar. De gekte is eigenlijk alleen maar erger geworden. De stikstofwal moet nu het schip keren en de klimaatwereld heeft haar hoop op een doorgedraaid kind van 16 gevestigd. Ik ben benieuwd waar dat toe gaat leiden.

Zelf hadden wij vanmorgen onze eigen klimaatcrisis, deze speelt ook al jaren trouwens. Het conflict draait om het deurbeleid in de woonkamer als de verwarming aanstaat. Het gaat daarbij om de deur van de woonkamer naar de gang en van de keukendeur naar buiten. Mijn standpunt is, kachel aan deuren dicht. Het standpunt van mijn vrouw, ingegeven door het vrij kunnen in- en uitlopen van de poezen, kachel aan maar de deur naar de gang nog steeds op een ruime kier en de keukendeur naar buiten moet te pas en te onpas opengezet kunnen worden om de dieren vrije doorgang te kunnen verlenen.

Deze strijd speelt dus al jaren en ik heb hem nog steeds niet in mijn voordeel kunnen beslissen. Nu heb ik een wapen gevonden. Ik zet de CV niet aan als de deuren open staan. Ik snijd mijzelf daar uiteraard ook mee in de vingers, maar het is nog maar september, maar Riet heeft dan een koude badkamer en dat vindt zij erg onplezierig. Dit conflict liep tijdens de ontbijttafel hoog op, althans Riet werd kwaad dat zij de CV niet zelf aan en uit kon zetten. Schoorvoetend heeft zij nu met mijn deurbeleid ingestemd. Zij een warme badkamer en ik een warme woonkamer. Ik ben benieuwd hoelang dit standhoudt. Deze gebeurtenis laat maar zien dat de problemen met het klimaat niet zomaar eenvoudig zijn op te lossen. Zelfs als je al overeenstemming hebt is het nog maar de vraag of de partijen daarna ook nog eens bereid zijn om zich aan de afspraken te houden. Zeker als het niet van harte gaat. Is dierenwelzijn ook ondergeschikt aan de klimaatdoelstellingen? Ik houd u van mijn huiselijke bevindingen in deze

op de hoogte. Ik begrijp dat ik mijn standpunt over Greta Thunberg danig moet herzien wil ik niet zoals dé Saskia Noort beweert tot de grote boze witte oude mannenwereld behoren die er niet tegen kan dat ze eens door een 16 jarige volledig terecht op hun nummer worden gezet, zij zijn immers de schuld van de klimaatellende waarin de wereld nu verkeert en de jonge mensen maken zich daar grote zorgen om en als dat niet op een extreme manier wordt verwoord, zal de verandering er nooit komen.

Ja, dat zet je wel even aan het denken.

Ik heb het filmpje met Greta nog eens terug zitten kijken en dan maar een boze witte oude man, maar ik zie geen enkele aanleiding om mijn standpunt te herzien. Ik deel haar zorgen over het klimaat overigens volledig, dat doe ik al sinds het rapport van de Club van Rome, maar het zijn niet de alleen wereldleiders die er een zootje van maken, maar het zijn gewoon de mensen die altijd maar meer willen. Dus Greta richt je tot je medemensen en vertel ze dat alles kleiner en gezonder moet, dat we niet meer moeten vechten met elkaar, niet boos maar lief zijn voor elkaar.

Dat er op het Malieveld 35.000 man waren om te demonstreren voor het Klimaat is mooi. Eindelijk weer eens iets voor de jeugd om voor te vechten en dat is prima. Misschien worden er door de nieuwe generatie toch nog wijze lessen uit de laatste crisis getrokken. Als Greta daaraan heeft bijgedragen dan wil ik misschien nog wel haar grimmigheid vergeven.

1 oktober 2019, de dag van mijn Pet Scan, de dag van de Boerenopstand, de dag de inval van het OM bij de 2 Haagse wethouders van de Groep De Mos in verband met fraude en corruptie. Bij dit laatste is zeker geen sprake van een mug een olifant maken, maar het OM heeft wel met nauwkeurige precisie een Haagse ooievaar doodgeknuppeld. De gerechtelijke elite heeft de vrije populist vakkundig een kopje kleiner gemaakt. Er valt veel op De Mos aan te merken, maar deze inmenging van de gerechtelijke macht op de uitvoerende macht lijkt mij op dit moment (ik ken ook niet alle feiten) ietwat buitenproportioneel. Er is verdenking maar geen bewijs gezien de invallen.

Het OM moet nu echter wel met een keihard zaak komen, want anders is er toch echt een fundamenteel constitutioneel probleem en is het OM ver buiten haar boekje gegaan. Het optreden van het OM in deze leidt er domweg toe dat een populaire Haagse politieke beweging om zeep wordt geholpen en een stad in een politieke crisis is terecht gekomen. En dit alles, nog voordat een rechter zich over de zaak heeft kunnen buigen!

Een drama ongekend voor Nederland.

Slecht voor Den Haag, slecht voor de politiek, slecht voor het vertrouwen in de rechtstaat, want dit zal ongetwijfeld als voorbeeld van klassejustitie de populistische boeken ingaan.

Nu de populisten eens min of meer zichtbaar hun vriendjes voortrekken moet er direct met de botte bijl worden ingegrepen. Als de politieke elite aan vriendjespolitiek doet wordt er vrijwel nooit ingegrepen. De meesten weten dat trouwens ook op een slimmere manier te doen. En witwassende bankiers worden door het OM ook niet aangepakt!

Voor mij blijft de vraag overeind, is hier sprake van machtsmisbruik van het OM. Vast staat in ieder geval al dat de operatie met veel machtsvertoon heeft plaatsgevonden. Ik ben benieuwd hoe dit gaat aflopen. In ieder geval niet goed voor De Mos c.s.

Voor de allereerste keer ben ik naar een bijeenkomst voor kankerpatienten geweest, specifiek werd ingegaan op de EGFR mutatie, die ook ik heb. Het zal ook wel de laatste keer zijn. Dit is niets voor mij. Steun, troost of wat dan ook bij lotgenoten hopen te vinden, ik ben er niet van. Je kunt ook je hoop op God vestigen, je tumor gaat daar allemaal geen rekening mee houden. Het is pech en het blijft pech. Ik heb mijn hele leven al moeite gehad om mij bij een groep aan te sluiten en daar is nu niet direct verandering in gekomen. Gedeelde smart is geen halve smart. Ik sprak nog een man die twee jaar terug zijn vrouw aan borstkanker had verloren en nu een vriendin steunde die sinds kort longkanker heeft. Het verdriet stond nog steeds in zijn ogen. Iedereen hoopt, dat is wel duidelijk bij zo'n bijeenkomst, maar hoop alleen doet geen leven.

Op de dag dat op de familie-app een verwoede discussie is losgebarsten over het feit dat mijn moeder 10 minuten te vroeg naar bed zou worden gebracht dan was afgesproken en dat dit toch niet acceptabel was, werd mijn broer Paul met verergerde longontstekingsklachten opgenomen in het Ikazia ziekenhuis. Daar werd al snel geconstateerd dat er vocht in en achter de long zat en een zware abtibioticakuur plus diclofanac en paracetamol moesten hem er weer bovenop helpen. Op de dag dat ik de uitslag van mijn Pet Scan krijg wordt bij hem het vocht weggezogen. Als het vocht helder is kan het verder worden afgezogen, is het troebel dan moet het op kweek.

Het is alsof je het allemaal zelf opnieuw beleeft. Zo is er nog niets aan de hand en zo zit je tot over je oren in de problemen. Ik hoop van ganser harte dat het in zijn geval tot een ernstige longontsteking beperkt blijft, maar zelf leef je ongetwijfeld tussen hoop en vrees. In mijn geval is dat ook al anderhalf jaar zo, je leeft tussen hoop en vrees. Je bent nog blij dat je kunt golfen en tennissen en geniet nog van een etentje bij Loos zoals zaterdagavond. Je zit nog op het puntje van je stoel, zeker bij de tweede helft van Feyenoord-Porto en springt nog op bij de 2-0 van Karsdorp. Je bent ook nog verbijsterd als datzelfde team er tegen Fortuna ongenadig van langs krijgt, 1-4. Dan lijkt het soms net alsof het normale leven zijn gangetje gaat. En dan wordt moeders van 95 10 minuten te vroeg naar bed geholpen en ligt broer Paul ineens zwaar ziek in het ziekenhuis. Geen uitwisseling van cryptogrammen zoals we de laatste tijd gewend waren. Schaken hadden we ook weer opgepakt, maar sinds zijn longontsteking, toch ook al weer flink wat weken geleden, is dat ook op hold gezet. Ik zie heel erg uit naar een volgend potje. Ik ga nu naar mijn eigen longarts!

De Pet Scan was goed, mijn longarts was bijzonder tevreden. Door- gaan met Afatinib en over 2 à 3 maanden weer terugkomen. Veel beter kon eigenlijk niet. Ik ben er dus ook blij mee. Riet uiteraard ook. Zij is dan nog blijer als ik. Maar dit geeft de burger weer moed. Met broer Paul blijft het zorgelijk. Het vocht was troebel, dus op kweek. Met spanning wordt het resultaat afgewacht. Toch bijzonder dat een longontsteking hiertoe kan leiden. We hopen er maar het beste van.

Eindelijk begin ik in de berichtgeving over de klimaatdiscussie aan- dacht voor de economische gevolgen van het terugdringen van CO2 en stikstof te lezen. Tot nu toe hoor je alleen de milieuactivisten ons de les lezen en ons vertellen dat alles anders moet. Geen groei, overal zonnepanelen en windmolens, geen vlees, niet meer vliegen en ga zo maar door. Op hoge toon wordt ons gemeld dat de waarheid over het milieu moet worden verteld, dat we afstevenen op een wereldwijde natuurramp, maar als de waarheid moet worden verteld, dan moet toch ook de economische werkelijkheid worden geschetst die ont- staat als al deze miljeumaatregelen werkelijkheid zijn geworden. Wereldwijde armoede zou wel eens het gevolg kunnen zijn. Ik zeg zou, want ik weet dat ook niet, maar ik ben wel benieuwd wat doorreke- ningen ons gaan voorspellen. Ik ben ook helemaal voor Tiny Houses, voor 90 km/uur als maximum op de snelwegen, voor vergroening en verduurzaming. Selfsupporting als het gaat om energievoorziening, helemaal voor. 0 op de meter, het kan niet beter. Groene daken, straten en pleinen. Auto's uit de stad gaan weren. Allemaal prima ideeën waar ik helemaal achter sta. Maar wel vanuit een economisch realistisch perspectief dat dit voor iedereen op deze planeet een menswaardig bestaan genereert. Dat het ten koste gaat van het grootkapitaal, geen enkel probleem. Maar het is onverteerbaar dat de armoede op aarde hierdoor zou toene- men.

Genoeg over het klimaat. Broer Paul wordt vandaag gelukkig weer uit het ziekenhuis ontslagen. Hij lijkt het ergste van zijn lonontsteking achter de rug te hebben. Het zag er toch een tijdje best wel slecht uit. Maar goed, het gaat weer de goede kant op.

Na 22 jaar zijn we waarschijnlijk toe aan een nieuwe cv-ketel. Een heel gedoe en ook een lastige keuze. Hoe lang zitten we nog aan het aardgas? Een VH-ketel bestaat niet meer, dus ook de afvoer moet worden vernieuwd. Toch is het onvermijdelijk, warmtapwater is niet meer zeker. Gisteren kwam ik klam van het golfen thuis, meestal is een schoon hemd en evendroogwrijven voldoende, maar ik wilde nu even lekker onder de douche opwarmen. Stond ik daar in mijn blootje bijna een kwartier op warm water te wachten. Daar wordt een mens niet vrolijk van. Er schijnt een soort van warmtewisselaar kapot te zijn. Repareren kost al 350 euro en dat is dan nog maar het begin. Dus wordt het een nieuwe ketel voor 2500 euro en dan maar hopen dat we nog lang genoeg gas krijgen. Ik heb ook van de week al mijn communicatie-abonnementen op KPN gezet. Het had ook allemaal Ziggo kunnen worden, maar om nu de hoofdsponsor van 020 te ne- men, dat kon ik niet over mijn 010 hart verkrijgen. Alles in één scheelt mij overigens wel een kleine 50 euro in de maand. Is toch geld! Ik had het wel wat eerder mogen doen, maar ik dorst niet te veranderen met internet tijdens mijn zakelijke periode. Ik had al De Volkskrant opgezegd, dus aardig schoon schip. Straks alleen nog het huis aan de buitenkant een groot onderhoudbeurt en we kunnen er weer voor jaren tegen.

Voor de samenleving ligt het echter sinds enige tijd een stuk ingewik- kelder. CO2 en nu dus ook stikstof gooien veel roet in ons eten. Enige eenduidigheid welke richting Nederland op moet is er niet. Kringloop of circulaire landbouw is mogelijk een oplossing maar een goede bedoeling is tegenwoordig niet voldoende. De miljeubeweging en in haar kielzog een legertje juristen zijn tegenwoordig in staat om alles wat niet in hun straatje past te frustreren. Geen enkele vergunning kan meer worden verleend.

Het zou erg verstandig zijn om aan vergunning strenge miljeueisen te stellen dan geen vergunningen te verlenen. Het is overduidelijk, de mens verdringt de natuur en de mens zal het ook nooit eens worden over de manier waarop de natuur gered kan worden, immers zij is zelf het probleem en niemand heft zichzelf op. Erger nog, we worden steeds ouder en ouder. 130 jaar moet deze eeuw zomaar kunnen. In Rotterdam wordt het probleem getackeld door alsmaar hoger te gaan bouwen. Dan maar de lucht in krijgt op die manier toch een dubbele betekenis! Het Masterplan voor Feyenoord City is nu gepresenteerd; Een stad in een stad. Wolkenkrabbers markeren straks de plek waar Feyenoord weer aansluiting met de wereldtop gaat krijgen. Wolkenkrabbers zijn niet direct miljeuvriendelijk, maar ze ontzien wel het groene hart. De bouwlocatie ligt overigens wel dicht in de buurt van het binnenstedelijk natuurgebied Eiland van Brienoord, dus pas wel op!

Wat vind ik van het Masterplan?

Ik ben er een voorstander van dat Zuid voorop gaat lopen in vergroening en verduurzaming van de stad. De vraag is of een tweede Manhattan aan de Maas daarin past. Wat mij betreft zou het kunnen als dit het meest duurzame Manhattan wordt dat ooit is gerealiseerd en een voorbeeld wordt voor alle "groene" hoogbouw. Energieneutraal, CO2 neutraal, niet alleen Feyenoord wordt daarbij wereldtop, maar heel Feyenoord City. Dat is een mooie uitdaging.

Maar goed, eerst maar weer eens kijken hoe Feyenoord het er zondag tegen Heracles afbrengt, daar worden we immers de laatste tijd ook niet vrolijk van. Er zit zo wie zo niet zoveel progressie in de sportprestaties van de Nederlandse toppers. Max, Kiki, Daphne om er een paar te noemen, ook de volleybaldames, de voetbaldames, de handbaldames, de voetbalheren, het gaat allemaal maar moeizaam tegenwoordig. Eergisteren nog naar de eerste uitzending van Ladies Night zitten kijken. Het nieuwe vrouwenpraatprogramma onder leiding van Merel Westrik. Prima start, daar kunnen ze bij RTL4 nog wel wat van leren. Beau is een leuke jongen, maar zijn decors zijn blaartrekken. Dat bureau was niks en die kale tafel is ook depressiefmakend.

De opzet van Ladies Night was weer eens wat anders en het pakte

mijns inziens ook goed uit. Fidan Ekiz, een leuke vrouw, was een van de gasten en Merel wist te melden dat zij Eva Jinek op gaat volgen. Een goede keuze. Wat ik nog vergeet te melden, ik heb een trommel met een paar brushes gekocht. Eigenlijk een soort grapje om Riet mee te kunnen laten spelen als ik op de gitaar in de weer ben. Ze wil er nog niet echt aan geloven, dus we gaan het zien.

Het is crisis bij Feyenoord. Jaap Stam is opgestapt na een ontluisterende nederlaag tegen Ajax, 4-0 al bij rust bereikt. Het had ook 8-0 kunnen staan. Het is dat Ajax er na rust geen zin meer in had. De donderdag ervoor was ook al knullig in Bern met 2-0 verloren. Stam zag er geen gat meer in en terecht. Zijn vertrek was onvermijdelijk. Ik stuurde nog een bericht naar de familie-app vlak voor de wedstrijd "opstelling van een idioot" het zoveelste probeersel van een wanhopige coach die hoopt dat tegen Ajax de ommekeer zou komen met zijn meest aanvallende team tot dan toe. Dick Advocaat is nu de belangrijkste kandidaat. Stam vond ik toentertijd al een belachelijke keuze, met de keuze van Dick zou ik nog wel vrede kunnen hebben, wellicht kan hij wel werken in een ongeorganiseerde bende, want dat is Feyenoord momenteel toch wel. Geen bestuur, althans, ze besturen niet, geen directie, geen trainer, geen nieuw stadion, kortom hopeeloos. Dat nieuwe stadion lijkt ook verlamdend te werken op de hele organisatie en ik moet nog zien dat het met het nieuwe stadion veel beter wordt. De 25 miljoen die het Feyenoord jaarlijks lijkt op te leveren is immers peunuts in het hedendaagse topvoetbal.

Trouwens, waar wij ons druk maken over het vertrek van Jaap Stam, blijft het in Syrië onverkort een teringzootje. We realiseren ons toch veel te weinig dat wij hier in een paradijs op aarde wonen. Het enige gevaar wat we te duchten hebben zijn we zelf met onze regeltjes over CO2, stikstof, PFAS en ga zo maar door. Met droge ogen regelen we het land de vernieling in. Op zich zijn de zorgen om ons klimaat niet te onderschatten en vragen grote prioriteit, maar het is toch een illusie te denken dat het tij in een paar maanden gekeerd zou kunnen worden.

Bij ons is het al een hele opgave om de onderlingen Kerstdiners op elkaar af te stemmen, laat staan dat wereldwijd de overeenstemming over de klimaatmaatregelen voor de Kerst geregeld zouden kunnen worden. Maar hier in Nederland, het enige land in Europa waar dit gebeurt, wordt de hele economie platgelegd omdat we teveel natuurgebieden hebben aangewezen en dat alles omdat we aan onze kinderen een leefbare aarde willen achterlaten. Ik hoop echt dat het lukt, maar op deze manier heb ik er een hard hoofd in.

Een druk weekje achter de rug. Maandag een lunchje met Rini, de stadsdokter van Creatief Beheer. Ik ben fan van zijn aanpak om de wijken te vergroenen, maar hij heeft moeite om met zijn filosofie vaste grond onder de voeten te krijgen. Wel jammer eigenlijk. Een echte vrijdenker die het zichzelf soms wel eens onnodig moeilijk maakt. Maar ja, zo gaat het wel vaker met mensen die weigeren de gebaande paden te bewandelen. Ik mag hem wel. Dinsdag met Riet naar de golfbaan, zoals gewoonlijk op dinsdag en woensdag met mijn Vastgoed golfclubje op The Duke gespeeld. André kwam mij al vroeg halen want om 12 uur moesten we afslaan in Nistelrode. Het was wel fris en dat bleef het ook lang. Na 18 holes was er niet veel energie meer over en met 28 punten was slechts een tiende plaats van de veertien mijn deel. Mijn slechtste wedstrijd van het seizoen. De volgende dag werd een nieuwe cv-ketel geïnstalleerd. Uiteraard heb ik mij daar ook de hele dag mee lopen bemoeien. Daarna de gebruiksaanwijzing van de nieuwe eTwist thermostaat doorgenomen en de klokinstelling ingevoerd. Het valt allemaal niet mee op je ouwe dag, maar het is gelukt. Ik kan de eTwist ook nog doorschakelen naar mijn mobiel. Daar wacht ik toch nog maar even mee. Voor deze week vind ik het wel genoeg. Vrijdag nog een griep prik gehaald. Vandaag, zaterdag het tennissen maar voor gezien gehouden, volgens mij waren de banen toch niet bespeelbaar door alle regen van de laatste dagen en mijn lijf is duidelijk aan wat rust toe.

Wat verder deze week de gemoederen danig bezighield was de discussie of we IS Nederlanders terug moeten laten keren naar ons land.

In vrijwel alle gevallen kan gerust worden gesproken over oorlogsmisdadigers die vrijwillig Nederland de rug hebben toegekeerd om met IS te strijden voor een kalifaat. De gruwelijkheden die dat tot gevolg hebben gehad zijn bij ons allen bekend. Dus waarom deze mensen terug willen halen. Laat ze lekker. Nee zeggen de tegenstanders van die opvatting, je moet ze terughalen anders radicaliseren ze nog erger en komen ze op termijn wraak nemen en dan zijn wij hier de dupe. Als je ze terughaalt en berecht voorkom je dat voor een groot deel. Waarop dat standpunt is gebaseerd is mij een raadsel, maar ik kan er begrip voor opbrengen dat voor de kinderen een uitzondering wordt gemaakt. Ik kan mij daarnaast ook nog voorstellen dat de ouders, nadat zij in Iran zijn berecht hun straf hier komen uitzitten, niet omdat ik hun de terugkeer gun, daarvoor zijn de misdaden te gruwelijk geweest, maar om ons deel van de verantwoordelijkheid op ons te nemen. Hier berechten ben ik tegen. Alle slachtoffers of hun nabestaanden zijn nog in die regio. Hier is nauwelijks bewijs voorhanden. Daar dus berechten en de straf integraal overnemen. Het is anderzijds vanuit onze luxe Nederlandse positie toch ook onvoorstelbaar als we de beelden van de kampen zien en al de zwartgesluisde vrouwen daar zien rondlopen in de woestijn. Ik begrijp ook steeds minder van deze tijd. Naast het feit dat het leven minder plezierig is geworden door ziekte en achteruitgang van mij en Riet, is het er op de wereld ook niet leuker op geworden. Alles lijkt momenteel wel problematisch, maar ook dat zal de leeftijd wel zijn.

Ik kreeg overigens gisteren een brief van de gemeente en van Wooncorporatie Havensteder dat met het bouwrijp maken van de Smeetslandlocatie komende maand zal worden begonnen. Voor Smeetsland heb ik zo'n jaar of tien geleden nog plannen gemaakt in opdracht van dezelfde corporatie. Door de crisis is dat allemaal om zeep geholpen en bij de nieuwe plannen vond men het niet nodig om mij te betrekken. Ik ga er eens goed over nadenken hoe ik mij in dit proces zal gaan opstellen. Ongetwijfeld kom ik daar nog wel op terug!

Met Riet een intakegesprek gehad in Ikazia. Dit schijnt aan de geheugentest vooraf te gaan. De test zelf gaat nu op 2 december plaats vinden. Op zich zijn wij van dat gesprek ook niet veel wijzer geworden. Er worden wat vragen gesteld over de ongemakken waar Riet mee worstelt. We leggen uit dat het allemaal een beetje is begonnen nadat bij mij longkanker werd geconstateerd en dat daarna duizeligheid, geheugenproblemen en depressieve gevoelens een rol zijn gaan spelen, waarbij de ochtenden het moeilijkst zijn. Op zich kunnen wij zelf daar nog best mee uit de voeten. Het went allemaal ook wel een beetje na verloop van tijd. Riet blijft echter heel bezorgd over de toekomst, en met name voor een toekomst zonder mij. Ik begrijp dat wel want er ontstaan toch steeds vaker kleine ongerechtigheden. Zo was ze afgelopen zaterdag haar tasje, met pasjes, geld en telefoon in het winkelcentrum van Rhoon verloren. Gelukkig hebben mensen het tasje bij de bakker afgegeven en wisten zij mij telefonisch te bereiken, waardoor de schade beperkt is gebleven. Het is echter al de tweede keer in korte tijd dat zoiets gebeurt. De nieuwe pasjes waren nog nat bij wijze van spreken. Bij de neurologe heb ik ook maar één vraag neergelegd; is Riet in staat om, als dat onverhoopt gaat gebeuren, om alleen zelfstandig in haar eigen huis verder te kunnen leven. Zelf ben ik daar ondanks alle beperkingen toch nog wel positief over, maar ik ben toch benieuwd wat de deskundigen hierover te melden hebben.

We zijn alweer een week verder. Na de nieuwe CV ketel, die overigens nog niet helemaal optimaal functioneert, is ook de KPN Hussel op de Ogierssingel 25 geïnstalleerd. TV, vaste telefoon, mobiel en internet, het zat allemaal bij verschillende aanbieders. Nu is alles bij KPN en dat scheelt € 50,-. Ik moest kiezen tussen Ziggo of KPN. Ja, Ziggo is hoofdsponsor van O20 dus de keus was snel gemaakt. Na de Volkskrant moest nu ook Ziggo er aan geloven. Bijna was ik ook de Formule 1 kwijt, maar ik zag net op tijd dat RTL Duitsland de race ook uitzond. En wat voor een race! De laatste 20 rondjes in Brazilië waren om nooit te vergeten. Ik mis Olaf Mol wel, dat moet ik eerlijk toegeven. Riet was er ook erg boos over. Een andere spannende gebeurtenis, de afzuigkap begaf het, na 20 jaar trouwe dienst stopte hij ermee.

Dat zijn tegenwoordig zo de hoogtepunten in ons bestaan. Ik heb ook nog een mail gestuurd naar wethouder Barbara Kathmann. Een beetje apart, omdat zij de dochter is van mijn oud compagnon Leo met wie ik al jaren geen contact meer heb. Zij wil dat Rotterdam voorop loopt met "groen, duurzaam, circulair" en daar ben ik het helemaal mee eens. Alleen zou ik graag zien dat die speerpunt functie aan Rotterdam-Zuid wordt gegeven. Dit zou het wat ondergewaardeerde stadsdeel een enorme boost kunnen geven. En ik ben erg voor Zuid tenslotte. Ik zie haar reactie met veel belangstelling tegemoet. De intochten van de Sinterklazen heeft het land ook niet onberoerd gelaten. De roetveegpieten winnen maar langzaam terrein. Erger vind ik het incident bij FC den Bosch waar een donkere speler van Excelsior veel drek over zich zag uitgestort. Dat dit pure racistische uitingen zijn staat als een paal boven water. De KNVB uitte weliswaar haar verontwaardiging en vond het walgelijk gedrag, maar tegelijkertijd wist de bond te melden dat er weinig tegen te doen valt. Ik zou zeggen bedenk dan iets. Ik kan mij voorstellen dat bij de eerste racistische uiting de captain van de club die zich misdraagt een gele kaart krijgt, waarbij ook wordt omgeroepen waarom dit gebeurt. Bij een herhaling van de uiting volgt een tweede gele kaart en dus rood. Volgens mij zal het dan snel afgelopen zijn met dit misselijk makend gedrag.

Het is inmiddels 5 december, de verjaardag van Sinterklaas, de Goed Heiligman! Veel cadeautjes zijn er dit jaar niet te verwachten. Ik heb het overigens mijn hele leven al een klote feest gevonden. Altijd kreeg je iets waar je niet om gevraagd had. En al dat gedoe met zijn Zwarte Piet maakt het feest er ook niet gezelliger op. Stoppen met die onzin. Waar nu wel een begin mee is gemaakt zijn de plannen voor de overkant. Een woningbouwplan waar ik ook nog eens plannen voor heb mogen maken maar die jammer genoeg door de crisis in duigen zijn gevallen. Na 10 jaar wordt het plan nu weer vlotgetrokken. Van de week was er een informatieavond. Prima plan, min of meer met eenzelfde opzet en in totaal nu 290 woningen. Dus een grote operatie die zich bij ons voor de deur gaat afspelen. Begin volgend jaar wordt met het voorbelasten van de locatie begonnen. Waarschijnlijk bij ons

voor de deur wordt gestart met de eerste fase. Het zal wel een onrustige periode worden. Bovendien is de singel waar wij aan wonen een oud lint uit begin vorige eeuw. Allemaal oude huisjes die niet op palen zijn gefundeerd. Wij houden, met onze burens, dus ons hart wel een beetje vast. Als dat maar goed gaat. En een gemeente die daar begrip voor toont, zo ken ik Rotterdam niet. Alle informatie moet er echt uit worden getrokken. Dat gaat ook nog een leuke strijd worden. Ach, ik heb toch niets anders meer te doen, dus zie ik het maar als een plezierige vrijetijdsbesteding.

Gisteren ook weer een scan gehad. Maandag de uitslag. Ik voel mij nog steeds redelijk goed, dus veel meer valt er momenteel ook niet over te melden. Wie zich minder goed voelt is één van mijn broers, de een is net een beetje hersteld van een zware longontsteking en nu meldt een ander dat hij in een geestelijke dip zit, als aandenken aan een minder plezierige vroegere werkperiode. Dat mensen het in omstandigheden niet naar hun zin hebben, dat heb je wel in de gaten, maar dat na zoveel jaren dit nog speelt, daar heb ik toch niets van kunnen merken. Succesvol met zijn werk, sportief, genietend van het leven, er vaak op uit, sportschool en soms wel eens wat te veel hooi op de vork, maar geestelijk in een dip.

Maar ja ik zie het ook bij Riet, als er iets in je geest niet goed zit dan is het niet eenvoudig om dat weer goed te krijgen. Eergisteren heeft zij een geheugentest van twee uur gehad. Nieuwsgierig wat dat weer oplevert. Zelf kan ze er ook geen slag naar slaan.

Zo langzaam maar zeker begint iedereen uit mijn naaste omgeving wel iets te mankeren. Een zorgelijke ontwikkeling. De enige die zich daar momenteel niets van aan lijkt te trekken is mijn moeder. Onverstoorbaar zet zij haar leventje voort, weliswaar goed verzorgd in een luxe zorghuis, maar inmiddels toch al 95, haar kinderen moeten dat toch nog maar zien te halen.

Dan nog even over de kinderopvang. Staatssecretaris Snel moet verantwoording afleggen voor het feit dat de belastingdiens ten onrechten vele honderden gezinnen - achteraf gezien - terecht verleende kinderopvangtoeslag hebben laten terugbetalen. Vele gezinnen zijn daardoor in grote problemen gekomen. Huwelijken verwoest.

Toch keek ik wel op van de bedragen die daarmee gemoeid waren. Een vrouw vertelde dat zij 1400 euro in de maand had ontvangen. 1400 euro in de maand! Wij krijgen dat op onze oude dag samen om van rond te komen. En dan nog de kinderbijslag die ook nog steeds wordt uitgekeerd. Ik vind dat toch ook wel onbestaanbaar in een wereld die aan overbevolking ten onder gaat.

In deze tijd van stikstofproblematiek, CO2 uitstoot en klimaatproblematiek lijkt mij een kinderbijbelasting meer op zijn plaats.

Overigens volledig terecht dat de gezinnen nu worden gerehabiliteerd en met terugwerkende kracht het geld waar zij recht op hebben alsnog krijgen uitgekeerd. Zij zijn onterecht als fraudeurs weggezet en een fraudeur als Klaas Dijkhoff komt er mee weg. Ik kan mij niet voorstellen dat iemand die fraudeert met reiskostenvergoeding, 400 euro per maand, en ook nog eens, weliswaar terecht, wachtgeld accepteert, de komende lijsttrekker voor de VVD gaat worden. Iemand die zowel de slimste mens als de domste mens in zichzelf weet te combineren kan toch niet een mogelijke nieuwe minister president kandidaat zijn.

Als er nog hoop is voor Klaas Dijkhoff, dan is dat er misschien ook nog wel voor mij. Gisteravond werd ik aangenaam verrast door een presentatie van Francine Houben die zij heeft gehouden op het Stadmakerscongres 2019 over Rotterdam-Zuid.

Zij ontvouwde haar ideeën over de mogelijke ontwikkelingen voor het stadsdeel dat veel potentie heeft, maar dat toch achterblijft in haar ontwikkeling. Een schitterende presentatie. Eindelijk iemand die met visie, verstand en kennis van zaken een ambitieus plan met veel perspectief voor Zuid presenteert.

Zelf pleit ik er al jaren voor, maar krijg geen poot aan de grond.

Naar Francine luistert iedereen en terecht.

Het gaat jammer genoeg wel met meer van mijn ideeën, hoe goed ook, ze worden niet of nauwelijks gehoord. Met Smeetsland Noord eigenlijk hetzelfde verhaal. Wat er nu gebouwd gaat worden komt in feite naadloos overeen met de gedachten die ik had, maar toch moest er zo nodig een andere architect worden gekozen.

Met Zuid gaat het niet anders. Mijn ideeën worden niet op waarde geschat en als Francine een (overigens wel veel beter gepresenteerd en gedocumenteerd) soortgelijk verhaal houdt, hangt iedereen aan haar lippen. Maar ik ben blij met haar. En ik heb haar dat ook gemeld, zie onderstaande mail;

*Dag Francine,
Gisteren zag ik de video van je presentatie Perspectief voor Zuid op het Stadmakerscongres 2019.
Ik was diep onder de indruk.
Al jaren maak ook ik mij druk om Zuid, en in al die jaren heb ik nog nooit iemand op een bijzondere bijdrage kunnen betrappen.
Tot gisteren.
Eindelijk iemand die begrijpt dat er met visie, ambitie en perspectief aan Zuid gewerkt moet worden.
Waar het Zuid aan ontbreekt is een positief imago. Jouw plan zal daar een enorme bijdrage aan leveren.
Ik pleit er al jaren voor, wereldtop in groen – duurzaam – circulair, maar tot nu zonder resultaat, ik ben ook geen Francine Houben.
Jij kunt met gezag en kennis van zaken iedereen meekrijgen.
Ook ik ben al fan vanaf het Kruisplein van jouw architectuur, dus een beter pleitbezorger voor Zuid kan ik mij niet wensen.
Onze ideeën over Zuid liggen niet eens zover uit elkaar, alleen presenter je het 100x beter.
In de bijlage een kleine productie van mijn hand waarin ik mijn plannen met Zuid heb uiteengezet.
Misschien dat er nog iets tussen staat waar je iets mee kunt.
Superveel succes met Zuid, ik zal het blijven volgen!
Maar geen Zuid achter de Dijken, gewoon OpZuid, daar wonen wij.
Met een collegiale groet,*

Ik ben uiteraard ook nu weer benieuwd naar haar reactie. De reactie op de mail die ik over hetzelfde onderwerp naar wethouder Kathmann had gestuurd was overigens ronduit teleurstellend, maar daar had ik het zojuist al over!

Over precies twee uur zijn we 24 jaar getrouwd. 12-12 om 12 uur in 1995 vond dit heuglijke feit in het stadhuis van Rotterdam plaats met de portier als onze getuige. Ik weet nog dat ik tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand zei toen deze aan zijn speech begon; hou het kort. Volgens mij heeft hij daar ook gevolg aan gegeven. Ik weet eigenlijk niet eens meer of het nu een hij of een zij is geweest! Nog een jaartje volhouden en we kunnen ons 25 jarig huwelijksfeest nog vieren. De laatste scan was wederom stabiel, dus dat moet kunnen lukken. Vanmiddag om 12 uur gaan we het vieren bij Vis op de Dijk.

Afgelopen zondag werden de handbaldames wereldkampioen, een fantastische prestatie. Ook weer eens naar de Kuip geweest, het blijft toch een schitterend mooi stadion, Feyenoord won ook nog eens en tegen PSV is dat prima. Het werd 3-1. Na afloop een hoop heisa over een wel of niet terecht gegeven strafschop. Hands in het strafschopgebied blijft een lastige. Nu vinden veel journalisten dat als een bal keihard van dichtbij tegen je hand wordt geschoten dat het dan geen penalty kan zijn., onzin. De hand was niet langs het lichaam, dus hands, dus penalty. Johan Derksen was het daarmee eens, dus basta. Met Riet ook nog naar de uitslag van haar geheugentest geweest. Hoewel Riet het zelf allemaal maar onzin vindt, was het toch plezierig om te horen dat ook de geheugentest laat zien dat er van demantie geen sprake is. De problemen worden veroorzaakt door stress, angst en piekeren over de onzekere toekomst, allemaal veroorzaakt door de problemen met mijn gezondheid. Deze factoren belasten de hersenen dusdanig dat er een blokkade naar het geheugen optreedt. Door te werken aan het verminderen van de stress, zou daar mogelijk weer verbetering in kunnen worden gebracht. Riet heeft uiteraard geen enkele behoefte aan al die onzin en ziet mogelijke hulp daarbij ook helemaal niet zitten. Ik ga maar weer verder met oefenen voor mijn Kerstoptreden met de gitaar tussen de schuifdeuren tijdens het Kerstdiner bij mijn zus en alle broers en zussen met aanhang. Je moet je muzikale carrière ergens beginnen!

Vanmorgen sprongen de vlooiën weer op het bed. Het blijft een terugkerend probleem in onze relatie, dat steeds ernstiger vormen begint aan te nemen. Ik heb het haar gisteravond nog een keer duidelijk proberen uit te leggen, nog nooit heb ik haar gevraagd iets voor mij te doen of te laten, maar nu vraag ik al een aantal keren met klem om de buitenkeukendeur niet meer te gebruiken voor het in- en uitlaten van die twee katten van ons. Het deur open deur dicht beleid midden in de winter irriteert mij mateloos en dat gevoel kan ik maar niet onderdrukken. En telkens loopt het na verloop van tijd weer uit op een ruzie hierover. Ik heb daar geen zin meer in. Hetzelfde geldt voor de poes op bed. En Riet belooft telkens weer zich eraan te houden, geen buitendeur in de woonkamer open en geen katten op bed, maar na een paar uur is het alweer mis. Ik snap er werkelijk ook niets van. De poezen kunnen echt overal in- en uit lopen wanneer ze willen. Poeze-luiken en deurdrangers zorgen ervoor dat zij ongestoord naar binnen kunnen. De poezen maken op de Ogiërsingel blijkbaar de dienst uit. Ik heb niets te vertellen in mijn eigen huis. Ik ben het echt helemaal zat. Je hoopt op nog een paar plezierige jaren van je pensioen te kunnen genieten, maar was ik nog maar aan het werk. Het is al moeilijk genoeg om de depressie, geheugenproblemen en duidezigheid van Riet te handelen en dan komt daar dat gehannes met die twee kut katten ook nog eens bij. Het enige voordeel is wellicht dat jezelf bijna vergeet dat je kanker hebt. Aan dat probleem kom je nauwelijks meer toe. De winter is altijd al een vervelende tijd geweest. Sombere dagen en koud. Het enige plezierige aan de winter was de wintersport. En de winter is in feite nog maar net begonnen.

Met onze nieuwe (sinds bijna twee jaar) lichamelijke problemen valt het ons blijkbaar moeilijker om het de ander naar de zin te maken. Het lijkt soms wel of je het de ander persoonlijk kwalijk neemt dat hij/zij niet meer gezond is. In het begin wil je de ander nog liefdevol steunen, maar naarmate de tijd verstrijkt raakt de pijp wat meer leeg en treden over en weer de irritaties sneller de kop op. Ik wil ook wel een troostvolle arm om Riet heen slaan, waar ze bij tijd en wijle ook zeker veel behoefte aan heeft, maar het lukt mij steeds minder.

Toch zijn we eergisteren nog heel gezellig uit eten geweest, iets dat we tegenwoordig met enige regelmaat doen, daar ligt het ook niet aan. Het zijn de kleine irritaties die steeds groter gaan aanvoelen. De Kerstgedachte zit er goed in zullen we maar zeggen. Vrede op aarde en aan de menesen een welbehagen. Kerstavond bij met zus, ik ben al dagen druk in de weer met mijn optreden tussen de schuifdeuren, ik schreef er al eerder over. 1e Kerstdag saampjes thuis en 2e Kerstdag een uitgebreide lunch in het Kasteel van Rhooen, met schoonzus en zwager. Wij krijgen het aangeboden omdat wij jarenlang voor mijn schoonfamilie op 1e Kerstdag het Kerstdiner hebben verzorgd, Altijd gezellig, het was ook geen opgave, maar zwager en schoonzus wilde ons daar toch nog eens voor bedanken. Op zich een mooi gebaar.

De Kerst zit erop. Het is allemaal prachtig verlopen. Kerstavond bij mijn zus met een te gek gitaarconcert van mijzelf. Alle nummers liepen als een trein. Ik was zelf ook bijzonder tevreden over mijn eerste soloconcert en ik geloof dat het publiek het optreden ook wel kon waarderen. Chol en Henk hadden ook weer voor een feestelijke maaltijd gezorgd dus een zeer geslaagde Kerstavond. Jammer dat Sjef en Mieke er niet bij konden zijn, Sjef lag met griep op bed. 1e Kerstdag zelf hebben we bijzonder gezellig met zijn tweetjes doorgebracht. Garnaaltjes vooraf, kreeftensoep en een stukje zalm, met Kerstkrans toe. Prima Kerstdiner. 2e Kerstdag stond Kees, de broer van Riet al om 10 uur op de stoep, Hij had de regiotax maar wat ruim besteld, bang dat hij was dat hij niet op tijd voor het Kasteel zou zijn. Een wel erg ruime marge aangezien we pas om half twee verwacht werden! Om negen uur 's avonds werd hij uiteindelijk weer opgehaald. Een lange dag. Gelukkig was er tussendoor nog de Kerstlunch. Ik kan niet anders zeggen, ook dat was bijzonder gezellig. Wij, Riet en ik, zijn nooit zo enthousiast over het Kasteel en ook dit keer zouden ze van ons niet de Gouden Pollepel hebben gewonnen, maar een genoeglijk samen-zijn was het wel met een inmiddels flink uitgedund gezelschap. Zwagers Floor en Gerard, schoonzus Lenie en ex Kees zijn ons inmiddels al ontvallen en schoonzus Willy komt het verzoegingshuis niet meer uit.

Maria, Kees en Riet en ik zijn nog over van het illustere Stoepengeselschap. Maria had het daar ook het hele diner moeilijk mee. De emoties speelden telkens weer heftig op. Herinneringen uit onze gezamenlijke wintersportvacanties in de Stoepenhof, de winterresidentie van Floor en Riet, maar ook de traditionele Kerstdiners bij ons thuis waren haar soms te veel. Oude mensen en de dingen die voorbij gaan. Toen ik vanmorgen wakker werd dacht ik ook, daar moet toch een gedicht aan gewijd worden. De titel had ik al, Komt allen samen. Ik ga het proberen!

Het gedicht werd door Riet maar matigjes ontvangen. Ik heb het maar weer verwijderd.

Nog wel vermeldenswaard is het feit dat ik op de voorlaatste dag van 2019 toch nog even mijn beste golfvriendje heb gespeeld. Weliswaar slechts 9 holes, want veel verder kom ik tegenwoordig niet. Maar liefst 22 punten wist ik bij elkaar te slaan. Slothandicap 21,3. Daar ben ik niet ontevreden over, bovendien vind ik dat mijn spel met de ijzers er de laatste maanden zeker op vooruit is gegaan. Dat is jarenlang ook wel eens anders geweest. Ik denk dat 2020 een mooi golfjaar voor mij gaat worden. Een mooie gedachte om het jaar mee af te sluiten.

Twintig twintig. Happy New Year!

De jaarwisseling was overigens wel een zware bevalling. Al dat geknal hoeft voor mij al niet en onze rooie poes moet er al helemaal niets van hebben, hij is al dagen van streek en oudejaarsavond is helemaal een ramp. En als de kat van streek is, is Riet van slag. Dat was ze trouwens vanaf de vroege morgen al want gisteren deed haar auto het niet en dan moet dat op stel en sprong nog gerepareerd worden. Staat om negen uur de wegwacht al voor de deur, die krijgt de auto wel gestart, maar Riet moest wel gelijk mee naar de garage. Dus snel aankleden meerijden naar de garage en helemaal over stuur. Ik er even later achteraan om haar daar weer op te halen. Kortom een heel gedoe op onze leeftijd! 's Middags de auto weer halen en toen moest oudejaarsavond nog beginnen. Tussendoor had ik nog even de boodschappen gedaan en voor het avondeten een salade Nicoise gemaakt. En toen moest oudejaarsavond nog beginnen. Halverwege de avond heeft de kat nog lekker in de kelderkast zitten piesen. Half twee volledig versleten ons bed in gedoken. Gelukkig viel ik toch nog vrij snel in slaap en werd pas om negen wakker. Het nieuwe jaar is begonnen. Ik hoop dat het wat leuker wordt dan 2019, zeker met Riet en tussen ons. Vorig jaar was niet het topjaar uit onze relatie. Ik moet heel erg wennen aan de mankementen die Riet inmiddels is gaan vertonen. Het vraagt ontzettend veel geduld en dat heb ik niet van nature zullen we maar zeggen. Het engelengeduld dat mijn broer Gio met zijn moeder kan opbrengen is mij volledig vreemd. Komt wel bij dat Riet nog alles op haar manier doet, een manier die niet meer bij haar leeftijd past, maar dat wil ze dan niet inzien en ik zit daarna met de gebakken peren, waar zij zich dan weer niets bij voor kan stellen. Mijn moeder zit in een rolstoel en kan geen rare dingen meer uithalen. Riet kan gelukkig nog alles, maar ze is daar dan weer zelf niet van overtuigd. Twenty twenty, nieuwe ronde nieuwe kansen. We gaan er maar een mooi jaar van maken.

Grijs is dood. Een erg verdrietig moment. De laatste weken werden de aanvallen van epilepsie erger en erger. Bijna elke dag hoorde je een bons, dan was hij weer ergens vanaf gevallen en lag in een kramp. Het ging gepaard met oncontroleerbare heftige bewegingen waarna hij een paar minuten volledig gedesoriëteerd voor zich uit zat te staren. De dierenarts vond het heel verstandig om het beestje in te laten slapen. Zowat elke dag een aanval kwam zelden voor en het put enorm uit. Maar het blijft verdrietig als je het beestje verdoofd op de behandelafel ziet liggen. Nog een paar aaitjes over zijn bol en wat kieteltjes onder zijn kin en langzaam maar zeker is hij in diepe slaap verzonken. Van het tweede fatale spuitje heeft hij geen weet meer. Vredig ligt hij op tafel. Het einde van een grijs poezeleven. Het begon bij ons jaren geleden. Ik zie hem nog van achter uit de tuin komen aanlopen. Riet was uiteraard niet te beroerd om het dier van maaltijden te voorzien. Hij bleef dus trouw komen. Vooralsnog bleef het daarbij. Het huis mocht hij nog niet in. We hadden ons voorgenomen om na de dood van Cleo geen poezen meer in huis te nemen. Na enkele maanden gingen we toch weer overstag. Overdag mochten ze het huis in. Er waren echter maar een paar koude decembernachten voor nodig of binnenslapen ging tot de mogelijkheden behoren. Tegen Riet viel niet op te boksen. Eerst de poezen en dan konden mijn wensen worden ingewilgd. Dat is tot op het laatste moment zo gebleven. Ik kon daar ook wel mee leven, hoewel het af en toe toch wel eens te gek werd. Grijs was wel mijn poes, niet zo leuk als Cleedje, maar zijn kleur en karakter paste helemaal bij mij. Vroeger werd ik ook Grijs genoemd. Alles was grijs, kleding, tandenborstel, koffer, alles, je kon het zo gek niet opnoemen of het moest grijs zijn. Dus een grijze poes was helemaal in mijn straatje. Hij zag er overigens niet uit toen hij bij ons kwam aanlopen. Grote grijze plukken haar overal over zijn vacht. Het was een stijlvolle poes, dat kon je zo zien, maar onder de stress. Dat is langzaam maar zeker verdwenen en de laatste jaren had hij het helemaal naar zijn zin en zijn vacht zag er weer schitterend uit. Mooi grijs en daarbij die prachtige groene ogen. Hij wilde zich ook graag op mijn benen neervleien als ik 's avonds met mijn benen languit op de bank televisie zat te kijken.

De laatste tijd was ik er door die spastische aanvallen en ook het feit dat hij erg uit zijn mond stonk niet meer zo happig op, maar nu zal ik hem toch missen, dat zware lijf op mijn schoot. Het was een lief beest, er zat werkelijk geen kwaad bij. Je kon echt zien dat hij dankbaar was dat hij weer een prima huis had gevonden. Aan de andere kant kon hij wel dwingend zijn. Hij wilde maar bij ons op de slaapkamer komen, terwijl ik daar een felle tegenstander van was, temeer omdat hij het liefst nog op het bed zelf wilde liggen. En hoe vaak we hem ook de toegang tot de kamer ontzegden, hij bleef maar volhard en als het dan weer mislukte droop hij zeer teleurgesteld af. Daar komt bij dat Riet en ik ook niet op één lijn zaten in ons slaapkamerbeleid en dat voelde Grijs uitstekend aan. Poezen zijn net mensen. Ik ben er zelf wel van overtuigd dat ze je donders goed door hebben en alles haarscherp aanvoelen.

In het begin weet ik nog wel dat Grijs altijd achter mij aanliep. Ging ik een rondje wandelen, dat liep hij mee. Waarschijnlijk ook een soort van verlatingsangst. Kwam ik met de auto aanrijden, hij kwam aanlopen. Later geloofde hij het wel. Het werd toch ook een oud baasje. Volgens de dierenarts is hij een jaar of 15/16 geworden. Voor een kat toch nog een redelijke leeftijd. We hebben nu alleen nog maar Rodie in huis. Een iets jongere poes die ongeveer tegelijkertijd is komen aanwaaien. Een compleet ander type. Een echte roodharige. In het begin moest hij ook niets van mij hebben. Als ik maar even aan hem zat kon ik een haal krijgen. Dat is totaal veranderd. Knort nu als een gek als ik maar even over zijn kopje krab en wil nu ook graag op schoot. Ook hij is niet meer helemaal gezond, hij voelt de hele dag klam aan en zelfs nu het buiten toch behoorlijk fris is zit meneer het liefst de hele dag buiten op de bank. Bovendien stinkt ook hij uit zijn mond. Zijn gebit moet nodig eens worden schoongemaakt. Voor Riet zal het hopelijk ook een stuk rustiger worden nu zij nog maar de zorg heeft voor één kwakkelpoes. Laten we het hopen. Voorlopig zullen we Grijs wel gaan missen. Het was toch een markante verschijning bij ons op de Ogierssingel 25. Na Claus en Cleo is Grijs de derde poes die ons in dit huis is gaan verlaten. Claus en Cleo liggen nog achter in de tuin. Grijs laten we maar uitstrooien.

Grijs lag in de garderobekamer op de tafel op het kussen dat Riet daar voor hem had neergelegd. De hele dag lag hij daar te slapen. Ik ging met de poezemand naar boven, de kamer in. Mandje open en poes erin. Hij stribbelde nog wat tegen, maar dat stelde niet zo heel veel voor. Hij zat al snel in de mand en de deksel kon dicht. Ik liep de trap af en riep naar Riet dat ik naar de dierenarts ging. Ik weet niet of ze zich op dat moment voldoende realiseerde dat zij Grijs niet meer terug zou zien. Zelf was ik door al het gedoe van de laatste tijd rond de poezen ook wel nerveus. Ik was opgelucht dat ik zonder kleerscheuren met Grijs in de auto zat. Af en toe piepte hij van ongenoegen. Ik had met hem te doen. Van mijzelf vond ik het ook eigenlijk een lafhartige daad. Een weerloos schepsel naar de dood vergezellen. We waren veel te vroeg op onze afspraak, bijna een half uur. Ik besloot om samen in de auto te wachten. Inmiddels was zijn verzet gestaakt en konden we nog wat rustig contact hebben. Hij niet wetend wat hem te wachten stond, ik toch met een groot schuldgevoel. De laatste paar jaar staat leven en dood toch in een ander daglicht. Zelf word je met alle mogelijke moeite in leven gehouden en dat beestje jaag je nu de dood in. Precies kwart voor elf stapte ik de dierenwinkel in. Achter in de zaak zat de praktijk van de dierenarts. Na een paar minuutjes werden we binnengelaten. Grijs had nog wel even zitten poepen in de auto. Het bleken een paar keurige keuteltjes te zijn. Hij werd met kussentje en al op de behandeltafel gelegd. Alles ging even rustig. Grijs lag er op zijn dooie gemak bij. De dierenarts was overigens zeer stellig, bij het door mij geschetste ziektebeeld van epilepsie met bijna dagelijkse aanvallen is euthanasie in feite de enige oplossing. De frequentie is veel te groot en iedere aanval kost hem te veel energie. De keuze hem in te laten slapen is volkomen terecht. Het stelde mij enigzins gerust, toch voelde ik me nog steeds een verrader. Grijs kreeg zijn eerste spuitje. Ik aaide hem nog een beetje over zijn bol en onder de kin en al snel was hij in diepe slaap verzonken. Ik wilde nog een foto maken, maar mijn telefoon liet het afweten. Op mijn verzoek maakte de arts nog een paar foto's. Het tweede dodelijke spuitje volgde. De dood liet niet lang meer op zich wachten. Met betraande ogen verliet ik de behandelkamer met een leeg mandje onder mijn arm.

Bij al dat dierenleed vielen de grote wereldproblemen in het niet. Iran, stikstof, bosbranden in Australië, het ging in feite allemaal langs mij heen. Langzaam maar zeker dringen de dagelijkse beslommeringen weer tot mij door. Gisteren nog een nieuwe telefoon gekocht, de Galaxy A50 voor €240,- waarom deze ongeveer een derde van de prijs van een S10 is zou ik niet weten, maar alles wat de S4 kon kan deze ook, alleen voor minder geld. 24 maanden 10 euro bijbetalen. Ook nog een paar trommelstokken gekocht. Het maakt wel een klere herrie in dat kleine kamertje.

*Beste Fokke,
Zat gisteren naar DWDD te kijken.
Toch leuk dat je mijn idee serieus genomen hebt!
Ben benieuwd waar dit weer toe leidt.
Succes.*

Dit bericht stuurde ik onlangs nog naar Fokke Obbema, journalist van de Volkskrant, hij regiseerde de artikelenreeks over de Zin van het Leven. Indertijd heb ik mijn Zin ook aan hem gestuurd, in Te Vroege Winter nog melding van gemaakt. Ik deed hem toen ook het idee aan de hand om die vraag niet alleen aan bekende Nederlanders te stellen, maar ook aan de "gewone" lezer. In DWDD zag ik dat hij dit ook heeft gedaan en dat er zo'n 400 reacties op waren gekomen. Het is toch leuk als iemand je idee serieus neemt. Waarschijnlijk kan hij het zich niet meer herinneren, want tot nu toe heb ik geen reactie van hem mogen ontvangen. Overigens ook niet van Francine Houben over Zuid, een onderwerp waarop Marco Pastors ook niet meer naar mij toe reageert. Ik zit daar ook niet mee. Ik vind het leuk om af en toe te reageren als het onderwerp mij aanspreekt. Ik heb toch niet veel anders meer te doen. De rol van luis in de pels heeft mij ook altijd meer gelegen dan die van het voetlicht. Ik mis de Volkskrant wel, is als inspiratiebron toch veel aantrekkelijker dan het AD, dit is echt een krant van niks. Leuk voor ernaast. Maar ja als Rotterdammer kan je toch niet alles over je kant laten gaan. Het NRC, de Volkskrant en Ziggo kunnen er over meepraten.

Bij te veel O20 haak ik af.

Gisteren met Riet naar Dr. Zuidgeest geweest, neuroloog in het Ikazia ziekenhuis. In mei vorig jaar waaren we voor het laatst bij hem geweest. Hij heeft toen een scan laten maken, die prima in orde was in lijn met haar leeftijd! Daarnaast moest er een geheugentest worden afgenomen. Nu 8 maanden later namen we het resultaat met hem door. Voor die 8 maanden schaamde hij zich wel. Dit hoeft toch niet zo verschrikkelijk lang te duren. In ieder geval gaf ook de test aan dat van dementie geen sprake is. Neurologisch gezien is er niet veel mis. Stress zorgt voor depressiviteit en daar kan een psychiater beter bij helpen. Riet vindt zijn advies weer waardeloos. Zij heeft liever een scan. Als ik daar tegenover stel dat de neuroloog eigenlijk zegt dat ze niet veel mankeert en dat ze daar juist blij om moet zijn, dan wordt dit eventjes erkent om snel daarna toch weer op de oude voet verder te gaan.

Het is de laatste dagen bijzonder mistig. Fortuna - Feyenoord, voor de beker, werd zelf na een goed uur spelen gestaakt vanwege dikke mist. Het is ook geen weer voor longpatienten. Van mij mag het snel voorjaar worden. De wedstrijd werd uiteindelijk een week later door Feyenoord na verlenging met 2-1 gewonnen.

Bij Riet blijft het ook maar mistig in haar hoofd.

Ze slikt nu wel trouw haar pilletjes tegen neerslachtigheid. Over een paar weekjes zullen we zien of dat wat helpt. Ze is vanmiddag naar de kapper en ik ben naar de golfbaan gegaan. De hele week was het tot nu toe te koud, vooral de wind zorgde voor onaangename omstandigheden. Vandag ging het gelukkig weer. Heb ook lekker gespeeld. Bij thuiskomst zag Riet er weer op en top uit. Haartjes geverfd en alles weer keurig in model.

Ik zag net op NU.nl de discussie over voltooid leven langskomen. De vraag daarbij, moet de Euthanasiewet worden uitgebreid met een wet Voltooid leven. Voor Christenen altij een lastige discussie, waarbij ze ook graag hoeder over mijn leven willen zijn.

Dit stond er onder andere over in NU.nl:

Ruim tienduizend 55-plussers in Nederland hebben de wens om een einde te maken aan het leven, maar dat betekent niet dat zij direct uit het leven willen stappen. De doodswens kan door de jaren heen veranderen en zelfs verdwijnen. Dat is de belangrijkste conclusie van de commissie onder leiding van Els van Wijngaarden. Het onderzoek is het gevolg van het formatiecompromis rondom het politiek gevoelige thema voltooid leven. De christelijke partijen CDA en ChristenUnie staan lijnrecht tegenover D66. VVD ziet het rapport als een "belangrijke bouwsteen" voor een verdere discussie.

CDA-minister De Jonge: 'Initiatiefwet is niet de oplossing' Minister De Jonge (CDA) ziet het rapport als een bevestiging dat een wet Voltooid Leven niet nodig is. "Het blijkt dat de doodswens niet alle dagen op de voorgrond staat."

"Die is de ene dag veel sterker dan de andere", aldus de minister. "Naast de wens om dood te gaan, is er ook een wens om te leven. Tegelijkertijd zie je dat deze mensen het gevoel hebben er niet meer toe te doen."

Volgens De Jonge is de initiatiefwet "niet het antwoord op de vraag die deze groep aan de samenleving stelt". "Voor deze mensen moeten we zorgen dat zij de zin in het leven en de zin van het leven terugvinden."

Die laatste zin is tekenend, dat deze mensen de zin in en van het leven terugvinden. Ook ik heb al tijden het gevoel van een voltooid leven. Een grote doodswens heb ook ik echter niet. Ik heb ook niet het gevoel dat De Jonge ervoor kan zorgen dat ik zin in en zin van kan terugvinden. Wel ben ik van mening dat als ik wel een grote doodswens zou krijgen deze ook zou moeten kunnen worden geraliseerd, zonder dat ik daar toestemming van meneer De Jonge van zou moeten hebben. Al te vaak wordt maar al te veel waarde aan menselijk leven gegeven. Iedereen moet zich daarom ook zoveel mogelijk voortplanten, met als gevolg dat onze planeet met de ondergang wordt bedreigd. Hoe meer zielen hoe meer vreugd gaat al lang niet meer op.

Uiteraard heb ik met mijn handen van andermans leven af te blijven. Dat staat buiten kijf. Als het over mijn eigen leven gaat vind ik dat ik daar best iets over te zeggen mag hebben. Is het leven hier nog de moeite waard. Tot voor kort had ik geen moeite om dit volmondig te beamen. Nu denk ik er al iets genuanceerder over. Maar wat meneer De Jonge daarvan vindt kan mij toch echt niet boeien. Ik ga naar DWDD kijken.

Vanmorgen met Riet een bezoek aan een psycholoog gebracht. Zij is verbonden aan de huisartsenpraktijk van onze huisarts. Uiteindelijk kregen we een papiertje mee met tips hoe om te gaan met piekeren. Daarnaast nog een paar tips; accepteren, relativiseren, je gedrag aanpassen aan je leeftijd en proberen weer positief in het leven te staan. Veel van de psychische klachten zijn ook gewoon terug te voeren op het ouder worden. We zijn zeer benieuwd of het iets gaat helpen. Ik moet zeggen dat het sinds de dood van Grijs al iets beter gaat, maar de ochtenden blijven een opgave. Na het bezoek zijn we maar gelijk doorgereden naar de golfbaan. Frisse lucht kan nooit kwaad.

De Brexit is een feit. Engeland is niet langer onderdeel van de EU. Ze zijn het ook eigenlijk nooit geweest. Allemaal uitzonderingsbepalingen, geen onderdeel van de Euro, nog steeds links rijden. Het is nu weer duidelijk. Het Eiland hoort er niet bij. Of er veel zal veranderen hangt af van hoe politici met dit feit zullen omgaan. De Engelsen zijn er aan gewend dat ze van een ander soort ras zijn, voor hen zal er in essentie niet veel veranderen. Handel kan wat lastiger worden.

De Amerikaanse Kenin heeft de damesfinale van de Australian Open gewonnen van Muguruza; 4-6, 6-2, 6-2. De jeugd komt eraan, vaak met grenzeloze zelfoverschatting, maar daardoor lukt er nog veel ook. De jonkies gaan het van de babyboomers overnemen. Generaties hebben het af laten weten, maar de pubers nemen nu het heft in handen. Met bluf, overtuiging en agressie weten ze de agenda te bepalen. Als ze nog iets willen bereiken, moeten ze ook opschieten, want volgens hen staat de planeet op de rand van de afgrond. Haast is dus geboden.

In de tussentijd heb ik een aantal nieuwe tv-programma bedacht.

Wie is de Snol.

Ik ga het aan SBS6 voorstellen, want in mijn ogen is Linda de Snol de uitgelezen presentatrice. Het draait bij dit programma om het uitvoeren van sex spelletjes, allemaal live in beeld gebracht. 10 stellen doen er aan mee. 10 mannen en 10 vrouwen. Eén van de vrouwen doet sex voor haar beroep. In 10 afleveringen wisselen steeds de partners van elkaar zodat na 10 keer iedere man een keer een andere vrouw heeft gehad, waaronder dus ook de professional. De 10 mannen moeten nu gaan bepalen wie de Snol is. Kiezen ze de Snol, dan ontvangt zij 50 duizend euro. Zo niet dan ontvangen de overige vrouwen ieder 50 duizend euro. Het lijkt mij een programma om op het puntje van je stoel te gaan zitten. Zeker als ook nog eens bekend wordt dat Linda de Snol het programma geheel naakt zal gaan presenteren. Lachen!

Heel Holland kakt.

We gaan op zoek naar de beste kakker van Nederland.

Het kakken valt in drie onderdelen uiteen; Mooi kakken, wie bakt de mooiste drol. De technische opdracht, het komt er daarbij op neer dat na de grote boodschap bij het afvegen van de anus zo min mogelijk poep aan het papier komt te zitten. Als laatste de creatieve opdracht, wie weet de meest fantasievolle hoop strand te produceren. In deze laatste opdracht kunnen met winden en scheten ook nog eens flink wat bonuspunten worden verdiend.

Als presentatoren had ik Gier en Goor in gedachte. Dat worden zaterdagavonden om nooit meer te vergeten. Het mag duidelijk zijn dat we ook hier met 10 vrouw/man beginnen en dat er elke week een zal afvallen. De jury bestaat uit Jan de Hoop en professor Eric Scherder. Ik denk dat dit format de VPRO wel erg zal aanspreken.

We zijn er bijna geweest.

Een nieuw reisprogramma voor omroep MAX. Maarten van Rossem bracht mij op het idee. Hij vindt het een programma van demente bejaarden. Zo erg is het dus nog niet. In "We zijn er bijna geweest" stel ik voor ditzelfde programma echt met demente bejaarden te gaan doen. Maarten van Rossem is de presentator en Philip Freriks doet de voice over. Reisleider moet toch echt Eric Scherder zijn.

Djokovic wint van Thiem is de mannenfinale van de Australian Open.

Het zal in 2010 zijn geweest dat ik de site www.wonennadecrisis.nl heb geopend. Ik heb daar nog een aantal produkties voor geschreven. Het is nooit een groot succes geworden. Deze week meldt weer iemand zich aan om lid te worden van deze club. Ik heb maar gemeld dat de site niet meer actief is. De crisis is voorbij en er wordt nog steeds niet door iedereen gewoond. Ik las vandaag ook dat de oude wijken weer aan het verloederen zijn en dat de corporaties de regering oproepen er iets aan te doen. Zelf vraag ik mij al jaren af wat de corporaties aan het doen zijn. En maar zeuren dat ze BTW moeten betalen, maar dat bij de huidige rentestand zo weinig wordt gebouwd is mij een raadsel. Er is een schrijnend gebrek aan sociale huurwoningen, ouderenwoningen idem, ook een geweldig tekort sinds de sluiting van de verzorgingshuizen. Eigenlijk leven we in een krankzinnige tijd. Er is grote overvloed, maar we zijn niet in staat de eenvoudige problemen op te lossen. Eigenlijk zou ik de site www.wonennadecrisis.nl weer nieuw leven moeten inblazen. CO2 en iedereen staat op tilt. Biobrandstof, hoe verzin je zoiets. De mens is gek geworden en sloopt de hele planeet en er is nog steeds niemand die durft te zeggen dat niet de CO2 het probleem is, maar de mens zelf. De veestapel moet gehalveerd worden! Terecht misschien dat daar velen tegen te hoop lopen, maar als er iest gehalveerd moet worden is het de wereldbevolking. Maar dat kan niet. Overigens ook wel weer terecht. Maar het probleem is dus niet oplosbaar. Ik had gehoopt dat het wonennadecrisis een wonen van meer samenleven zou worden. Niet gericht op meer welvaart, maar op meer welzijn. Maar niets is minder waar. De woningmarkt is overspannener dan ooit en iedereen is weer zo blij als een klein kind want zijn huis is meer waard dan ooit. Welvaart is een meerkoppig monster. Je bijt er een kop af en er komen er weer twee voor in de plaats. Hoewel, CO2 kan de welvaart wel eens om zeep helpen. Niet alleen Greta Thunberg weet eigenlijk niet waarover ze het heeft, hetzelfde geldt in feite voor iedereen. Ze lullen allemaal iemand anders na in de hoop dat die gelijk heeft. Maar van enige consensus is mijns inziens geen sprake.

Je weet soms ook niet waar je moet beginnen, de arts die het dodelijke Coronavirus ontdekte raakte zelf besmet en is inmiddels aan de ziekte overleden, slechts 34 jaar! Nancy Pelosi die de State of the Union speech van Trump in zijn bijzijn verscheurt, waarschijnlijk omdat hij haar uitgestoken hand negeerde. Onbeschofter heb ik beschaafde politieke tegenstanders in het debat niet eerder gezien. Of de Democratische voorverkiezingen in Iowa die volledig de soep indraaien omdat een speciaal daarvoor ontwikkelde app volledig faalt. De wereld blijft je eigenlijk iedere dag weer verbazen. En dan heb ik het nog niet eens gehad over de Moorkop dat vermaledijde gebakje dat sinds gisteren van naam is veranderd, de Moren pikten het niet langer. Het is nu een Roomkop (daar zullen de katholieken wel tegen in het geweer komen) of een Chocoladebol, zoals de Hema de Moorkop zal gaan noemen. Een echt probleem werd op NPO3 getoond. Daar werd de rijstproductie in Thailand onder de loep genomen. Uitbuiting, onderbetaling en onmenselijke arbeidsomstandigheden vormen nog steeds de belangrijkste reden voor jonge meisjes om de sexindustrie, in te gaan waardoor de ellende er alleen maar groter op wordt. En wij zijn niet bereid meer voor onze rijst te betalen. Welvaart wordt duur betaald. De welvaart van de een gaat uiteindelijk toch altijd ten koste van de welvaart van de ander. Je realiseert je dat wel, maar je vindt je eigen welvaart uiteindelijk toch zo belangrijk dat je daar niet snel op zal willen inleveren. Fair trade is in feite vele malen belangrijker dan klimaatproblematiek, terwijl ze wellicht eenzelfde doel nastreven. We maken ons hier druk over het feit dat vrouwen gemiddeld € 5.000,- per jaar minder verdienen dan de mannen, dat de kapper meer rekent voor het knippen van een identiek vrouwenhoofd dan voor een mannenhoofd. Maar dat er wereldwijd nog steeds enorme uitbuiting plaatsvindt en wij daardoor veel te weinig voor veel producten betalen en daardoor onze enorme welvaart in stand houden, daar hoor je niemand over. Toch gek. CDA en Christen Unie stemden van de week tegen een motie om mensenrechten te laten prevaleren boven handelsaccorden! CDA en Christen Unie nota bene. Het is overigens ook wel wrang te noemen dat nu al op 2 Cruiseboten een Corona uitbraak heeft plaatsgevonden. Er wordt op ons gejaagd.

We zijn straks nergens veilig meer. Ebola, Corona, de wereld wordt één grote Tombola. Nou ja, als Feyenoord nu zondag maar wint van AZ dan kunnen we er weer een tijdje tegen.

Feyenoord heeft die zondag niet van AZ gewonnen. Vanwege de storm is dat weekend de hele competitie niet doorgedaan. Dat is ook een beetje de reden dat ik de laatste tijd weinig zin heb om te schrijven. Ik ben die hele kut winter goed zat. Wind, storm en regen met af en toe een wolkeloze dag er is niet doorheen te komen. Hele dagen zit je vaak opgesloten in je huis. Sociale verplichtingen komen steeds minder vaak voor. We hebben al een poes laten inslapen, maar de andere is er niet veel beter aan toe. Riet is ook nog steeds niet de oude, als dat ooit al gaat gebeuren. Kortom deze winter is een lange saaie winterige gebeurtenis waar ik niet vrolijker van word. En elke keer als je de deur uitstapt krijg je de volle windlaag over je heen. Je gaat nog zoveel mogelijk golfen, maar het is de vraag of dat met vaak windkracht 5 wel zo verstandig is voor een longpatient. De laatste weken heb ik er ook last van in mijn keel gekregen. Ik sta te dubben of ik daar toch even met mijn arts over moet communiceren. Ik voel me niet slecht, maar zo'n zeurderige keel is ook niet lekker. Kortom, van mij mag het voorjaar worden, een zonnetje met hogere temperaturen, weer lekker de buitendeuren open kunnen laten staan, een beetje in de tuin kunnen werken en hopelijk ook weer buiten kunnen tennissen op zaterdag.

De familie is ook weer thuis van de wintersport. Het is nu al het vierde jaar dat wij verstek laten gaan. 2016 was voor het laatst. Nog steeds vinden we het een groot gemis, maar we zien te veel op tegen de reis. Uit alle verhalen maken we wel op dat het ook niet meer als vanouds is. Volgens mij worden wij danig gemist. Iedereen doet nu maar waar ie zin in heeft. De saamhorigheid van de groep is niet meer. maar ja, aan alles komt ooit eens een eind. De wintersport hielp je vroeger wel de winter door te komen.

Het was gisteren een trieste dag voor Nederland.

De eerste Coronabesmetting is een feit. Een feit dat me wel zorgen baart. Het lijkt mij voor longpatienten geen prettig virus. Dat dit steeds dichterbij komt stemt dus niet vrolijk.

Het andere trieste feit, weliswaar wat minder levensbedreigend, alle Nederlandse club liggen uit het Europese voetbaltoernooi. De tijden van kortstondige glorie liggen weer achter ons. Dat belooft niet veel goeds voor het Europees kampioenschap van aanstaande zomer. Niet alleen speelt Ajax geen rolmeer op het Europees toneel, ook de sterhouders van het Nederlands elftal laten het steeds vaker afweten. Om het over de blessure van Depay maar helemaal niet te hebben. Kortom een tijd om je zorgen over te maken.

Geen leuke tijd dus. Alle zorgelijke berichten de gehele dag in de media stemmen uiteraard ook niet vrolijk. In het AD werd vanmorgen al die aandacht verklaard uit het feit dat het groot nieuws is. Ja, het is groot nieuws omdat alle media er weer een hype van maken. De tijdgeest brengt niet alleen goede dingen voort.

Het is zondag 1 maart. Ook in Rotterdam is de eerste Coronabesmetting geconstateerd. Het Maasstad ziekenhuis heeft ook een geval bekend gemaakt. Ik heb de Maasstad Apotheek al gebeld of zij ook medicijnen bezorgen. Nog niet werd mij gemeld.

Ik ben bang dat het virus voor mij wel eens dodelijke gevolgen zal kunnen hebben. Ben ik er net aan gewend dat ik wel eens aan kanker zou kunnen komen te overlijden, gaat het dadelijk een stomme griep worden. Dan nog liever aan kanker.

De worsteling met de dood is sinds de Corona uitbraak in ieder geval weer in alle hevigheid losgebarsten. Ik realiseer mij nu ook heel duidelijk dat de belangrijkste verandering in april twee jaar geleden, toen mij werd verteld dat ik kanker had, het feit is dat toen voor het eerst de dood zich op de Ogierringel 25 heeft gemeld. De laatste tijd leek het alsof hij zich een beetje had teruggetrokken, maar met Corona heeft hij weer een aardige voet tussen de deur gekregen. Kun je de dood van je afschudden? Kun je met de dood leren leven? Kun je de dood negeren? Kun je de dood accepteren?

Allemaal vragen waar ik het antwoord nog steeds niet op gevonden heb. Zolang als je je goed voelt, en de laatste tijd voel ik mij redelijk goed en dan probeer je eigenlijk de dood te negeren. Maar al zo vaak hebben Riet en ik tegen elkaar gezegd dat het genieten er niet echt meer in zit. Er hangt altijd een sluier over het plezier. Beiden kunnen we de dood niet van ons af zetten. We noemen het weliswaar niet zo, maar in feite komt het daar wel op neer. En je kunt er ook niet om heen. Ik heb kanker en Riet is in goed een jaar van een vitale opgewekte vrouw veranderd in een onzekere, zowel geestelijk als lichame-lijk, schim van zichzelf. En samen zijn we vaak niet eens meer in staat om het tussen ons beiden nog top te houden, iets dat we overigens wel allebei nog zielsgraag willen, laat daar geen misverstand over bestaan. En dat het niet altijd goed gaat ligt net zo goed aan mij als bij haar.

Het eten heb ik maar online bij Ah besteld.

Super Zondag in de Eredivisie. Ajakus krijgt ongenadig op zijn klotten van AZ, 0-2. Feyenoord komt uit bij Pisvee op een gelijkspel terwijl er meer had ingezet. Weliswaar is de koppositie voor Feyenoord een puntje naderbij gekomen, maar AZ, dat nu gedeeld eerste staat met 020 is weer 2 punten uitgelopen en de Eindhovenaren hijgen nog steeds in de nek bij 010. Feyenoord is toch een beetje de verlieze van dit weekend. Maar ja, 6 punten met nog tien wedstrijden te gaan en nog uit bij AZ en thuis tegen 020, wie weet. Als we het virus buiten de deur weten te houden gaan we het misschien nog meemaken.

Blijft natuurlijk nu wel de vraag waar je je gezicht nog kunt laten zien. Overall ligt Corona op de loer. Verjaardagen, feesten en partijen? Eten-tjes buiten de deur? Boodschappen buiten de deur? Ziekenhuisbezoek? Waarschijnlijk heb ik maandag een telefonisch consult met mijn longarts. Ik ben benieuwd wat zij mij zal adviseren. De Coronapatient in Maasstad was daar al op 22 februari. Ik heb toch nog even in mijn agenda gekeken wanneer ik kort geleden bloed heb laten prikken; 20 februari. Zover is het dus al met mij gesteld!

Zaterdag ben ik nog bij mijn moeder langs geweest, Gio was er ook. Het lijkt er sterk op dat Gio met groot succes de dood bij mijn moeder

heeft weten af te schudden.

Uit niets blijkt dat zich daar eenzelfde proces als bij ons afspeelt. Carpe Diem. Misschien moeten wij daar meer een voorbeeld aan nemen. Lief zijn voor elkaar en genieten van de dag. Ik zal het eens gaan proberen.

Het Coronavirus rukt verder op, al blijven de besmettingsgevallen in Nederland nog goed binnen de perken. Alleen Brabant is na de Carnaval extra getroffen zo het lijkt. Een Coronaval of Caronaval zoals u wilt. De Boekenweek is gisteravond met het Boekenbal ook weer van start gegaan. Het virus zal onder de schrijvers ook wel een ervaring laten zien. De schrijverswereld was overigens al onaangenaam getroffen door het boekenweekessay van Özcan Akyol, beter bekend als Eus. Hij gaat in dat essay Generaal zonder leger flink te keer tegen de literaire klik in de Amsterdamse grachtengordel. En dat wordt hem uiteraard niet in dank afgenomen, want zo zijn ze wel in die gordel. De elite laat zich niet zomaar van haar troon stoten. Onder het mom van dwarsdenker doet Eus echter een serieuze poging. Hoogstwaarschijnlijk tevergeefs. Het probleem is ook niet nieuw en het speelt zich ook niet alleen in de literaire wereld af. In de muziek is André Rieu het evenbeeld van Lucinda Riley. Ook in de muziek zullen de Rieu's geen muziekconcoursen winnen. Dan moet echt worden voldaan aan hogere standaarden. Om over popmuziek maar helemaal te zwijgen, daar kan van kunst al helemaal geen sprake zijn. Om over de hele kunstwereld maar te zwijgen, misschien is het daar nog wel een graadje erger dan bij de literatuur. Je komt zomaar het museum niet in! De museumwereld is wat dat betreft goed te vergelijken met een wereldwijde religieuze organisatie als de Rooms Katholieke Kerk. Overall kathedralen met kunstpausen die de gelovigen voorgaan in smaak en voorhouden in welke kunst hun volgelingen, cq. de museumbezoekers moeten geloven. De architectuur kent een zelfde soort structuur. De zogenaamde top vormt het presidium en welstandscommissies dragen er in de dagelijkse praktijk toe bij dat de ware leer niet met voeten wordt getreden. En de bond (BNA) kijkt toe of het allemaal wel goed gaat. Zo stuurt de elite onze beschaving en toetst of onbekende of

nieuwe beschavingen of beschavingsvormen wel voldoen aan de door hen gehanteerde hoge standaarden.

Is "recht op leven" hetzelfde als het "recht op een gezond leven"? Ook zo'n vraag en wie moet die vraag dan beantwoorden. In de Urgendazaak heeft de rechter bepaald dat dit zo is, want hij heeft de klimaatlobby gelijk gegeven omdat het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder mens "recht op leven" heeft. De rechter vindt dat dit dus hetzelfde is als het recht op een gezond leven, maar is dat ook zomaar zo? Als we dit standpunt op alle onderdelen van de samenleving gaan toepassen dan zijn we nog wel even een tijdje bezig. Van mij mag de wetgever hier wel een mening over hebben of, misschien is dat wel een betere weg, denken alle rechters over deze toch wel fundamentele vraag hetzelfde. Ik kan het mij nauwelijks voorstellen. Is recht op leven eigenlijk hetzelfde als het recht op een goed leven?

Eus klaagt de literaire klik aan. Dezelfde kritiek kan worden geuit op de muziekwereld, op de kunstwereld, op de architectuurwereld. Geldt het ook voor de rechtelijke macht? Geldt het ook voor de politieke wereld? Geldt het ook voor de krantenwereld? Geldt het ook voor de tv wereld? Een SBSkijker heeft natuurlijk niet de hoge statuur van de VPRO kijker. Een Forumstemmer kan niet tippen aan een stemmer op D'66.

Alleen Feyenoord past ons allen.

Feyenoord heeft gisteren ook gewoon weer met 2-0 gewonnen, dit keer van Willem II. Ook het Coronavirus heeft weer nieuwe slachtoffers gemaakt. Ook In het Maasstad Ziekenhuis zijn nieuwe gevallen. Het bevalt mij allemaal niks. Kom de deur alleen nog uit om een beetje te gaan golfen. En binnenkort moet ik naar Maasstad om een nieuwe dosis pillen te gaan halen. Bezorgen doen ze niet. Ik zit zelfs te dubben of ik de volgende scan moet laten verplaatsen. Ik voel me nog steeds redelijk goed, hoewel ik wel een wat geirriteerde keel heb. Maar een Coronavirus oplopen is ook niet lekker. Bovendien wat voor mogelijkheden zijn er nog als mijn scan slecht zal zijn? Ik zei al het bevalt mij niks. In Italië is het hele noorden op slot gegooid. Inmiddels sterven daar toch 3 à 4% van de besmette gevallen. Kortom, we moeten hier geen Italiaanse toestanden krijgen. De boodschappen doe ik al via AH internet, dan hoef je in ieder geval de drukke winkel niet in. Ik zag vanmorgen trouwens ook dat mijn tandvlees licht ontstoken was. Ook daar moet ik niet aan denken, straks ook nog naar de tandarts. De eerste golfdag met mijn vastgoed golfvrienden laat ik ook al aan mij voorbijgaan. Ik ben al nooit een mensenmens geweest, maar dat is er nu alleen maar erger op geworden. De meeste gezonde mensen staan er voorzover ik ze spreek nog redelijk nuchter in. Zij gaan ervan uit dat ze gezond genoeg zijn om het virus te overleven. Echter voor de verdere verspreiding vormen zij nog het grootste gevaar. Ik durf al bijna een postpakketje niet beet te pakken. Snel openmaken en handen wassen. Wat een gedoe toch allemaal op je ouwe dag.

Het virus rukt verder op. Heel Italië is nu geïsoleerd. Veel evenementen worden afgelast. Handen geven is verboden. Voetbalwedstrijden worden in stadions zonder publiek gespeeld. Thuiswerken wordt de norm. Zelf kom ik zoals gezegd het huis bijna niet meer uit. Maar mijn Afatinib pillen raken op, dus ik moet naar het Maastad, alleen bij die apotheek kan ik mijn pillen krijgen. Ik denk dat ik zo vroeg mogelijk ga, dan zijn er nog niet zoveel klanten. Dan maar een keertje vroeger op. Ik heb nog voor 10 dagen! Riet worstelt zich steeds meer door de dagen heen. Wat erg toch dat

ik zo slecht ben zei ze vanmorgen. Het is erg moeilijk voor te stellen hoe zij zich voelt, maar voor haar zelf is het toch wel een lijdensweg aan het worden. Ermee leren leven lijkt maar niet te lukken.

Al met al is het toch wel een verdrietige tijd geworden. Rijkhalzend kijken we uit naar het voorjaar in de hoop dat zon en buitenlucht ons, maar ook heel Nederland goed zal doen. Dat het virus onder contrôle wordt gebracht en er weer een beetje een normaal leven op gang kan komen. Maar zeker ben ik er niet van, daarvoor is de wereldwijde ontwrichting toch al iets te groot. De beurzen gingen niet voor niets in één dag zo'n kleine 8 procent onderuit. Dat is veel op één dag.

Er is nu officieel sprake van een pandemie. Liverpool gaat alsnog in de verlenging onderuit tegen Atletico Madrid. Kiki blijft ondanks de afgelastingen toch in Amerika, want Trump heeft het land op slot gedaan voor de Europeanen en dan komt ze het land niet meer in. Nederland doet volgens vele deskundigen te weinig tegen het virus. Inmiddels naderen we de 600 besmettingen en gaan we dezelfde weg op als Italië. Een aantal keren per dag diep ademhalen en veel en elk kwartier wat, liefst warm water drinken. Het virus zakt dan naar je maag en daar sterft het af!!!

Over het klimaat hoor je overigens even niemand meer. Corona heeft er natuurlijk ook wel een gunstig effect op. Vlieg- en autoverkeer is flink afgenomen. Veel producties liggen stil en zo zijn er nog wel meer positieve bijeffecten van het virus op te noemen. Misschien leren we ervan! Veel hoop heb ik daar inmiddels niet meer op. Na de recente banken- en financiële crisis, waar ook geen lessen uit zijn getrokken, is de hoop dat mensen uit zichzelf de wereld gaan verbeteren ijdel gebleken.

Ik ben gisteren zelf in de Maasstadapotheek mijn dosis Afatinib gaan ophalen. Het voelde alsof ik mij in het hol van de leeuw bevond. Zelf had ik al een beetje bekeken welk tijdstip het beste zou zijn en dat bleek ook wel te kloppen. Iets voor 8 uur 's ochtends heb ik mijn nummertje bij de ingang getrokken. A001. Ik was als eerste aan de beurt. Er was verder nog niemand, dus goed gekozen. Ik kraag weer voor 4 weken mee. Vandaag komen ze nog eens voor 4 weken thuis afleveren want meer was niet op voorraad. Het bleek dat dit medicijn ook direct thuisbezorgd had kunnen worden. Ik had daar nog over gebeld en toen was het antwoord dat de apotheek dat niet deed. Een onjuist antwoord blijkt nu. Eind van de maand staat een nieuwe scan gepland. Ik denk er heftig over om die voorlopig toch nog maar even uit te stellen. Er gaan ook Coronapatiënten door de scan. Weliswaar gaan zij aan het einde van de dag, als alle "normale" gevallen zijn geweest en wordt daarna de boel ontsmet. Maar ja, je weet nooit of er tussen de "normale" gevallen ook niet een nog niet erkend Corona-geval tussen zit. Zover ben ik inmiddels wel heen, dat ik mij dat soort scenario's voor de geest haal. Albert Heijn is ook voor de tweede keer de boodschappen thuis komen brengen. Ik kon zien dat de bezorger ook bezorgd was. En dan ben je niet in de drukke winkel geweest, maar kan op de verpakking ook het virus zitten. Ik begin inmiddels flink de pest aan dat teringvirus te krijgen. Ik kom echt alleen nog maar naar buiten om een rondje te gaan golfen. Vorig jaar hebben we op de golfbaan nog last gehad van de eikenprocessierups. Kinderspul bij wat er nu gebeurt. De VPRO maakt ruzie met Baudet, de laatste wil niet als racist worden uitgemaakt. MH17 proces is begonnen, is dat nu een echt proces of alleen maar voor de Bühne en de nabestaanden? Bij al dat soort vraagstukken schiet toch gelijk weer het woord Corona door je hoofd. Sparta-Feyenoord zondag, Corona.... Europese voetbalkampioenschap, Corona.... Olympische Spelen in Japan dit jaar, Corona.... Lege tribunes, Corona.... Welk evenement dan ook, Corona....

Riet is toch maar tompoucen gaan halen. Tompouce, Corona.... Zojuist worden mijn medicijnen afgeleverd, verpakking onschadelijk maken en handen wassen, Corona....

Het is vrijdag de 13e maart, heel Nederland zit op slot. Het kabinet heeft eindelijk redelijk draconische maatregelen genomen. Waar ik gisteren nog Corona.... noteerde, ligt nu allemaal op zijn gat. Wel een week te laat, misschien wel twee weken te laat. Zoals de discussie in het land liep, zo was het ook bij ons thuis. Vanaf de eerste Coronadag heb ik door alle contacten een streep gezet, boodschappen thuis laten bezorgen en ook daarbij contact vermeden. Maar Riet ging nog rustig winkeltje in en uit als ze vond dat er toch nog iets was vergeten. Het besef dat dit wel eens onze laatste weken kunnen zijn dringt niet tot haar door. Ziek worden betekent voor ons 50% kans op sterven. Een besef dat weliswaar ook bij mijzelf maar moeilijk post wil vatten, maar ik gedraag me er wel naar. Ik vermijd alle risicogedrag en dan nog weet je dat het virus overal op de loer ligt.

Onwezenlijk, dat is misschien wel het woord dat het best bij deze situatie past. Ook een gewone griepgolf geeft jaarlijks duizenden doden, maar daar doen we niet spastisch over. Nu duikt er een onbekende griep op en we schieten wereldwijd in een kramp. Als je hebt gezien hoeveel schade het virus in China heeft aangericht waarschijnlijk wel een terechte kramp, maar een grondige evaluatie zal dat toch nog moeten uitwijzen.

Maar onwezenlijk is het allemaal wel. Niet dat ons leven nu ineens ontzettend is veranderd. We doen geen boodschappen meer en gaan niet meer uit eten. Verder is alles hetzelfde gebleven. Onwezenlijk is de berichtgeving eromheen, op de tv gaat het echt helemaal nergens anders over en als je dan nog naar een voetbalwedstrijdje kan kijken zie je twee teams worstelen in een leeg stadion. Het is toch net alsof je in een goedkope rampenfilm terecht bent gekomen.

Zou het vergelijkbaar zijn met de dreiging van de jaren dertig, de opkomst van het fascisme. Niet dat Corona hetzelfde is als fascisme, maar het zou eenzelfde soort dreiging kunnen zijn. In die tijd vonden ook velen dat het allemaal niet zo'n vaart zou lopen. Waarschijnlijk ben ik nu toch een beetje aan het doorslaan. Maar gisteren wist toch al iemand te vertellen dat Corona in de Verenigde Staten mogelijk wel tot één miljoen doden zou kunnen leiden. Een onwaarschijnlijk aantal toch! Maar goed dat de Europeanen de VS niet meer in mogen!

Maar ja, wat moeten we nu het weekend gaan doen? Geen Kiki, geen Formule 1, geen Feyenoord, geen sport dus. Gisteren was zelfs De Wereld Draait Door zonder publiek. Symbolischer kunnen we het niet krijgen. Er klinken nu al geluiden, dat we ons moeten gaan herbezinnen, herbronnen zo u wilt. Moeten we dit leven wel op deze wijze blijven voeren. De snelheid waarmee het virus zich over de wereld verspreidt laat zien hoe we wereldwijd met elkaar verknoopt zijn. We zijn één mondiale samenleving geworden. Nu zagen we dat met de mexicaanse en spaanse griep ook al, maar nu is het nog een graadje erger. De roep om schaalverkleining zal ongetwijfeld de kop weer opsteken. Waarschijnlijk ook niet slecht voor het milieu. Small is Beautiful.

TV de deur uit. Multinationals worden verboden. Misschien moeten we het luchtruim voor alle personenvervoer ook maar op slot gooien. De hele bio industrie sluiten. Het zou wel wat wezen als dit soort draconische maatregelen genomen gaan worden.

Van kwantiteit naar kwaliteit van leven. Zo kan de ondertitel van het nieuwe regeerakkoord Keerpunt 2020 gaan heten. Frans Timmermans als minister president kabouter Plop onze nieuwe premier. Nederland gaat aan de rest van de wereld laten zien dat een land volledig self supporting kan zijn. We voeren niets meer in en voeren niets meer uit. Ecologische wetmatigheid leerde ons al dat communicatie verflakkend werkt en isolatie versterkt.

Ik vertel dit enigszins gekscherend en moet met dit verhaal zeker oppassen dat ik de VPRO niet op mijn dak krijg. Als de moraalpolitie in Iran de vrouwen op straat sommeert om hun hoofd goed bedekt te houden, dan spreken we daar terecht schande van. Maar moraliseren kunnen we allemaal. Net zoals discrimineren. De Marokkaan, de Turk en wie dan ook discrimineert net zo erg als de blanke Europeanen. Alleen heb je er als je het slachtoffer bent veel meer last van en daarom moet het ook waar ook ter wereld bestreden worden. Ik heb Geert Mak ook weleens geschreven dat ik het vreemd vond dat hij opkwam voor elke minderheid maar wel Geert Wilders en aanhang te vuur en te zwaard te lijf ging. Ook Geert Wilders cs. is een minderheidsgroep en moet dus ook als zodanig worden behandeld. De ene minderheids-

groep is niet per definitie beter dan de andere. Begrijp me goed, op Geert zal ik nooit stemmen, op Thiery ook niet en met de VPRO is ook niets mis mee, ben zelf al meer dan 40 jaar lid. We zijn uiteindelijk allemaal maar tobbers die proberen het hoofd boven water te houden. Moreel gelijk bestaat eigenlijk niet. De utrechtse tramschutter zaait dood en verderf en tijdens de rechtzitting schoffeert hij alles en iedereen bespuugt de rechter en zijn advocaat omdat hij verminderd toerekeningsvatbaar wordt geacht en dat wil hij niet zijn. Hij veracht "ons", maar hij is volgens zichzelf niet gek. Zijn wij beter omdat hij waarschijnlijk wel gek is. Is hij verantwoordelijk voor zijn gedrag? We willen daar graag ja op zeggen, maar was het maar zo simpel. Ik denk niet dat iemand uit eigen vrije wil kiest voor de rol van schoft. Dat is het wel weer voor vandaag. Het is al met al wel een redelijk onsamenhangend verhaal geworden, maar daar houd ik uiteindelijk wel van. Ik heb er niet vooraf bewust voor gekozen, maar het pakte nu eenmaal zo uit. Ik neem er ook geen enkele verantwoordelijkheid voor.

Onze premier Mark Rutte heeft het volk in verband met Corona toegesproken. Een bijzondere gebeurtenis, sinds Joop den Uijl ons tijdens de Oliecrisis op TV te woord stond, heeft zoiets niet meer plaatsgevonden. Dat was een kleine 50 jaar geleden. De premier legde aan ons uit voor welk scenario het kabinet in overleg met de deskundigen heeft gekozen. Niet; laat alles maar uit de hand lopen, niet; alles langdurig op slot gooien, maar gecontroleerd het virus over ons heen laten komen. Zo gecontroleerd, dat onze ziekenhuizen de zorg nog bij kunnen benen. Bij dit scenario wordt er overigens wel vanuit gegaan dat ongeveer 50% van de bevolking uiteindelijk met het virus besmet zal raken, is dus 8.500.000 besmettingen. Als nu 3, of zeg 2% aan het virus komt te overlijden, dan treft dit 170 duizend mensen. Een kolossaal aantal, maar daarover heb ik de premier niet gehoord.

In China denken ze nu het virus onder contrôle te hebben. Daar zijn 80.000 besmettingen en zo'n 3000 doden. Hoe verhoudt dit zich met het verhaal van Rutte. Er zijn 1,6 miljard Chinezen. 800 miljoen moet volgens Rutte besmet raken en er moeten dan 3 miljoen overlijden!

Kortom het is nauwelijks voor de gewone burger te volgen en de hele wereld is volledig de kluts kwijt en dat kan nog maanden duren. Na de Coronacrisis krijgen we een nieuwe economische crisis, daar kunnen we gevoeglijk op wachten. Er is een virusbombardement gaande dat de gebouwen overeind laat staan maar de mensen en vooral de economie in het hart raakt. Als straks deze oorlog voorbij is blijven we met elkaar verweesd achter. Nu is het nog hamsteren, maar straks wordt het plunderen. Hoelang houdt het volk dit vol zonder dat excessen de kop op gaan steken. De omvang van de ramp laat zich vooralsnog raden, maar ik ben bang dat het vele male erger is dan wij ons nu een voorstelling kunnen maken. Daar komt ook bij dat wij niet meer gewend zijn om ons een voorstelling van een ramp te maken. MH17 was voor alle betrokkenen een vreselijke ramp, maar het trof uiteindelijk maar een heel klein deel van de vaderlandse bevolking. Nu treft het straks de hele bevolking, ofwel in hun gezondheid ofwel in hun portemonnee. En dat allemaal door een overgewaaid griepje waar geen vaccin voor bestaat.

En toch ben ik gisteren nog gewoon gaan golfen. Ik had vroeger al het standpunt, hoe drukker of rotter het is hoe meer er moet worden gespeeld. Dat standpunt deel ik eigenlijk nog steeds. Je wordt even losgezogen van de dagelijkse beslommingen. Gezonde buitenlucht, competitie tegen de baan, ergernis, even geen Corona. Het verbaasd mij ook wel een beetje dat de meeste banen zijn gesloten. Golfen is geen contactsport en je blijft altijd wel een paar meter uit de buurt van je flightgenoten. Niemand wil een club in zijn/haar nek. Dat het clubhuis gesloten is begrijp ik. Maar de baan.

Vandaag ook nog overgestapt van Eneco naar Energiedirect, scheelt mij een kleine 40 euro in de maand. We moeten vanaf nu echt op de kleintjes gaan letten. Ik heb dit weekend ook mijn eerste appeltaart gebakken. Het vlees gaat ook op rantsoen. Het klimaat is uiteindelijk de lachende derde. Alle doelstelling van Parijs worden fluitend gehaald. Na dit rampjaar zal niemand meer protesteren tegen het opheffen van de bio-industrie. De bloemetjes en de bijtjes zullen weer met open armen worden ontvangen. Zou dit virus dan toch een bewijs van het zelfregulerend vermogen van onze planeet zijn!!!

Parckhaven, het huis waar mijn moeder alweer een tijdje woont is nu ook hermetisch afgesloten. Bezoekers, ook naas'te familieleden worden niet meer toegelaten. Ik kwam er toch al niet meer dan eens in de twee weken, maar mijn broer Gio zowat elke dag en mijn zussen en broer Sjef ook regelmatig. Voor Gio is het echt een hard gelag want hij moet nu de zorg voor zijn moeder volledig uit handen geven. Het zal hem ongetwijfeld hard vallen. Ik kan mij goed voorstellen dat moeder er ook niet veel van zal begrijpen. Ineens valt al haar bezoek weg, terwijl het er tot nu toe dagelijks was. Op haar leeftijd zal dat moeilijk te bevatten zijn. Het is voor ons al heel lastig. Allemaal ontwikkelingen die we een maandje geleden niet voor mogelijk zouden hebben gehouden.

Gisteren heeft Sjef nog mijn boodschappen bij de Plus gedaan. AH kan al niet meer thuis leveren, bij de Plus kon ik nog een lijst inleveren en die dan ter plaatse op laten halen, maar ik werd gebeld dat het waarschijnlijk ook lastig werd. Toen is Sjef met mijn boodschappenlijst in de hand maar zelf de winkel doorgeweest. Hij belde dat hij de boodschappen had gedaan. Ik had met hem afgesproken dat ik ze dan bij hem thuis kwam ophalen. Zo gezegd, zo gedaan. Auto bij zijn auto geparkeerd en de boodschappen bij mij achterin gelegd. Even zwaaien en weer weg. Contact dient te worden vermeden! Het was een spookachtige ontmoeting, nog nooit zoiets meegemaakt.

De buurvrouw heeft vanmorgen ook nog een paar kleine spullen voor ons gekocht. Riet gaat aan de voordeur wel gewoon met haar afrekenen. De ernst wil niet meer doordringen. Haar broer Kees, inmiddels ook al achter in de tachtig, vindt het allemaal wel best, hij trekt zich eigenlijk nergens iets van aan. Als het zijn dood betekent vindt hij het ook prima. Sinds zijn vrouw is overleden heeft het leven voor hem ook niet veel betekenis meer. Zo zie je dat iedereen op zijn of haar eigen wijze tegen het virus aankijkt. En de manier waarop kan heel aardig verschillen.

Voor Gio blijft het de zorg voor zijn moeder. De hele wereld staat in brand, maar zijn 95 jarige moeder mag aan niets ontbreken. Hij mag dan wel het huis niet meer in, maar zijn zorg gaat onverminderd door. Aandoenlijk, maar toch.

Het is vandaag 18 maart, langzaam begint in Nederland de impact van de woorden van Rutte in te dalen. Men beseft nu dat het 40 tot 80.000 slachtoffers gaat kosten. Ik denk zelf 160.000. Rutte was wel zo slim om die aantallen er niet bij te vermelden. Met een totale lockdown loop je wel het risico dat het virus elke keer weer de kop op steekt, maar dan doe je ook elke keer maar weer een nieuwe lockdown. Je wint in ieder geval zeker zoveel tijd en maakt minder slachtoffers. Die tijdwinst heb je nodig om een vaccin te ontwikkelen. Trek voor deze procedure maar rustig een jaar uit en doe elk kwartaal maar een lockdown van drie à vier weken. Voor ouderen en kwetsbare onder ons betekent dit een jaar huisarrest, of in ieder geval niet onder de mensen.

Vandaag gaat het kabinet met de Tweede Kamer in discussie over de aanpak. Ik hoop dat het beleid gaat worden bijgesteld.

Ik zei vanmorgen al somber tegen Riet dat ze er maar vanuit moet gaan dat we het einde van dit jaar waarschijnlijk niet zullen halen. Ze wilde het niet horen, ze steekt liever haar kop in het zand. Maar met je kop in het zand, sta je wel cash met de buurvrouw af te rekenen als deze een paar boodschappen voor ons heeft gedaan merkte ik vervolgens op. Ze vond dat zelf nu toch ook een beetje dom. Overigens wel erg lief van de buurvrouw dat zij boodschappen voor ons wil doen.

Van Eneco krijg ik zomaar ineens 350 euro retour op mijn jaarrekening. De nieuwe ketel en het warme weer beginnen hun vruchten af te werpen. Ik ga echter toch overstappen naar EnergieDirect. Met Eneco kon ik wel afspraken maken, maar als puntje bij paaltje kwam kreeg ik het niet zwart op wit. En aan de telefoon werd steeds gezegd dat het in orde kwam, maar er gebeurde niets. Ik vind het dan onbetrouwbaar worden, daar houd ik niet van. Dus nu EnergieDirect, toch een hele stap. Na de GEB ben ik automatisch doorgeschoven naar Eneco en nooit van leverancier veranderd. Maar dat telt tegenwoordig niet meer. Het bedrijf weet niet eens dat je al 40 jaar klant bent. Het gaat nu om klantenwerving, niet meer om klantenbinding. Misschien dat Corona ons laat inzien dat een goede relatie beter is dan een paar euro korting bij overstappen.

De eerste Coronabesmetting binnen de familie is een feit. Nienke, de dochter van Kees, de broer van Riet, ligt met het virus inmiddels in het ziekenhuis. Je hoort dit nieuws en je houdt je hart vast.

Vanmorgen heb ik dit gedicht voor mijn VET golfvrienden gemaakt, ook wel de Dame Blancheclub genaamd, en de Tering-Cup is één van onze jaarlijkse hoogtepunten, naar mij genoemd, omdat ik altijd loop te klagen over de teringherrie rond de baan;

TERING CORONA

Golven van ontzetting
Geïsoleerd bestaan
Waar zijn nog die tijden
Van de teringherrie rond de baan

Van je Tering VET hoezee
Het nieuwe jaar was net begonnen
De VET ging nog wel 20 jaren mee
Nu zit je thuis je leven te herbronnen

You never walk alone
Nog nooit zo alleen gevoeld
Samen knallen op de baan
Zo was het ooit bedoeld

Maar ons krijgen ze niet klein
Dame Blanche zal overwinnen
Hou vol mannen
Corona kan de tering krijgen

Rotterdam, 20 maart 2020

Sporten kan buitenshuis nu ook niet meer. Ook de golfbanen zijn gesloten ook al loop je mijlen uit elkaar. Maar ik begrijp het wel ook al voelt het zwaar. Het isolement is nog groter, de deur kom je nauwelijks meer uit en binnen zit je met je vrouw, die het ook allemaal niet meer zo makkelijk begrijpt. Een slecht geheugen helpt niet om alle raadgevingen goed in je op te slaan. Zij wil morgenavond nog best naar La Pizza. Alle restaurant zijn dicht schat, o ja is het dan. En dat is dan maar één voorbeeldje. Maar het lukt ons toch steeds beter om daarmee te dealen. Riet doet ook haar uiterste best om lief te zijn. Dat lukt haar zeker beter dan bij mij. Daar staat tegenover dat ik niet vijf keer hetzelfde vraag!

Simone de Beauvoir, ze is al eens vaker langsgekomen. De Mandarijnen is haar belangrijkste roman en niet alleen voor haar, maar ook voor mij. Er is nu een boek uit met brieven van diverse vrouwen die over Simone wat te schrijven hadden. Alleen vrouwen, omdat zij een feministe was en dat is alleen voor vrouwen! De Mandarijnen beschrijft heel mooi het sfeertje van de Franse intellectuele elite van net na de tweede wereldoorlog. Een sfeertje dat mij begin jaren 70 dusdanig aansprak, dat ik zoiets ook graag zelf zou willen. Als ik nu terugkijk moet ik jammer genoeg constateren dat daar niet zo erg veel van is terechtgekomen. Niet dat ik een slecht leven heb geleid, maar de romantiek zoals beschreven in de Mandarijnen is het niet geworden. In feite geldt dat bijna voor de hele elite, in Nederland is dat een verzameling van burgerlijke moralisten, een handjevol anarchisten wellicht uitgezonderd. Het paradoxale bij mijzelf is misschien ook wel het feit dat ik mij ook eerder heb afgezet tegen de elite, dan de aansluiting heb gezocht. Dus dan moet je achteraf ook niet gaan lopen zeuren.

Mijn mandarijnen zijn uiteindelijk "Te Late Lente" - "Vieze Tekeningen" - "Theo Verstralen @ 40 jaar architect" - "Te Vroege Winter" en zo nog een paar kleinere producties. Ik kan daar ook wel mee leven. Ik heb in ieder geval, althans dat vind ikzelf, geprobeerd er iets van te maken. Maar het staat toch niet in verhouding tot het leven uit De Mandarijnen, uiteindelijk was dat wel mijn grote voorbeeld.

Simone de Beauvoir komt overigens niet helemaal ongeschonden uit de brieven. Volgens sommigen schreef zij nogal laatdunkend over de donkergekleurde medemens. Of dit ook echt zo was kan ik niet beoordelen, maar als je door de bril van vandaag naar het verleden kijkt, dan vallen velen door de mand. Turks Fruit weet er alles van! Voor mij blijft ze echter een prachtige jeugdherinnering, dat zal nooit meer veranderen.

Het was vanmorgen zo ver. Riet biecht op dat ze gisteren stiekem naar de slager is geweest. Woest was ik. Dit is precies waar ik bang voor ben. Ik doe er alles aan om zo geïsoleerd mogelijk deze crisis door te komen en Riet fiets daar dwars doorheen. Het is haar karakter, ze kan er niets aan doen, ze bedoelt het toch goed. Allemaal waar, maar waarom risico lopen als het niet nodig is.

Voor Riet is het verboden pad altijd de goede weg geweest. Dat gold 40 jaar geleden al toen ze voor mij koos. En nu zitten we met de gebakken peren. Een vrouw die niet te vertrouwen is. En het trieste is misschien ook wel dat ze er nu ook echt niets meer aan kan doen. Ze bedoelt het ook echt goed en ik ben de grote boze man waar zij niets meer van begrijpt. 24/7 op elkaars lip, het valt ook niet mee. Geen enkele mogelijkheid meer om eens stiekem je eigen weg te gaan. We moeten hierover maar eens een goed gesprek gaan voeren.

Dat hebben we zojuist gedaan, althans ik heb verteld hoe ik erover denk, dat ik er honderd procent van overtuigd ben dat zij dit met de beste bedoelingen heeft gedaan, maar dat dit wel een grote breuk in het vertrouwen betekent. Ik accepteer haar sorry, hoewel het daar bij mij niet om gaat, maar dat vindt Riet wel belangrijk. Echter wel onder de voorwaarde dat dit niet meer kan gebeuren. Min of meer opgelucht gaat ze ermee accoord.

We zijn net twee uur op en we hebben alweer voor een week emotie achter de rug.

Riet komt zo weer boven met de koffie as usual.

De rest van deze zonnige dag wordt het weer wordfeuten, tuinieren, gitaarspelen, cryptogrammen, borrelen, eten koken en tv kijken.

Ik was er al bang voor, Riet is de afspraak van gisteren alweer vergeten. Ze wil haar sleutel terug. Ik begrijp het volledig en voel me er ook helemaal niet gelukkig over, maar toch durf ik het niet. Voorlopig doe ik het ook nog niet. Maar het voelt wel unheimisch.

Ik las vanmorgen een aardige zin; het Coronavirus zorgt voor het einde van de grijze economie. Wat met grijze economie wordt bedoeld is mij niet eens zo duidelijk, het zou zomaar de economie van de babyboomers kunnen zijn, maar het is wel toevallig dat dit virus ook juist onder de babyboomers (en nog ouder) de meeste slachtoffers maakt. Na dit virus zal ongetwijfeld een nieuwe generatie babyboomers opstaan. Toch zullen de vijftigers niet zomaar hun posities opgeven. Na de financiële- en bankencrisis bleek die groep ook niet makkelijk opzij te zetten. Ik ben wel benieuwd wat ik daar allemaal nog van ga meemaken.

Er is toch een enorm verschil tussen onze kleine Ogiëse binnenwereld en de buitenwereld ontstaan. De dagelijkse beslommingen gaan gewoon door, terwijl de hele wereld op zijn kop staat. Probeer dat maar eens te begrijpen. De toetjes zijn op. De wond op het hoofd van onze kat wordt almaar erger. Mag onze huishoudelijke hulp nog wel het pand in? Daarnaast gaat de digitale schaakpartij met mijn broer gewoon door. Kafka zou er een mooi boek over kunnen schrijven. Bij ons in huis ben ik de man van de rigoreuze maatregelen, Riet maakt zich over het virus eigenlijk nauwelijks druk. Ik vraag mij soms af wie beter af is. Daar komt nog bij dat haar broer er min of meer hetzelfde over denkt, hoewel nu zijn dochter zwaar ziek van de Corona aan de beademing ligt hij daar toch wel iets anders over is gaan denken. Riet en broer Kees zijn beiden ook over de tachtig dat scheelt natuurlijk ook. En dan moeten we nog twee maanden of wellicht nog veel langer. Daar moet je al helemaal niet aan denken. En zeker niet als straks ook de boodschappen een probleem gaan worden. Zaterdag komt, als alles goed gaat, AH weer voor zo'n 150 euro aan boodschappen brengen voor de komende weken. Ook dat is al spannend. Komt alles wel of niet?

Gisteravond naar de film *Werk ohne Autor* een film uit 2018 van Florian Henckel gekeken. Ik vond het een mooie film. Mooi werd het individu "ik" geplaatst naast de wereldproblematiek waarin moet worden geleefd, in dit geval de tweede wereldoorlog, de DDR en het vrije West-Duitsland. Goed en kwaad, schoonzoon versus schoonvader en alle dramatiek eromheen. Er zal ongetwijfeld wel een boodschap in verborgen zitten, maar het verhaal zelf boeide enorm. Niemand is 100% goed of 100% slecht, dat laat de film wel zien, maar waarom de of het ene nu goed of slecht is, daar komen we eigenlijk nooit achter. In dat kader was vanmorgen een stuk in de krant well toepasselijk. Een pastoor in een Brabantse gemeente, altijd zuiver in de leer en vol devotie actief om zijn onderdanen op het goed pad te houden komt te overlijden. Bij het opruimen van zijn woning wordt op een verborgen plaats een hele serie videobanden gevonden. Allemaal pornografische herenliefde. Wie had dat kunnen denken! Goed en "kwaad" is altijd in de mens verenigd. Ten tijde van zijn overlijden is er binnen de gemeente geen ruchtbaarheid aan gegeven. Zo bleef het beeld van de goede pastoor intact. De notaris werkte op die manier wel weer mee aan geschiedvervalsing. Toch wel weer een bewijs dat niets is zoals het lijkt. Ineens blijkt er toch ergens een Corona'tje op de loer te liggen. Ineens blijkt niets meer zoals het was. Komt er een aap uit een mouw en stort je hele wereld in. Er zal ongetwijfeld een boodschap in verborgen zitten.....

We leven nu bijna een maand in min of meer gedwongen isolatie. Nog meer dan anders zijn we op elkaar aangewezen. Zonder botsingen is het zeker niet verlopen. Meestal gaan die over het risico dat gelopen kan worden als we naar buiten gaan. Langzaam maar zeker beginnen we het daarover eens te worden en begint de ernst van de situatie ook bij Riet post te vatten, hoewel ze wel blijft vinden dat ik de crisis wel erg overschat. Maar goed, we houden vol. Gisteren de longarts ook nog even aan de lijn gehad. Mijn scan heb ik gecancelled, maar dat is nu ook het beleid van het ziekenhuis zelf geworden. Bij stabiel gedrag, gevoel, worden de scans voor een ieder in ieder geval 3 maanden opgeschoven. Het moet maar.

Het is zoals het is en gelukkig voel ik mij momenteel redelijk goed. Mijn grootste zorg op dit moment, hoe houd ik de Corona van mijn lijf en ook van het lijf van Riet, want daar heb ik best wel wat werk aan. Rutte heeft de maatregelen rondom de virusuitbraak verlengd van 6 naar 28 april. Alles blijft dicht, behalve de winkels. Vergunningsplichtige evenementen blijven zowiezo tot 1 juni verboden. Kortom alles ligt nog steeds op zijn gat en wanneer daar weer enige beweging in komt is een vraagteken. Ik ben ook wel benieuwd hoe de herstart van de samenleving straks gaat plaatsvinden. Het virus is ook dan nog steeds niet verdwenen en voor ons zal de situatie pas veranderen als er een vaccin tegen het virus beschikbaar komt. De verwachting is komend voorjaar. Dat betekent een jaar huisarrest..... Misschien mogen we al weer iets eerder naar de golfbaan. Hebben we nog één veilig uitstapje.

Het is 7 april, schoonzus Mieke is jarig, maar een feestje zit er dit keer niet in. Misschien is een conferencecall met de rest van de familie wel wat. Ik zou niet eens weten hoe dat moet. Gezamenlijk proosten om een uur of vier. Ik ga het toch eens uitzoeken. Er is verder niet veel te melden. Het isolement gaat onverdroten door. Albert Heijn brengt gelukkig nog regelmatig de boodschappen, dus we kunnen nog steeds gewoon blijven eten. Veel hamsteren doen we overigens niet, gelukkig wordt van alle kanten hulp geboden mocht het nodig zijn. Daar vertrouwen we dan maar op. Ik vraag mij wel af wat dit isolement op de langere termijn met een mens doet. Je wereldje is wel heel erg klein geworden. Als er iets is dat aan de wortel van eenzaamheid ligt is het dat wel. Misschien is eenzaamheid ook wel te definiëren als het wegvallen van alle dingen die je leven zin hebben gegeven. Werk valt weg, sociale contacten vallen weg, hobby's vallen weg en zo langzaam maar zeker blijft er niets meer over. De mensen die ervoor kunnen zorgen dat dat niet gebeurt worden ook nooit eenzaam. Wij voelen ons ook nog niet eenzaam. Wel ben je nu alleen maar en dan ook volledig op elkaar aangewezen. Dat gaat gelukkig veelal goed, maar er zijn ook wel momenten dat je elkaar eventjes goed zat bent. Door de bank genomen redden we ons wel.

Boris Johnson op de IC. Stel je voor dat Mark Rutte volgende week ook ineens aan de beading ligt. Wie moet hem vervangen? Wopke Hoekstra of Hugo de Jonge. Mijn voorkeur zou uitgaan naar Wopke. Hugo is wel populair, maar toch ook wel oppervlakkig. Wopke is toch meer iemand die ook wel gezag uitstraalt.

Vrienden zie je ook niet meer. Mijn vrienden zijn ook wel gekoppeld aan sortieve activiteiten die allemaal weggevallen zijn. Je hebt soms nog telefonisch contact, maar dat is het dan. Je mist niet alleen dat sporten, hoewel dat voor je lichamelijke gesteldheid wel erg van belang is, maar dat drankje na afloop, of een lekker sliptongetje dat mis je toch heel erg. En dat niet alleen met je vrienden, maar ook uit eten met je vrouw zit er al weken niet meer in. Als je echter ziet wat er zich in de rest van de wereld allemaal afspeelt, ja dan ga je je haast schuldig voelen als je die dingen mist. Genoeg gezeurd, ik ga me aankleden.

Voor Hozzo, het bedrijf van mijn broer Sjef verzorg ik zo'n beetje zijn PR. Hieronder de kaart die nu met de crisis is verstuurd. Hij geeft mijns inziens de situatie aardig weer;

HOEZO WEET HET NU EVEN OOK NIET MEER MET ONTZETTEND VEEL PLEZIER HEBBEN WIJ AL VELE JAREN VOOR U KLAAR GESTAAN MAAR NU KAN HET EVEN NIET DE WERELD STAAT STIL EN WIJ DUS OOK DAGELIJKS DENKEN AAN AL DIE MENSEN DIE NU MET GROTE PROBLEMEN TE KAMPEN HEBBEN DE MENSEN DIE ZIEK ZIJN EN DE MENSEN DIE DE ZIEKE MENSEN PROBEREN TE GENEZEN DE BEELDEN DAARVAN ZIEN WE ALLEMAAL DAGELIJKS OP TELEVISIE LANGSKOMEN EN NIEMAND HEEFT EEN IDEE HOELANG DEZE VRESELIJKE CRISIS ZAL GAAN DUREN EN WAT ONS NOG TE WACHTEN STAAT WE HOUDEN MET ELKAAR ONS HART VAST WE HEBBEN U NOG EEN WARME WINTER GEWENST WE WILDEN U NOG EEN LIEFELIJKE LENTE EN EEN ZONNIGE ZOMER WENSEN MAAR OP DIT MOMENT DURVEN WIJ DAT NIET MET U ZULLEN WE MOETEN WACHTEN OP BETERE TIJDEN EN MET ELKAAR OOK HOPEN DAT WE EEN BEETJE ONGESCHONDEN UIT DE CRISIS TEVOORSCHIJN ZULLEN KOMEN IK HOOP HET VOOR U ALLEN VAN GANSER HARTE DAT WESTRAKS WEER GEZOND EN WELAAN DESLAG KUNNEN VOOR NU IS HET EVEN PAS OP DE PLAATS MET GEPASTE STILTE EN IN GEDACHTEN STEUNEN WE ELKAAR

Op de achterkant van de kaart staat nog een klein gedichtje;
*Wees lief voor uzelf
Wees lief voor elkaar
En laten we dat blijven
Niet alleen dit jaar
Sterkte met wat komen gaat
En houd vol*

U ziet, ik kan het allemaal wel mooi bedenken, maar in de praktijk valt het zeker niet mee.

Er is weer een plan B voor de Kuip, de prachtige voetbaltempel van Feyenoord. Plan A, een nieuw stadion is met deze crisis niet direct haalbaarder geworden. 444 miljoen euro is ook veel geld nu. Plan B kost 200 miljoen en is een verbouwing van het huidige stadion met een derde ring en meer, met name horecafaciliteiten rondom het stadion. Maar voetbal lijkt verder weg dan ooit. Het afspelen van de competitie leidt tot heftige discussies en terecht. Mensen vechten voor hun leven en dan is sport toch een minder belangrijke bijzaak geworden. Anderzijds kunnen veel mensen op dit moment wel weer een verzetje gebruiken. Eens over iets anders met elkaar praten dan over het virus zou wel verademend zijn. Een voetbalwedstrijd zou daarbij kunnen helpen. Dat dit tot medische, organisatorische en problemen van openbare orde leidt, dat begrijp ik heel goed. Houdt de supporters maar eens in toom als straks AZ kampioen wordt! De burgemeester van Eindhoven gaat er in ieder geval al met gestrekt been in en verbiedt alle voetbal in zijn gemeente. Deze kruistocht kan wel iets genuanceerder gevoerd worden. Ik mis de sport wel. Ik mis zowiezo het normale dagelijkse leventje. Als je ziek wordt stort je halve leven al zo'n beetje in en met dit virus gaat er van die resterende helft ook weer de helft af. Er blijft dan nog maar een kwart over. Er zijn mensen die bij dit soort tegenslagen ervaren dat hun leven erdoor is verrijkt. Tot die categorie wil ik mijzelf nog steeds niet rekenen. Wees lief voor jezelf, wees lief voor elkaar. Het is de grootste opgave waarvoor ik mij in dit leven gesteld heb gezien.

Boris Johnson is gelukkig van de IC af. En straks ga ik voor de Pasen een cake bakken. Gelukkig heeft de buurvrouw voor ons nog poezemelk en een paar zakken chips meegenomen, dan heeft Riet ook een rustige Paas. Ik heb voor het eerst sinds zeker een jaar weer een boek gelezen. En thriller, niet onaardig. Twee van de hoofdpersonen hebben een relatie de vrouw is tien jaar ouder dan de man en lijdt aan verlies van het geheugen.....

Riet klaagt overigens niet meer over het feit dat ik haar sleutels heb ingenomen. Ze beseft zelf ook wel dat ze een beetje een ongeleid projectiel is. Gisteren tijdens ons dagelijkse rondje wandelen kwamen we de overbuurvrouw tegen een praatje is dan onvermijdelijk, de anderhalve meter direct vergeten.

Verrassend genoeg wist ze te melden dat ze wel in haar sleutelkistje had zitten kijken of daar nog sleutels inzaten waarmee ze het huis zou kunnen verlaten. Geheugen is dan een probleem, maar gek is ze nog allerminst.

Ook vandaag zijn we weer een rondje gaan wandelen, meestal om het braakliggend terrein tegenover onze woning, het Smeetsland terrein mij welbekend. Met grote bogen lopen we om de weinige mensen heen. Ik waarschuw Riet om op die 1,5 meter te blijven letten. Het is zinloos. Het is een lieve meid, maar ik word er gek van. We zijn bij huis en willen de voortuin inlopen, ik zeg nog tegen Riet doorlopen, want er komt iemand aan, de bezorger van een wijkblaadje. In plaats van door te lopen stapt ze op die man af om het blaadje in ontvangst te nemen. Het is gewoon niet te geloven. En dan vindt Riet nog dat ze rustig naar de winkels kan, want die 1,5 meter kan ze heus wel in de gaten houden. Ik kan er echt helemaal niet tegen. Waarom? In feite vindt zij diep in haar hart dat het allemaal onzin is. Mijn reactie vindt ze ook overdreven. Moedeloos word ik van deze crisis, En dan te bedenken dat het zo nog wel een jaartje doorgaat. Het vreet letterlijk aan je. Inmiddels ben ik sinds de crisis toch al twee kilo afgevallen. Op zich geen ramp, maar wel tekenend.

We gaan maar weer wordfeuden, cryptogrammen, gitaarspelen, schrijven, tuinieren en het eten koken. Ik weet voor mijzelf ook geen

zinnellere tijdsbesteding meer te verzinnen.

Riet komt net binnen en wil het goedmaken. Ze heeft brood voor mij klaargemaakt. Ze hoopt dat ik dan niet meer kwaad op haar ben. Ik zeg dat ik ook niet kwaad ben, maar verbijsterd. Ik begrijp er gewoon helemaal niets van.

Nu ik er een nachtje over heb kunnen nadenken heb ik misschien een verklaring. Riet doet eigenlijk nooit iets waarvan zij het nut niet inziet. Met mijn bloeddruk wil ik zoutarm eten, gebeurt alleen als ik zelf kook. Ik kan niet tegen dierlijke vetten, Riet bereid alles met roomboter, ik alles met olijfolie. Ik ben, zeker de laatste tijd, kouwelijk en wil niet dat in de winter de keukenbuitendeur open gaat als ik daar vlakbij zit. Voor de poes moet dat toch wel even kunnen! Ik wil geen poes op de slaapkamer. Wat geeft dat nou.....

Als Riet er niet zelf in gelooft gebeurt het ook niet. Zo ook bij de Corona. Maar het blijft de liefde van mijn leven.

Vandaag is AH weer langsgeweest. 4 eetkratten vol en dan nog een paar losse zakjes. Het was net geen 200 euro. Je bent een half uur in de weer om alles op zijn plaats te krijgen. Elke keer is het weer een heel gedoe om een uitgebalanceerd levensmiddelenpakket voor zo'n twee weken in huis te krijgen. Nu weer te weinig toetjes en geen aardappelen. Of we brood voldoende hebben is ook maar de vraag. Wel heb ik bij mijn bestelling nu rekening gehouden met mijn FODMaP-arme dieet. Dit dieet moet mijn stoelgang verbeteren. Ook ik heb last van een prikkelbaar darmsyndroom. De laatste tijd was het weer goed mis. Bleek wel dat ik vrijwel alleen maar spullen zat te eten die op de foute lijst stonden. Ik hoop dat het nu dus wat beter zal gaan.

Mijn jongste broer Gio is 60 geworden. Ik heb hem vanmorgen al een gitaaraubade bezorgd via de video-app. Happy Birthday van Steve Wonder. Om 11 uur stond de hele familie op het grasveld bij het huis van mijn moeder mijn broer toe te zingen. Wij dorsten het toch niet aan. Wij durven eigenlijk niets meer, ik althans. Als Riet alleen zou zijn dan lapte ze waarschijnlijk de regels meer aan haar laars dan nu.

Gelukkig gaat het de laatste tijd een stuk beter met Riet. Ze begint haar kwalen langzaam maar zeker te accepteren en er daardoor ook beter mee om te gaan. Onze ergernissen nemen zienderogen af. We doen soms hele dagen gewoon weer lief tegen elkaar. Dat is in deze crisistijd toch een plezierige bijkomstigheid. Overigens, als het wat moeilijk ging lag het ook zeker niet alleen aan Riet, vlak mij ook niet uit. De laatste jaren kan ik ook supersnel geïrriteerd zijn. Wat dat betreft voel ik me ook helemaal aangesproken door een zin die ik gisteren in een boek las; "Langzaam maar zeker worden we mensen die we niet willen zijn" ik kan mij daar helemaal in vinden. En dat geldt dan niet eens alleen voor de afgelopen jaren, maar het beslaat echt al een veel langere periode. Kortom, ik ben er niet in geslaagd te worden die ik had willen zijn. Niet dat ik jaren terug een bepaald doel voor ogen had, maar nu voelt het wel zo. Waarschijnlijk zullen veel mensen dit ook zo voelen.

De Coronacrisis gaat inmiddels onverdroten door, overal ter wereld, in het ene land nog erger dan in het andere land. De Spaanse griep eiste minstens 50 miljoen slachtoffers wereldwijd. In Nederland zo'n 38.000. Waarschijnlijk zal dat aantal nu ook worden gehaald, of er moet snel een vaccin komen.

Zelf mis ik door dit geïsoleerde leven de "live" contacten, de actieve sportieve momenten zoals golf en tennis, en de passieve sportieve momenten van vrijwel alle topsporten en zeker de Nederlandse voetbalcompetitie. Hoogleraren melden zelfs dat deze evenementen niet als belangrijkste bijzaak moeten worden gezien, maar dat zowel passieve als actieve deelname aan competities een eerste levensbehoefte zijn.

Het is vandaag precies twee jaar geleden dat ik aan de Te Vroege Winter begon te schrijven. Het was de dag dat de longarts mij mededeelde dat ik kanker had. Een dag die de wereld voor mij definitief op zijn kop heeft gezet. Dat daarna medicatie er voor zorgt dat ik toch nog een levenswaardig bestaan heb doet daar op zich niets aan af. Er is leven voor en na.....

Waarschijnlijk zal dit voor de wereld nu min of meer hetzelfde gelden. Voor en na Corona. Het weer trekt zich daarentegen van de hele crisis niets aan. Het is prachtig weer voor de tijd van het jaar. We kunnen dus gelukkig weer vaker naar buiten. Dat er nog steeds niet kan worden gegolfd is met dit mooie weer wel extra jammer.

Al weken worstel ik met mijn ontlasting. Soms gaat het een paar dagen goed, maar zeker na het avondeten is het dan weer goed mis. Nu heb ik altijd wel last van mijn darmen gehad, PDS (prikkelbaar darm syndroom), maar sinds de uitbraak van het virus zijn de klachten dus verergerd. Nu zou het van de nervositeit rondom de effecten van de crisis kunnen zijn, geen ziekenhuiscontroles meer, isolement, toch ook andere eetpatronen, stress over het binnenhalen van het eten op zich en ga zo maar door. Maar inmiddels toch al minstens drie kilo afgevalen. Anderszijds voel ik mij niet slecht, hoewel het niet meer kunnen golfen er bij mij wel inhakt. Het toch al mankerende levensritme is geheel verstoord. Tennissen is ook nog steeds taboe. Bovendien is gewichtsverlies in mijn situatie een slecht teken. Ik ga na het weekend maar eens contact zoeken met mijn longarts, kijken wat zij ervan vindt.

Dat ik niet de enige ben die ergens mee worstelt, dat mag duidelijk zijn en dat ben ik mij ook goed bewust. De Corona hakt er goed in. Je zal het maar hebben en op IC liggen, maar ook de maatschappelijke ontwrichting wordt steeds meer zichtbaar. Het protest tegen alle rigoureuze maatregelen neemt, in mijn optiek onterecht, toe. Ik begrijp het wel, want je zal je bedrijf maar ten onder zien gaan. Rutte noemt het een duivels dilemma, de balans tussen volksgezondheid en economie. En dat is het ook. Italië en nu ook Amerika staan nog vers op ons netvlies. De roep om alles vrij te geven voor mensen onder de vijftig lijkt plausibel omdat onder de vijftig nauwelijks slachtoffers vallen, maar dat wil niet zeggen dat het effect daarvan alleen de vijftigers zal raken. Ook met uitgekende computermodellen is nauwelijks het effect van zo'n maatregel te voorspellen. En als het dan fout loopt, dan is het te laat.....

En dan moeten we het uiteraard toch ook nog even over het betaalde voetbal hebben. Willen ze in Engeland, Duitsland en Spanje de competities nog wel afspeelen, weliswaar zonder publiek, in Nederland en in België zijn de competities afgelopen. De KNVB heeft in al haar wijsheid nu bepaald dat de huidige stand ook de eindstand is. Er worden geen kampioenen aangewezen er er volgt ook geen promotie of degradatie. Dit geldt voor zowel de ere- als de eerste divisie.

Op het eerste gezicht een logische beslissing. Zeker als je het verschil in puntenaantallen niet meeweegt. De gelukkigen zijn nu RKC en ADO den Haag, de gedoodverfde degradatiekandidaten, de pechvogels zijn Cambuur en de Graafschap, de gedoodverfde promotiekandidaten. Maar doodgeverfd of niet (minstens 11 punten verschil) de KNVB heeft anders beslist. In eerste instantie was ik het wel met de KNVB eens. Bij nader inzien neig ik misschien toch naar degradatie van RKC en ADO en promotie van Cambuur en de Graafschap. Vooral vanwege het grote puntenverschil. Maar helemaal fout vind ik het niet van de KNVB. Wat ik wel een fout vind, is dat deze beslissing niet is gekoppeld aan een steunplan voor de gehele bedrijfstak, waarbij zeker ook de verdeling van de televisie- en Europacupgelden betrokken hadden moeten worden. Eén totaalpakket met slikken of stikken. Nu zal het oeverloze gekrakeel tussen de clubs onderling eindeloos voortduren. Neem wat dat betreft toch maar een voorbeeld aan het kabinet. 92 miljard naar de staatsschuld! KLM wordt gesteund met 2 tot mogelijk 4 miljard. Dat is nog eens daadkrachtig optreden. En er worden voorwaarden aan die steun verbonden. Geen bonussen, matigen van salarissen, stoppen met nachtvluchten, verduurzamen van de luchtvaart. Over het verhogen van de prijzen van de vliegtickets heb ik nog niets gehoord, maar dat zal misschien als vanzelf wel het gevolg zijn. Het kabinet neemt ook maar gelijk de stikstofmaatregelen, zodat na de crisis het bedrijfsleven er weer direct vol tegenaan kan. Hoewel voor de milieuorganisaties dit nog steeds veel te weinig is en de gang naar de rechter alweer is ingezet.

Business as usual is begonnen.....

We hebben Koningsdag net achter ons gelaten. Niet veel van meegeregen trouwens, een klein beetje op het nieuws 's avonds. De inkt bij de Oranjefamilie vond ik nog wel aardig omdat dit toch een vrij spontaan karakter had. Na het avondeten ging het met mijn stoelgang toch weer mis jammer genoeg. Ik ben met het FODMaP-arme dieet begonnen, maar veel effect heeft het nog niet. Het gaat soms een paar dagen redelijk maar dan weer goed mis. Ik moet echt weer gaan aansterken, want je gaat je er wel slapper door voelen.

Wat wel leuk is, ik zit in een app-groepje, eigenlijk een soort digitaal bandje. We nemen onafhankelijk van elkaar hetzelfde nummer op en wisselen dit dan uit. Rob, één van mijn golfvrienden die heel goed gitaar speelt is daarbij de bandleider. Het is leuk, omdat je nu anderen ook eens bij je spel betrokken voelt. Bovendien stelt het hogere eisen aan je eigen spel, waardoor je beter gaat spelen. Dus leuk. Het geeft zeker een positieve injectie aan het spelen op zich. Ik speelde best nog wel, maar nu toch weer iets meer.

Albert Heijn stond vanmorgen ook weer aan de deur, twee kratten, twee grote koel dozen, vier boodschappenzakken, kortom een hele voedselinvasie. Wat dat betreft is het nog steeds een grote welvaart. Het maakt Corona wel draaglijker, maar het bezorgmoment levert toch stress. Voor het eerst ook contactloos betaald. Scannen via de app en dan betalen met de smartphone. Het ging in één keer goed, 194 euro en nog wat. Ik had alleen de verkeerde koffiecups gekocht. Riet zag ze in de folder, maar in werkelijkheid blijken de cups veel groter dan de Nespressocups die we normaal hebben. Dat is wel soms een probleempje bij het online shoppen, je ziet niet altijd hoe groot iets is. Ik had het laatst ook met mijn nieuwe golftas.

Koningsdag leidde wel af van de maatschappelijke discussie over het virus. De tweede Coronagolf versus verdere versoepeling. Het blijkt dat toch zo'n 3 miljoen mensen de Coronaregels al aan hun laars lappen. Best wel veel. Als je ook zag hoe druk het soms al op veel plekken in het land was, dan ben ik toch benieuwd of we dat nog in de statistieken terug gaan zien over een paar weken. Daarnaast heeft de betaaldvoetbalsoap sportief Nederland ook in haar greep. We zien halsreikend uit naar de eerste rechtzaak. Zelf denk ik niet dat de

rechter zich aan dit dossier gaat branden. Bovendien zijn de protest-mogelijkheden binnen de eigen voetbalorganisatie ook nog niet uit-puttend bewandeld. Met vier clubs kun je al een vergadering vbiheen-roepen die deze beslissing van de KNVB terug zou kunnen draaien. Die vier clubs zijn waarschijnlijk makkelijk te vinden. Ik vraag mij wel af of er een meerderheid zal zijn om het besluit terug te draaien. De meeste 1e divisieclubs zijn blij dat het aantal clubs in die divisie gelijk blijft. Alleen de promotieclubs hebben problemen. In de eredivisie zijn alleen AZ en Utrecht ontevreden. Een meerderheid is niet snel gevonden. Maar goed, het recht is soms een linke zaak.

Eddy Pieters Graafland is op 86 jarige leeftijd overleden. Van een keu-kentrapje gevallen en ongelukkig terecht gekomen. De dood maakt soms cynische grapjes. De beste keeper die Feyenoord ooit heeft gehad komt bij een val ongelukkig neer en overlijdt aan zijn verwonin-dingen. 86 maar nog steeds in de sportschool te vinden. Mijn zussen Chol en Gemma spraken hem daar wekelijks. Hoewel PG ook een Feyenoordicoon mag worden genoemd, zal zijn uitvaart niet vergelijk-baar zijn met die van Coen Moulijn. Misschien dat Willem van Hane-gem daar nog wel dichtbij in de buurt zal komen.

Het is somber weer buiten, het past wel bij dit soort, toch wel, treuri-ge berichten. Hoewel ik de laatste tijd met het zonnige weer ook niet echt vrolijk was. In de lock down is mijn gezondheid er niet op vooruit gegaan. De laatste keer dat ik mijn longarts sprak was 31 maart bijna een maand geleden. Ik voelde mij prima en had ook nergens last van, hooguit wat last van mijn keel. Nu vier weken later heb ik problemen met mijn stoelgang en ben zo'n drie kilo afgevallen. De dokter is pas maandag weer bereikbaar, dus op haar reactie moet ik nog even wachten. Maar vaststaat dat dit isolement mij geen goed doet. In hoeverre er een verband tussen bestaat kan ik niet beoordelen, maar ik weet wel dat ik het oude normaal bijzonder mis.

Riet komt net met de koffie binnen. Ze zit tegenwoordig graag bij mij op de studeerkamer. Met ons gaat het goed. Met onze privacy min-der, hoewel, als het mooi weer is zit Riet wel vaker in de tuin. Als het weer slechter is zoekt ze mij vaker op.

Het gaat gelukkig voor mijn gevoel toch al steeds beter met Riet. Een belangrijke vraag blijft voor mij toch ook of ze het alleen zonder mij zou kunnen redden. Een aantal maanden terug was de twijfel best aanwezig. Nu denk ik dat het wel gaat lukken. Het moet ook, want een verhuizing nu is onbespreekbaar. Alleen zal Riet de Coronaregels ook minder fanatiek volgen, zoals ik dat nu wil. Boodschappen zullen gewoon weer in de winkel worden gehaald. De 1,5 meter voorzover ze eraan denkt gerespecteerd worden. Weliswaar gaat Riet er fysiek ook niet op vooruit, maar ausdauer is er nog genoeg. En net als haar broer Kees, 87 en schoonzus Puck maken ze zich dan ook niet meer zo druk over de crisis. Ik wil nog Coronavrij overleven. Dat Coronavrij wil misschien nog wel lukken.....

De Corona heeft mijn "redelijke kwaliteit van leven", zoals mijn leven met kanker tot nu toe genoemd kon worden danig verstoord. Er zat toch een zeker nieuw ritme en structuur in. Medicatie werkte goed, gezondheid bleef redelijk stabiel en er was een redelijke kwaliteit van leven. Weliswaar was het echte blije verdwenen, maar het was goed te doen. Corona heeft dat ritme volledig verstoord, een nieuwe ver-storing die je er maar moeilijk bij kunt hebben, met meer stress tot gevolg. Bij mij misschien nog wel meer dan bij Riet. Voor mijn gevoel slaat Riet zich makkelijker door deze crisis heen dan dat ik dat doe. Ik heb meer stress, die weer leidt tot lichamelijk ongemak, zoals de slechte stoelgang en dat leidt weer tot meer stress, omdat dit ge-paard gaat met gewichtsverlies, dat in mijn geval geen goed signaal is. Gisteren kwamen we tijdens ons wandelingetje een paar oude beken-den uit de buurt tegen. We hebben er nog even mee staan praten en ook zij hebben min of meer hetzelfde gevoel. Een volledig verstoord ritme met meer stress en wanneer zal het eindigen. Ik denk dat dit het grote maatschappelijke gevoel wel zal zijn. En dan hebben wij het verder nog heel erg goed en toch voelt het maar niet zo. Geniet nou eens. In mijn jeugd was dat al een thema. Genieten is nooit een sterk punt geweest. Anderzijds heb ik ook nooit echt moeten lijden. We kregen vanmorgen van burens iets verderop zomaar een kaartje om ons een hart onder de riem te steken in deze moeilijke tijd. Lief!

In Amerika hebben de voetbaldames een rechtzaak verloren over gelijke beloning als de voetbalmannen. Bij het tennis is dit al gewoonte. Toch een rare gedachte. Bij mannen zijn de onderlinge salarissen ook erg ongelijk terwijl toch ook dezelfde arbeidsprestatie wordt geleverd. Zoiets als marktwaarde wordt dan wel als heel normaal gezien om onderlinge salarisverschillen te rechtvaardigen. Waarom geldt dit verschil dan nu ineens niet. Betaalde sport gaat over iets anders dan gelijke rechten. Dat gaat over marktwaarde, kijkcijfers, reclameinkomsten enz. als blijkt dat die bij de dames beter zijn dan bij de mannen, dan is het ook volledig gerechtvaardigd dat de dames meer verdienen dan de mannen. Maar goed, dit is uiteraard het standpunt van een oude boze witte man.

De longarts was niet verontrust. Als het gewichtsverlies veroorzaakt is door een verstoring van de stoelgang en als dit nu weer stabiel is, dan is dat niet zorgelijk. Daar houden we het dan maar op.

Gisteravond Dodenherdenking op een compleet verlaten Dam.

Op zichzelf past dat nog bij een herdenking van de doden, een stille, sobere plechtigheid. Vandaag is het dus Bevrijdingsdag, bevrijdingsdag in Coronatijd, waarin de samenleving worstelt met de vrijheid die het nu weer aan de mensen terug zou kunnen geven na de intelligente lockdown. Bij zo'n dag als vandaag hoort uitbundigheid, feest, plezier maar dat is er op deze manier uiteraard nauwelijks. Als je te gek doet kun je 400 euro boete krijgen.

De koning hield een hele mooie speech, wat mij vooral bijbleef was de zin "de Holocaust begon in het Vondelpark". Een intrigerende opmerking. Het roept direct de vraag op; waar begint een mogelijk nieuwe Holocaust, hoe is dat te herkennen, wat is daartegen te doen. Begint de nieuwe Holocaust bij Wilders? Bij Baudet? Bij Rob Oudkerk met zijn "kutmarokkanen"? Wilders en Baudet schuren er zeker tegenaan, al was het maar voor electoraal gewin. Toch is het nog een hele grote stap van er tegenaan schuren tot een massamoord.

Als mensen angstig worden voor de toekomst dan wordt het oppassen, dit werd in één van de commentaren ook geopperd. Welvaart en een gezond toekomstperspectief houdt mensen in het gareel!

Bevrijdingsdag in Coronatijd. Veel mensen grijpen dit moment ook aan om deze crisistijd te vergelijken met de oorlogstijd 40-45. Een in mijn optiek wat groteske vergelijking. Welsiwaar wordt nu ook voor velen de vrijheid ingeperkt, maar dat staat niet in verhouding tot de verschrikkingen uit de oorlog.

Wat wel speelt, is dat veel mensen angst krijgen voor de toekomst. Die angst leidt nu al tot tweespalt. De enorme solidariteit van het begin vertoont al vele barstjes. Komt er straks een versoepeling waaraan de oudjes geen deelgenoot mogen zijn. Doet zoiets ook al denken aan het Vondelpark?

Welke schade gaat deze crisis aanrichten aan onze economie, onze samenleving en onze welvaart. Als de schade blijkt tegen te vallen, wie worden de zondebokken? En het speelt wereldwijd, vergeet dat niet. Rutte gaat vandaag de Coronaregels versoepelen. Riet denkt dan dat dit direct ook voor haar geldt. Erg verwarrend, dat begrijp ik, maar dat zij tot de hoogste risicogroep hoort en toch maar beter nog even kan wachten gaat er bij haar toch maar moeilijk in.

Ook velen houden hun hart vast, een tweede Coronauitbraak ligt op de loer.

Vandaag precies 50 jaar geleden won Feyenoord als eerste Nederlandse club de Europacup 1. Met 2-1 werd in het San Siro stadion in Milaan van Celtic gewonnen. De goeie oude tijd, toen geluk nog heel gewoon was. Het is nog maar 50 jaar geleden, maar wat was dat een compleet andere tijd. De krant was nog in zwart wit. Kleurentelevisie bestond nog niet. Geen iPhone, iPad of internet. Het was de tijd van de gastarbeiders. Betaald voetbal stond in de kinderschoenen, shirtreclame moest nog worden uitgevonden. Mijn vader leefde nog. Volgens mij leven Piet Romeijn, Rinus Israël, Theo van Duivenbode, Franz Hasil, Willem van Hanegem, Wim Jansen, Henk Wery en Ove Kindvall nog, Coen Moulijn, Theo Lazaroms en Eddy Pieters Graafland niet meer.

Je begint al haast te wennen aan een actueel sportloos televisieleven. De voetbaluitslagen hebben plaatsgemaakt voor de Coronacijfers. Hoeveel nieuwe doden, besmettingen en ic-opnames zij er vandaag weer bijgekomen.

Het was zondag weer eens moederdag. Ik heb het nooit zo opgehad met die nationale feestdagen. Er is wat dat betreft ook niet veel veranderd. Moeders zit met haar 95 jaar nog steeds opgesloten in haar tehuis. Al mijn broers en zussen gaan daar regelmatig zwaaien en al het mooi weer is, is er prima contact via het terras mogelijk. Om de, ook voor mij onverklaarbare reden, komt dat zwaaien er bij mij maar niet van. Het is wel zo dat sinds ik mijn longziekte heb, ik wat moeite heb met de in mijn ogen wat overdreven aandacht die aan mijn moeder wordt besteed. Dat er wordt bezocht en gebeld, dat vind ik prima, maar de manier waarop dat vervolgens via de familie-app met elkaar wordt gedeeld wekt bij mij veelal enige irritatie. Ik merk dat mijn relatie met mijn moeder daaronder te lijden heeft. Ik kan niet ontkennen dat dit niet geheel van een soort rancune gespeend is. Heb daarbij waarschijnlijk ook met mijzelf te doen.

Ik heb gevideobeld en wat smartlappen voor haar op de gitaar gespeeld. Een beetje voor haar gitaarspelen lijkt moeders leuk te vinden en zelf gaat mijn voorkeur daar ook naar uit, want een gesprek lukt bij ons niet. Anderen kunnen dat blijkbaar wel als ik de familie-app moet geloven, maar mij lukt het niet, te weinig geduld waarschijnlijk.

De Coronamaatregelen zijn inmiddels wat versoepeld en heel Nederland vlucht gelijk de straat op, een nieuwe Coronauitbraak tegemoet. De besmettingskans is inmiddels wel gedaald, maar (exponentieel) kan zo weer groter worden. Veel is er dus nog niet veranderd in mijn optiek. In dat opzicht blijft ook voor mij een ziekenhuisbezoek een hersenbreker. Moet ik nu wel of niet 3 juni naar de scan?

Beste Dr.

De Coronacrisis geeft je veel tijd tot nadenken. Een aantal keren is het maken van een scan al uitgesteld. Het kostte mij nauwelijks moeite mij daarbij neer te leggen. Sterker nog, waarom nog gescand was een gedachte die steeds vaker bij mij opkomt. Ik gebruik nu al meer dan 2 jaar Afatinib, gelukkig met redelijk succes. Weliswaar ben ik er door de kwaal geestelijk en lichamelijk niet op vooruit gegaan, maar de kwaliteit van leven is goed te doen. Corona gooit nu wel wat roet in het eten. Kanker is al niet eenvoudig, Kanker met Coronadreiging maakt het leven er niet aangenamer op. Maar terug naar de scan. Wat nu als de scan een slecht resultaat laat zien. Wat zijn dan de alternatieven. Osimertinib? Dit zou nog een redelijk alternatief kunnen zijn, maar dat wordt nog steeds niet zomaar geleverd. Bestralen? Kan dat in mijn geval en wat zijn dan de voor- en de nadelen? Chemo? Ook hier, wat zijn de voor- en de nadelen. Zelf neig ik steeds meer om de scans maar te laten voor wat ze zijn en mijn geluk maar te beproeven met Afatinib. De bijwerkingen zijn soms wel hinderlijk, maar tot op heden controleerbaar. Als dit niet meer het geval mocht zijn zullen we op dat moment naar de stand van zaken moeten handelen.

Mijn voorstel is om zeker voor de periode dat Corona heerst de scans te laten vervallen en het telefonisch consult om de drie maanden te handhaven en door blijven gaan met Afatinib.

Graag uw reactie.

Met vriendelijke groet,

Theo Verstralen,

Ik ben voornemens deze brief naar mijn longarts te sturen.

Ik heb die brief ook inderdaad verstuurd en de reactie liet niet lang op zich wachten;

Beste dhr. Verstralen,

Bedankt voor uw bericht. U stelt voor om voorlopig geen scan te maken. Toch zou ik willen voorstellen om binnenkort een scan af te spreken. Vaak wordt namelijk progressieve ziekte eerder vastgesteld op CT. Wanneer patiënten klachten ontwikkelen kan de ziekte verder gevorderd zijn en leiden tot conditie verlies. Een nieuwe behandeling moet ook tijd krijgen om effect te laten zien. Het kan gebeuren dat de conditie van de patiënt te slecht geworden is en dat een nieuwe behandeling geen tijd krijgt om aan te slaan.

Osimertinib is het beste alternatief, dit wordt op dit moment alleen in het Erasmus MC voorgeschreven.

Ik hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben,

Mvgr,

Nb: bij progressie zonder T790 M mutatie is in het verleden in het EMC wel Osimertinib voorgeschreven (off label) met goed resultaat.

Tja, en daar moet ik het dan maar weer mee doen. Niet direct een antwoord op mijn vragen, maar wel een antwoord. Ik beraad mij op mijn reactie. Ermee bezig zijn geeft al onrust.

Wat ook onrust geeft is de visite van heden middag aan mijn schoonzus. Op voorhand zit ik er al niet op te wachten, maar Riet wilde heel graag en alleen houdt ze zich zo wie zo nergens aan, niet expres, maar zo gaat het nu eenmaal momenteel. We hebben bij mijn schoonzus al een keer een babbel aan de deur gehouden die mij ook al niet beviel. Zij vindt mijn rigide Coronapolitiek maar onzin. Er moet ook nog wel ruimte zijn om te leven. Ik bepaal dat echter zelf wel.

Zij neemt daar dan weer geen genoegen mee en probeert toch steeds haar mening door te duwen. Ik wil dan nog wel een uurtje in de tuin komen zitten als het mooi weer is, maar dan houdt het wel op. Geen thee, geen wijn, geen bonbons, niets, alleen wel minimaal 1,5 meter uit elkaar. En zij toch maar steeds doorduwen. Het ergste is natuurlijk dat Riet daar in mee gaat. Die gaat rustig de thee uit handen van mijn schoonzus nemen. 1,5 meter... nooit van gehoord. Afijn, de ene slordigheid na de ander en ik erger mij daar mateloos aan. Kortom uiteindelijk met ruzie vertrokken en Riet de hele dag verder van slag. Dat laatste begrijp ik dan wel weer, maar het onderlinge onbegrip valt niet op te lossen, dat maakt het leven met Corona juist zo lastig en zorgt voor veel onnodig onderling gekrakeel.

Ik ben te rigide en Riet onthoudt niets en weet daardoor ook maar half wat er speelt.

Ik heb uiteindelijk wel haar haar mogen verven, weliswaar na veel vijven en zessen, maar ze is er nu wel heel erg tevreden over. Het haar zit ook beter dan dat het jaren gezeten heeft. Een kapper in de straat is dan wel makkelijk, maar knippen kan ze niet. Nu het haar weer langer wordt vallen er geen gaten meer en kun je nergens meer door het haar heen de hoofdhuid zien, iets dat tot voor kort normaal leek te worden.

25 mei de verjaardag van mijn moeder en vader. Vader is helaas al in '71 overleden, maar moeder is vandaag 96 jaar geworden. Het werd een Coronaverjaardag om niet snel te vergeten. Het hele Zorghuis op het terras en wij, de familie op het gazon ernaast, samen met de orgelman die het feest met zijn orgel kwam opluisteren. Een dolle boel. De familie genoot met volle teugen en moeders evenzo. Dat het aan mij in het geheel niet is besteed zal niemand verbazen. De uitbundige vrolijkheid in de deze vervelende Coronatijd mag mij ook niet bekooren. Maar goed, ik heb mij wel voor het eerst sinds de virusuitbraak op het gazon vertoond. Met de auto van Riet zijn we erheen gereden. Toen Riet in de auto wilde stappen vroeg ze zich oprecht verbaasd af waar dat pakje ham op haar stoel vandaan kwam. Voor mij was het wel duidelijk. Afgelopen woensdag was Riet de hele middag alleen

thuis gebleven en toen zag ze haar kans schoon om eventjes ongezien naar de slager te gaan. Ze weet dat ik dat niet op prijs stel. Een ons pekelvlees moest er worden ingeslagen en dan laat ze het nog in de auto liggen ook. Riet en Corona, het is geen gelukkige combinatie. En waar bij haar de onbedwingbare lust tot winkelbezoek vandaan komt, terwijl we echt alles in huis hebben, is mij toch ook een raadsel. Het is als Eva met de appel.

Ik zei al, woensdag was het weer eens golfen met mijn vastgoedgolfvrienden, iedereen hunkerde ernaar. Was ook wel leuk elkaar te zien. Ik heb zowaar 18 holes gelopen, iets dat ik sinds mijn ontslag uit het ziekenhuis, nu ruim twee jaar geleden niet meer had gedaan. En na drie maanden gedwongen Coronarust viel het nog niet eens tegen. Met maandag een tennisballetje slaan, woensdag 18 holes lopen en vrijdag nog eens 9 holes erbij was het wel een bijzonder sportief weekje. Mijn lichaam moet er ook even aan wennen merk ik, het is zoveel actie niet meer gewend, maar het voelt wel lekker.

Deze week is meer van vervlogen tijden. Werd ik ineens 's avonds gebeld door Hans van H, een oude studievriend uit mijn HTS tijd. Met Hans heb ik met nog andere studiegenoten een hele leuke studietijd gehad, met veel feesten, studentencabaret (met zelfs een optreden in de kleine zaal van de Doelen, stampvol uitverkocht!) en alles wat je in een leuke studententijd kan meemaken. Hans was een plezierige levenslustige ietwat dominante man, kon aardig pianospelen en had een goede performance. Hij schroomde overigens niet om een vriendin van je af te pakken, maar daar zag ik het toch al niet in zitten. Na de studietijd is de vriendschap wel wat verwaterd. Ik kwam Hans later nog eens tegen in Alkmaar of Zaanstad. Hij was daar interim hoofd afdeling stedenbouw en ik wilde daar een project gaan realiseren. Van enige oude vriendschap was niet veel meer te bespeuren, dat viel mij op dat moment wel erg tegen. Een beetje hulp van je vrienden mag je toch wel verwachten. Daarna heb ik hem volgens mij nooit meer gezien of gesproken. Maar van de week dus ineens aan de lijn. Op zich was dat wel leuk. Alkmaar of Zaanstad was al weer verjaard. Of dit nog een vervolg krijgt moeten we maar afwachten.

Wat wel nog enige verbazing wekte was het feit dat mijn zussen en broer al veel langer wisten dat Hans contact met mij zocht maar dat niet aan mij wilden melden. Als mensen voor je gaan denken moet je toch gaan oppassen!

Nu we toch op de nostalgische toer zijn, dan mag Jan te K niet ontbreken. Ook een oud studiegenoot, maar dan van wat langer terug, zelfs tot aan de lagere school! Jan zat bij mij in de klas en woonde een paar straten verderop. Ik kwam er altijd langs als ik naar school ging en pikte onderweg Jan vaak op. Jan was met zijn ouders volgens mij uit Twente naar Rotterdam gekomen, maar ook al weer snel daarnaar teruggekeerd. Dus ik heb Jan maar een paar jaar gekend. Toch nog steeds na 65 jaar blijft Jan door mijn hoofd spoken. Regelmatig duikt zijn naam weer in mijn kop op en ben dan benieuwd hoe het met hem gaat. Dat heb ik eigenlijk verder met vrijwel niemand en zeker gezien het feit dat ik Jan maar een paar jaar heb meegemaakt is dat helemaal bijzonder. Een tijdje terug ben ik maar eens gaan Googelen en zowaar ik heb een Jan te K gevonden. Zijn foto klopt precies met het beeld dat ik nu van hem zou kunnen hebben. Dus nu we toch oude koeien uit de sloot aan het halen zijn heb ik gisteren ook een poging gewaagd om met Jan in contact te komen. Niet eens zozeer om hem te ontmoeten, maar meer om dit verhaal aan hem te vertellen. Het is toch best bijzonder dat een vriendje van de lagere school nog steeds aan jou denkt. Jan is erelid bij een voetbalclub in het oosten van het land en ik heb de secretaris van die club om het mailadres van Jan gevraagd. Ben benieuwd of dit wat op gaat leveren.

Mijn correspondentie met mijn longarts heeft ook niet stilgestaan. Na haar laatste mail heb ik een kort briefje teruggestuurd;

Beste Dr.

Is het dan niet slimmer om direct naar het Erasmus MC over te stappen?

Groet, Theo Verstralen

Al snel was haar reactie;

Geachte Dhr. Verstralen,

Wanneer u zonder aangetoonde progressie zou willen starten met Osimertinib kan ik u doorverwijzen naar het Erasmus MC voor beoordeling. Ook gezien de bijwerkingen die u nu ervaart en het milder bijwerkingen profiel van Osimertinib valt dit zeker te overwegen. Wij hebben in het Maasstad Ziekenhuis nog geen toestemming van de verzekeraar om met Osimertinib te starten, de onderhandelingen hierover lopen nog.

*Ik hoor graag van u terug,
Met vriendelijke groet,*

Waarna mijn reactie weer was;

Geachte Dr.

*Dank voor uw snelle reacties, stel ik bijzonder op prijs.
Ik zou het daarnaast ook bijzonder op prijs stellen als u een telefonisch consult met uw collega van het Erasmus MC kunt regelen.
Met hem/haar kan ik dan de in en outs van een eventuele overstap naar Osimertinib bespreken.
Afhankelijk van dat gesprek wil ik ook mijn volgende scan in overweging nemen, want ik sta daarvoor nog steeds niet te trappelen.
Ik zie uw reactie met veel belangstelling tegemoet.*

*Groet,
Theo Verstralen*

Wordt vervolgd!

Voor Riet telt nu alleen nog maar hoe er aanstaande maandag, ik word 72, gebak bij de koffie kan komen zonder zelf naar de winkel te kunnen gaan. Een helse opgave! En dan te bedenken dat ik er geen

enkele behoefte aan heb om aandacht aan deze gebeurtenis te besteden. Maar ja, zo eenvoudig laat Riet zich niet afschepen. Ik ga de boodschappenlijst voor AH maar weer eens invullen. Zondag staat de bezorging weer op het programma, met het maken van de lijst ben je toch altijd gauw een klein uurtje bezig. Gewoon boodschappen doen gaat bijna net zo snel.

Jan te K heb ik inderdaad gevonden. Via de voetbalclub werd mijn mail doorgestuurd en Jan reageerde direct. Ik heb hem mijn verhaal gemaild en daarop kwam weer snel een reactie. Hij vond het wel leuk dat ik na zoveel jaar nog met hem bezig was. Bovendien was ik ook bij hem de enige die hij zich uit die tijd kon herinneren. We hebben zaterdag nog een uurtje met elkaar zitten bellen en wat oude en nieuwe koeien uit de sloot gehaald. We hebben verder geen nieuwe afspraak gemaakt. Het was leuk en daar zal het wel bij blijven.

72, het is zover. Een man op leeftijd. Hoewel dit tegenwoordig niet meer echt als oud wordt aangemerkt vind ik het zelf toch al een eerbiedwaardige leeftijd. Eigenlijk had ik ook nooit gedacht zo oud te worden. Met een vrouw van 82 zijn we toch een mooi bejaard stel en zo voelen we ons ook wel langzamerhand. Niets is meer hetzelfde als een jaar of 5 geleden toen we ons nog een gezond en vitaal koppel vonden. Het is ook geen verjaardag om te vieren. Doen we ook niet. Corona gooit roet in het feesteten. Wat mij meer bezighoudt dan mijn verjaardag is mijn scandag van 3 juni. Ga ik nu wel of niet de scan in. Corona houdt mij nog steeds tegen en wil ik wel weten dat het slechter gaat. Dat het er niet beter op wordt dat merk ik wel. Heel langzaam maar zeker ga je toch achteruit. Hoewel 9 holes en zelfs 18 holes lopen nog steeds relatief goed gaat en ik ook weer een tennisballetje sla voel ik wel dat het gepruttel in mijn keel, zoals ik dat zelf maar noem, beetje bij beetje toeneemt. Ik heb ook van mijn longarts nog geen antwoord gekregen op mijn laatste vraag om contact met een arts uit het Erasmus MC en dat zou ik toch graag willen hebben voordat ik besluit om de scan in te gaan. Ik kan de scan nog afzeggen tot 24 uur van te voren.....

Omdat ik tot heden geen antwoord op mijn mail heb gekregen heb ik mijn scan van 3 juni geannuleerd en de dr. de volgende mail gestuurd;

Geachte Dr.

Ik heb jammer genoeg nog geen reactie op mijn laatste mail ontvangen.

Om die reden heb ik mijn scan toch nog even uitgesteld.

Ik zie daarom uw reactie nog steeds met veel belangstelling tegemoet.

*Met vriendelijke groet,
Theo Verstralen*

Ik kreeg nu wel met kerende post een reactie waarbij ze niet inging op mijn mail maar met een toch ietwat formeel antwoord kwam;

Beste Dhr. Verstralen,

Op 25 mei verzond ik onderstaand bericht. Als u telefonisch wilt overleggen naiv onderstaand bericht maakt u gerust een belafsprak,

Met vriendelijke groet,

(Het onderstaande bericht was de mail van 25 mei!)

Mijn tussenliggende mail daarmee volledig negerend. Maar goed, ik heb gezegd dat we aanstaande vrijdag een belafsprak hebben staan en het dan maar moeten bespreken.

Bij het afzeggen van mijn scan had ik wel een heel plezierig gesprek met de medewerkster van Maasstad. Meer empathie dan dat ik tot nu toe bij mijn longarts ervaar, waarmee ik overerigens niet wil zeggen dat zij niet of onvoldoende betrokken is bij haar patienten, maar ze heeft er wel moeite mee om dit goed over het voetlicht te brengen.

Het blijft een moeizame zoektocht naar een lang en gelukkig leven.....

Door de Coronaellende zijn we bijna aan het vergeten dat er ook nog andere dingen spelen. De moord op meneer Floyd, zoals Gert Jan Knoops hem zo keurig wist te noemen lijkt de wereld weer een beetje wakker te schudden, en terecht. Deze brute moord is er een in een trieste reeks, die nu ook nog eens minutieus voor de hele wereld op mobieltjes is vastgelegd. Schokkender kun je het niet meer krijgen. Deze beelden zorgen er ook voor dat iedereen nu getuige is van deze moord. Het is niet alleen maar een bericht op internet of in de krant, nee je bent zelf ooggetuige geworden en daardoor ook meer betrokken en dieper geraakt. Dat blijkt ook wel uit alle protesten niet alleen in Amerika, maar wereldwijd. In Amsterdam pilde de Dam uit, maar het is en blijft dus wel Coronatijd. Black lives matter.....

Het gestuntel van Femke was echter wel stuitend. Een politica die in de Kamer zo mooi kon praten over een hoogstaande morele werkelijkheid weet zich in de ruwe dagelijkse praktijk geen raad. Diametraal tegenover haar optreden staat het gedrag van Trump, normaal al een ongeleid projectiel, maar hij ontpopt zich nu als een ongeleide racistische tijdbom. Het wordt een lange hete zomer in Amerika.

Die 5000 man op de Dam waren natuurlijk in deze Coronatijd ontoelaatbaar, met name naar al die goed meewerkende landgenoten die zich keurig al maanden aan alle Coronaregels houden, maar als bij-effect heeft er nu wel een grootschalige lakmoesproef plaatsgevonden, waarvan we over een paar weken de uitslag zullen zien. Is het virus onder deze zomerse omstandigheden nog net zo actief? Draagt de Dam bij aan een nieuwe lock down? Bovendien, als er geen waarneembare stijging van het aantal besmettingen plaatsvindt, dan is de samenleving helemaal niet meer te houden. De Dam was in dat opzicht niet alleen een protest tegen de moord op Floyd, maar eigenlijk ook een beetje tegen de Coronaregels. Zoals altijd staat niets alleen maar op zichzelf. De reactie van Trump is ook nu niet los te zien van zijn voortdurende strijd tegen de linkse media, of misschien meer andersom de voortdurende strijd van de linkse media tegen Trump en in haar kielzog de Democraten.

Geef mij maar Aboutaleb!

Ik was duidelijk iets te snel met mijn lof voor de burgemeester van Rotterdam. De demonstratie in de Maasstad liep ook aardig uit de hand en Rotterdam was nog wel zo gewaarschuwd. De demonstraties laten wel zien dat de onvrede onder de gekleurde bevolking erg groot is, zo groot dat zij de Coronamaatregelen overstijgt. Maar wat eeuwenlang fout is gegroeid wordt niet in een paar jaar gerestaureerd. Te meer daar er ook veel mensen zijn die niet eens willen inzien dat er iets fout is gegaan. Volgens de woordvoerders van Black lives matter moet de samenleving fundamenteel veranderen om racisme de wereld uit te krijgen. Helemaal eens. Ga daar maar eens aanstaan. Iets fundamenteel veranderen valt niet mee en dat dan voor de hele samenleving, wereldwijd! Blijft dan nog de vraag, hoe ziet deze fundamentele verandering er uit? Ik zie dit op korte termijn niet voor elkaar komen. Het is revolutie of evolutie. Het eerste gaat van AU en het tweede vraagt wel even tijd. Demonstreren in Coronatijd en de regels aan je laars lappen was al een beetje revolutie, maar daar zal het voorlopig wel bij blijven. En wat niet onvermeld mag worden, Sylvana Simons zat alweer kirrend bij M, zij is dan wel meer het boegbeeld van de Black lives matter evolutie.

En ik, ik zit met mijn white supremacy opgesloten in mijn Coronaisolement. Riet komt binnen met de koffie. Onze dagelijkse leegte gaat weer zijn gewone gangetje. Weer gewoon wachten of onze internetbestellingen worden bezorgd. Enige opwindning als we de mogelijkheid opperen om de Corsa van Riet maar te gaan verkopen. Een kleine stap voor de mensheid een grote stap voor Riet, zij neemt afscheid van haar zelfstandigheid. Leven is een proces van langzaam afsterven, ik huldig dit standpunt al jaren, je bent je dat echter pas bewust als het tempo toeneemt.

Tegen halfzes op de vrijdagmiddag belde mijn longarts voor het telefonisch consult. Ze vroeg hoe het met mij ging. Ik ga er niet op vooruit was mijn antwoord. Vooral mijn COPD gerelateerde klachten nemen toe. Corona doet er ook geen goed aan. Is eerst mijn lichamelijke weerbaarheid danig op de proef gesteld, Corona doet het met mijn mentale weerbaarheid nog eens dunnetjes over.

Al met al voldoende ingrediënten voor een kwakkelend bestaan. Uiteindelijk heb ik mij toch weer door haar laten ompraten toch een scan te laten uitvoeren. Bij een eventueel overstap op Osimertinib zal die toch gemaakt moeten worden. En zij vertelde dat Maasstad nu ook zelf de Osimertinib zou kunnen voorschrijven. Ik kwam er niet doorheen. Ik leg me er nu maar bij neer, want verzet levert te veel stress op, en dat kan ik er eigenlijk ook niet bij hebben. Corona alleen is al meer dan genoeg. Een ding staat voor mij wel vast, 3 maanden Corona heeft mij lichamelijk geen goed gedaan. Hoe erg de schade is kan ook alleen maar door een scan worden aangetoond. Het moet dan maar.

We hebben een bod van duizend euro op de Corsa. Precies de ondergrens die we onszelf gesteld hadden. Riet moet maar beslissen, het is haar auto. Ze zit nog een klein beetje op de wip, maar voor 80% is ze nu wel voor verkopen. Het definitieve besluit zal dit weekend wel vallen. Langzaam maar zeker wordt de wilg steeds voller. Er hangen van Riet al haar langlaufskies, haar tennisrackets, haar fiets, haar golfclubs en straks ook nog haar auto in. De rollator staat bij wijze van spreken al in de kelder. We zeggen wel vaker tegen elkaar, wat is er de laatste jaren toch verschrikkelijk veel veranderd en vrijwel altijd worden we er niet vrolijk van. We hebben bij wijze van spreken alleen elkaar nog en ook dat staat hevig onder druk. Ik ga nu "Love is The Drug" van Roxy Music op de gitaar instuderen. Na mijn eerste motto "De kanker kan de tering krijgen" en "Why Worry" als goede tweede, lijkt "Love is The Drug" een mooie derde. Ik weet zeker dat als het op de gitaar lukt het in het dagelijkse leven ook niet stuk kan gaan. Ik heb ooit eens geschreven; "Leven is liefde en liefde is lijden" ik maak er voor nu van; "Leven is lijden en lijden is liefde". Een mooie afsluiting voor vandaag.

Love is The Drug

De Beeldenstorm is begonnen. Black Lives Matter is begonnen met de geschiedenis te herschrijven. 1492 Columbus ontdekt Amerika. Hoezo? Amerika bestond allang.

Toch blijft het lastig om met de wetten en overtuigingen van nu naar het gedrag van toen te kijken. Het omverhalen van de standbeelden maakt niet ineens de geschiedenis anders. Het maakt nieuwe geschiedenis, dat wel.

1566 Beeldenstorm, in dat jaar werd de kerkgeschiedenis herschreven. De ene beeldenstorm is de andere niet, maar ik moet hier onwillekeurig toch aan denken. Met het verwijderen van de beelden wordt de wens of misschien meer de hoop uitgesproken dat ook het denken dat aan die beelden is verbonden uitgebannen wordt. Op zich, zeker in dit geval een begrijpelijke gedachte. Vergeet bovendien niet dat Corona ook nog eens haarscherp de ongelijkheid heeft blootgelegd. Als eerste worden alle kwetsbare groepen getroffen en dat zijn altijd merendeels gekleurde medemensen.

Corona, Recessie, Black Lives Matter.....

Als het goed is wordt vandaag de auto van Riet verkocht en weggereiden. Riet zal er wel een traantje om laten na 12 jaar trouwe dienst. Bovendien is zij nu volledig van mij afhankelijk. We gaan nog wel samen oefenen in mijn auto, maar met een automaat is alles toch een beetje anders. Ik weet ook niet of we er echt goed aan doen, maar Riet rijdt nauwelijks meer en alleen nog naar haar schoonzus in Rhoon. En iedere keer weer stelt ze nadrukkelijker aan zichzelf de vraag of ze nog wel kan rijden, ook niet lekker als je zo het verkeer in moet. Toch weer een naar moment.

De Corsa is inderdaad vertrokken. Met weemoed nam Riet afscheid van haar auto, ze heeft er toch mooi 12 jaar plezier van gehad. Gelukkig heeft ze er vrede mee, het is toch ook weer een zorg minder. Ik ben wel benieuwd of er nog een poging wordt gewaagd om in mijn auto te gaan rijden. Riet durft niet erg omdat het een automaat is. Ze moet dan allemaal nieuwe handelingen gaan leren en dat gaat haar momenteel niet meer zo goed af. We gaan het zien.

Steeds vaker lopen de Black Lives Matter demonstraties uit op confrontaties tussen BLMaanhangers en ultrarechtse tegendemonstranten. De standbeelden moeten verdedigd worden! Telkens weer mondt de discussie uit in het bespreken van de randverschijnselen. Ook aan de praattafels gaat het tot nu toe zelden over het hedendaags racisme en wat daar aan te doen valt.

Ik weet ook wel dat ik het als witte man in deze van oorsprong witte samenleving gemakkelijker heb gehad dan de meest zwarte of donkergekleurde medelanders. Maar mij daarom racist noemen gaat ook mij wel wat ver. Piet Hein zijn naam is klein, zijn daden benne groot, zijn daden benne groot hij heeft gewonnen de Zilvervloot. Prima, dat we daar ons licht nog eens over laten schijnen. Mijn stelling is tenslotte altijd al geweest dat je jezelf alleen maar kunt verrijken ten koste van een ander. En dat blijkt nog maar eens als we de geschiedenis eens wat nader gaan bestuderen en de verhalen ook eens van een andere kant gaan horen. Het is alleen jammer dat dit altijd met zoveel agressie gepaard moet gaan. De autochtone bevolking zit er merendeels ook niet op te wachten om door nieuwkomers de les te worden gelezen, ook al hebben zijn 100% het gelijk aan hun zijde. Gelijk hebben blijkt toch altijd weer iets heel anders dan gelijk krijgen.

Churchill was van mening dat het blanke ras superieur was, maar bevrijdt ons van de Nazi's. Standbeeld weg of niet? Ik ben geen historicus, dus niet inhoudelijk voldoende op de hoogte van de vermeende racistische wandaden van Churchill, maar van mij mag hij blijven. Jan Pieterszn Coen, inmiddels een onomstreden fout persoon. Weg met de beelden en de naamsverwijzingen. Maak er dan maar de Coen Mouljntunnel van, dan kan het de Coentunnel blijven heten. Ik zal je zeggen, ik wist altijd al wie Coen Mouljijn was en wat zijn prestaties waren, maar van JP Coen stond mij tot voor kort niets bij. Ook van zijn daden benne groot ken ik alleen maar dit liedje en de Zilvervloot, daar spaarde ik in mijn jeugd voor. Een groot historisch besef is de Nederlander vreemd. Mijn zwager is ook nog uitgezonden geweest naar Indonesië, gekscherend noemde ik hem wel eens oorlogsmisdadiger. Joseph Luns was een van de populairste ministers van

Buitenlandsche Zaken, nu misschien toch een aardige casus voor het Oorlogstribunaal in Den Haag!?

Dringt zich toch de vraag op; wat is normaal.

Was Churchill normaal, was Jan Pieterszn Coen normaal, was Piet Hein normaal?

Wat is normaal? Normaal is mijn inziens datgene dat volgens de dan geldende regels en normen passend is, maar dan zijn we er nog niet, want wiens regels en normen worden daarbij gehanteerd.

Nu hebben we het Verdrag van Wenen inzake het Verdragenrecht uit 1969 en het Internationaal Strafhof in Den Haag sinds 2002, wat waren de regels en normen in het jaar 1600?

Nederland heeft regels en normen, democratisch vastgelegd in de Grondwet en overige wetten, passend binnen het nu geldende internationaal recht. Blijkbaar bedient dit regels en normensysteem onvoldoende de rechten van een groot deel van de huidige Nederlandse bevolking. Maar, wat gaat hier nu mis. Discriminatie is bij wet verboden. Punt.

Daarna gaat het dus fout. De wet wordt niet of onvoldoende gehandhaafd. De straffen zijn ontoereikend en/of te laag. De mentaliteit van de samenleving deugt niet.

Dat laatste is waarschijnlijk het belangrijkste punt, maar niet eenvoudig te veranderen. Nu dreigt er een soort sfeer te ontstaan van niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

Op internet deed een grapje de ronde waarbij een zoontje aan zijn vader vraagt; Pappa wat betekent tolerantie, waarbij zijn vader antwoordt; Dat we open moeten staan voor elke cultuur behalve die van ons.....

Dit grapje verwoordt waarschijnlijk het beste waarom de mentaliteit van de samenleving niet deugt; een maar moeilijk te dichten cultuurkloof. We willen met elkaar wellicht nog wel één samenleving, maar één cultuur gaat het voorlopig nog niet worden.

Het leven is verschrikkelijk, dit als variatie op Remco Camperts het leven is verrukkelijk. Doodnerveus ben ik en dat alleen voor een bloedprik die ik thuis moet ondergaan. Ik kan al dit soort medische controles niet meer handelen. Simpelweg komt dit door Corona. Overal zie ik een Coronadreiging. Obsessief. De 1,5 meter is heilig, niemand mag bij mij in de buurt komen. Ik wil niemand in huis, ik wil ook bij niemand het huis in. Ik ben één van die angsthazen die de 1,5 meter samenleving zeer serieus neemt, althans voor mijzelf. Op het paranoïde af. Ik zei al eens eerder, Corona heeft mijn mentale weerbaarheid gesloopt.

De mevrouw van de bloedbank is net geweest. Een hele aardige vrouw. Ze heeft zich keurig aan mijn protocol gehouden. Tafel in de tuin, ik achter een scherm en mijn arm erlangs. Ik hoop dat mijn nervositeit minder wordt, want het is echt verschrikkelijk. Ik kan er niets aan doen, maar ik kom er niet los van. Gelukkig heb ik een golfafspraak dat zal waarschijnlijk wel voldoende afleiding gaan geven. Chol komt straks weer haring brengen, ook leuk. Om 4 uur weer aan de whisky, ook leuk.

Ondanks de stress van de bloedprik heb ik toch een lekker rondje golf gespeeld. De haringen waren ook weer geweldig en de whisky is altijd goed. Het is dus toch nog wel een leuke dag geworden. Vandaag is mijn oudste broer Paul jarig, hij wordt 70, oud onderwijzer, die de laatste jaren aan het kunstschilderen is geslagen en dat niet onverdienstelijk doet. Een echte zondagsschilder. Wij hebben inmiddels ook twee van zijn werken in de woonkamer hangen. Een van een stadsblik op de Laurenskerk en een van een impressie van één van mijn leukste projecten; de Parktorens in Prinsenland. Ze hangen naast Lucebert, Sophia, Pat Andrea en Cilia de Munnik. Kortom een mooi gezelschap om tussen te hangen. Als muzikale felicitatie heb ik vanmorgen via een videoboodschap Vincent van Don McLean voor hem gespeeld op de gitaar. Een ode via de ene kunstschilder naar de ander.

We zijn alweer een dag verder. Mijn Vastgoed Golfclubje heeft haar jaarlijkse uitje naar Maastricht en vandaag wordt op Margraten gespeeld. In een gedichtje heb ik ze gisteravond voorgehouden dat zij doen alsof alles weer normaal is na Corona. Doen alsof, dat vind ik eigenlijk van de hele samenleving als ik er zo vanuit mijn, toch ook een beetje zelfgekozen isolement naar kijk. Velen proberen de draad weer op te pakken en doen alsof alles weer normaal is. Het oude normaal wel te verstaan, want dat willen ze maar al te graag terug. Ik geloof er niet in, en zeker niet voor mijzelf. Ik voel me een Coronaslachtoffer en kijk naar degenen die zich geen slachtoffer voelen dat ze doen alsof. En misschien is dat ook niet eens zo ver bezijden de waarheid. In het oude normaal deden we uiteraard ook al vaak alsof. Alsof we het naar ons zin hadden, alsof we gelukkig waren. Geluk is immers een keuze nietwaar. Er is wel een verschil met toen, nu denk ik dat iedereen doet alsof, terwijl ik dat vroeger nooit dacht.

Het leven draait echter gewoon door, wat ik vind of hoe ik er tegenaan kijk verandert daar niets aan. Hugo de Jonge wordt gewoon de nieuwe lijsttrekker van het CDA. We gaan gewoon 450 duizend woningen bouwen op heel korte termijn. Johan Derksen blijkt toch een racist volgens velen. De geschiedenis van Nederland gaat herschreven worden. Er komen standbeelden van Gerda Havertong, Sylvana Simons, Akwasi, Jerry Afriyie en we gaan allemaal doen alsof er geen racisme meer is. Alle witte mensen uitgezonderd, dat wel, want dat zijn allemaal racisten, vooral omdat ze niet willen inzien dat ze racisten zijn.

Ik weet niet of de discussie van de laatste weken ons verder gaat helpen in het racisme debat. Zwarte Piet zal wel verdwijnen. Prima. Verder heb ik nog geen enkel goed voorstel voorbij zien komen. Alle standbeelden en straatnamen mogen ook weg of vervangen worden. De Nachtwacht, wat doen we daar eigenlijk mee? Adellijke titels? Het koningshuis? De inquisitie? Le Corbusier? Als de grote zuivering toch plaats moet vinden, dan maar gelijk goed ook. Niet alleen Black Lives Matter, wat is dat voor discriminerend gedrag..... Alle verleden de wereld uit.

Het was gisteravond aandoenlijk om te zie hoe Veronica Inside (VI) een dappere poging deed om het geschonden blazoen, na de volgens velen misplaatste grap van Johan Derksen over Akwasi, weer een beetje te herstellen. Er zaten zelfs gasten aan tafel om deze poging kracht bij te zetten. Een zwarte dame, die zichzelf eigenlijk bruin vindt maar omdat ze daar anderen mee kwetst zich nu ook maar zwart noemt en een Marokkaanse oud voetballer die zowel drie keer voor het Nederlands als voor het Marokkaanse elftal is uitgekomen. Eerder op de avond wist M (Margriet van der Linden) in haar praatshow nog vol trots te melden dat Ruud Gullit en Henk ten Cate toch ook van mening waren dat er in Nederland enorm veel racisme bestaat. Margriet werpt zich de laatste tijd ook op als de hoeder des vaderlands of is moederlands in dit geval beter op haar plaats.

Willem van Hanegem had in het AD ook een column aan het debat gewijd. Mij broertje stuurde daar nog een mailtje over dat hij dat een goed artikel vond. Ik reageerde daarop met:

Ik lees ook het AD! Een goed stukje inderdaad.

Maar het blijft een ingewikkelde materie.

Zwarte Piet de wereld uit zal nog wel lukken, maar racisme de wereld uit wordt een stuk lastiger. Kijk, van Dijk en Wijnaldum vind ik fijne gasten, maar dat avondje ongenueanceerd losgaan op de samenleving van VI wil ik toch ook niet missen.

En alle verhalen over slavernij en JP Coen zijn ook allemaal waar, maar val mij er niet mee lastig, ik kan er ook niets aan doen dat het heeft plaatsgevonden.

Er mag van mij en van alle andere Nederlanders in dit land worden verwacht dat ze niet discrimineren.

Daar probeer ik mij ook aan te houden.

Dat ik een bevoorrecht mens ben omdat ik wit ben, ook waar, maar ook daar kan ik niets aan doen. Alle teleurstellingen, tegenslagen en verdriet gaan ook bij witte mensen gewoon door.

Henk ten Cate heb ik op de golfbaan nog eens in de flight achter mij gehad. Hij speelde met Nico Jalink, oud speler van Sparta. Op hole drie vloog er ineens een bal van Henk over ons heen.

Wat gebeurt hier nu dachten wij, dit hadden we nog nooit meegeemaakt. Toen we bij zijn bal kwamen heb ik deze de grond ingetrapt. Hij pakt daarna zo snel mogelijk zijn bal op en snelt naar de afslag van hole 4 om voor te piepen. Ik zeg tegen Riet, dit gaat niet gebeuren. We hopen snel uit en zijn nog op tijd bij de afslag om aan Henk te vragen wat dit allemaal heeft te betekenen. Gepikeerd zegt meneer ga dan maar voor. Ik probeer nog van we zijn hier wel op een golfbaan en niet op een voetbalveld, maar veel fatsoen kwam er niet uit. Ik had toen ik hem van de week over racisme hoorde klagen echt met hem te doen. Zo'n keurige nette man.

Dat het overigens bij Ruud Gullit ook zo hoog zat heeft mij wel verrast. Ruud is toch altijd opgewekt en vrolijk en in niets lijkt hij op een type dat gebukt gaat onder wat dan ook. Maar bij Ruud komt ook dit wel eerlijk over.

Maar het blijft een lastige materie.

Bij de politie dreigt een leegloop omdat de agenten het spuugzat zijn om elke keer tot zondebok te worden bestempeld als er weer eens een relletje uit de hand loopt.

We leven in een tijd van uitersten die maar al te graag met elkaar botsen. En deze uitersten worden maar al te graag door de nieuwe en oude media ten tonele gevoerd, want dat levert mooie televisie op. Tenminste als je ervan houdt.

Met alle problemen van de laatste maanden als Corona, Recessie, Black Lives Matter, Racisme kom je nog nauwelijks aan je eigen gezondheid toe, terwijl al dat gedoe, zeker de Corona er geen positieve uitwerking op heeft. Eén van de gevolgen is dat ik aan een puffje moet van mijn longarts. Spiriva Respimat. Je begint eerst met het doosje te negeren, maar als je hoestje verergert denk je toch, het moet maar. Je gaat wat Googelen, maar daar word je ook niet vrolijk van. Je belt eens met het Astmafonds, ik moet zeggen, je wordt allervriendelijks te woord gestaan en ook wel enigszins gerustgesteld. Dus toch maar gaan gebruiken. Morgen dan maar.

De rust rondom Veronica Inside is nog niet weergekeerd. Vanavond gaat de uitzending niet door. De uitzending van vorige week heeft te veel heisa tussen de hoofdpersonen onderling opgeleverd. Gijp en Derksen willen niet meer met Genee. Gisteravond bij OP1 werd Genee stevig aan de tand gevoeld door Jeroen en Fidan. Genee bleek volledig bekeerd en vindt nu ook dat niet alle grappen meer kunnen en nam daar volgens Angela de Jong definitief afscheid van VI. Ik kan het daar niet anders dan volledig mee eens zijn. Ook foute grappen moeten kunnen. Soms moet je daar achteraf misschien het boetekleed voor aantrekken, maar dat is volledig aan de persoon die de grap maakt. Als je een racistisch getinte grap maakt over een zwarte man die andere mensen en trap op hun bek wil geven als zij niet doen wat hij wil, dan hoef je daar ook wat mij betreft niet direct je excuus voor aan te bieden. Dat de grap wellicht niet helemaal geslaagd is moet dan wel kunnen. De grap was bovendien gericht tegen Akwasi en niet tegen alle zwarte mensen, wat mijns inziens ook wel een groot verschil maakt.

We leven in rare tijden.

Alle witte mensen zijn racisten, daarom leven we in Nederland ook in een racistisch land. Je niet racistisch gedragen is dan ook niet genoeg, je moet actief meedoen in de strijd tegen racisme.

Het zijn redeneringen waar niet tegenop te discussiëren valt.

Je bent momenteel nog niet van de ene verbazing gekomen of de volgende dient zich alweer aan.

Overigens ligt mijn pufje nog steeds onaangeroerd in de la. Het hoestje is weer wat gezakt, we proberen het maar weer even zonder. Jammer genoeg is de ontlasting dan weer even van streek. Zo blijft je aan de gang. Afgelopen vrijdag dus onder de scan geweest. Op de fiets naar het ziekenhuis, het was stralend weer, nog even op een bankje zitten acclimatiseren en wachten totdat het 10 voor half negen was, tijd om naar binnen te gaan. Mondkapje voor en latexhandschoentjes aan. Wat opviel was dat ik een van de weinigen was die een kapje droeg en de enige met handschoentjes aan.

Wat mij nog meer verbaasde was het feit dat het zorgpersoneel geen

enkele bescherming meer droeg en (uiteraard) de 1,5 meter ook niet hanteerde. In Nederland is voor velen de Corona voorbij. Ikzelf ben nog lang niet zover. Het virus eist wereldwijd meer slachtoffers dan ooit. Het is dan best lastig als het in dit land goed gaat te denken dat het voorbij is en alle remmen weer los kunnen.

Bij mijn buurman zijn ook alle remmen los. Vorig jaar heeft hij een jacuzzi gekocht en nu moet er achter in de tuin een nieuwe schuur komen met daaraan vast een veranda waaronder ook de jacuzzi een plaatsje moet krijgen. Ik denk minimaal een 50 m2 bebouwd oppervlak. Voor ongeveer de helft is nu vanmorgen de betonvloer gestort. Beun de Haas uiteraard de hoofdaannemer. Aan ons heeft hij tussen neus en lippen door verteld dat hij iets van plan is achter in de tuin, maar wat er precies gebeurt blijft een verrassing. Een vergunning wordt uiteraard niet aangevraagd. Voor mij als buurman wel lastig. Aan de ene kant wil ik hem niet dwars zitten, maar aan de andere kant ontnemt hij mij het recht om het plan te beoordelen op mogelijk voor mij schadelijke elementen. Bovendien weten we zeker dat als we er iets van gaan zeggen we ruzie met de burens hebben en daar zitten we ook niet op te wachten. We hebben besloten het voorlopig maar aan te zien, maar dat het illegaal is dat is wel duidelijk. Of ik schade krijg weet ik niet. De esdoorn staat zowat op de rooilijn en kan last krijgen van de nu gestorte betonvloer. Wateroverlast zou ook kunnen gaan optreden het water dat op de betonvloer valt moet ergens heen.

Krijg net van Bram een appje of ik de komende golfwedstrijd van de Vastgoedgolfclub op the Duke meedoe. Ook weer zoiets. Corona ja, Corona nee. Ik wacht eerst maar eens het telefoontje van mijn longarts van aanstaande woensdag af.

De rel rond Veronica Inside en met name de publiekelijke afstraffing van Johan Derksen laat mij niet los. Ik heb diverse dagbladen erop nageslagen, iedereen heeft een mening. Ik moet wel opmerken dat niet iedereen meedoet aan de strafexpeditie, Op1 (zondag), Angela de Jong en TPO namen het duidelijk voor Johan op.

De gedachtenpolitie wordt ten tonele gevoerd, we mogen alleen nog denken wat ons door "hoogstaand" Nederland wordt voorgeschreven. Een gelijk speelveld, er mogen pas weer (foute) grappen over zwarte mensen worden gemaakt als de zwarte mensen voldoende aanwezig zijn in de media om net zo veel (foute) grappen over witte mensen te maken.

Het zal allemaal wel. De teneur is momenteel wel dat de zwarte mensen trots moeten zijn op zichzelf en als de witte mens trots op zichzelf is dit toch al heel snel op racisme lijkt. Merkwaardigerwijs wordt dit standpunt ook nog door een groot deel van de witte mensen gedeeld. Veronica Inside is ongewild daar een schitterende exponent van. Derksen als de trotse witte Archie Bunker met vriendje Gijp aan zijn zijde en Genee die zich ineens schaart aan de zijde van een groot deel van de witte mensen die trotse witte mensen toch eigenlijk wel racisten vindt. De val van VI heeft uiteindelijk geleid tot een betere wereld, wie had dat kunnen denken.

Onze burens zijn een weekje naar Zoutelande. Normaal zorgde Riet voor de poezen van de burens als ze weg waren. Zij weten dat Riet dat niet meer aankan. Zoon Frank neemt nu de honneurs waar. Riet neemt daar echter niet zomaar genoeg mee. Sinds het vertrek van de buurtjes is dit haar grootste zorg. Ieder uur van de dag wordt er aan de poezen en het konijn gedacht en meerdere keren per dag wordt ook daadwerkelijk actie ondernomen. Poezeneten en poezenmelk bijgevuld en water gegeven aan het konijn, anders gaat hij dood. Na al deze inspanningen ploft ze uitgeput en overspannen naast mij op de stoel. De burens zorgen deze week voor aardig wat onrust. Ik ben weer gaan hoesten!

Morgen komt Marianne weer om het huis aan kant te maken, Riet gaat van de week naar de kapper, volgende week naar de pedicure

en daarna nog naar de tandarts. Het hoestje zal nog wel een tijdje actief blijven.

Vanmorgen belde de longarts om de uitslag van de scan te bespreken. Marianne was nog niet binnen, het zal een uur of negen zijn geweest. Het was jammer genoeg geen positief bericht. Op de scan was te zien dat de bovenkant van de linkerlong boven of rondom de tumor verschrompeld was. Er was ook sprake van wat vocht achter de long, maar dat was niet ernstig. Wat deze terugval betekent was echter nog moeilijk te zeggen, dat was op deze scan niet te zien. Nader onderzoek is noodzakelijk om te kunnen zien of de kankercel muteert en in welke richting. Hiervoor wordt morgen al een Petscan gemaakt en een bloedbiopt afgenomen. Daarna kan hopenlijk worden vastgesteld wat de mutatie is en of daar mogelijk een andere medicatie voor kan worden voorgeschreven. Dat er sprake is van een achteruitgang verbaast mij niet echt. Dat het nu ook wordt vastgesteld is toch weer een teleurstellend moment en de ernst moet nog blijken. Dat de Corona-periode mij geen goed heeft gedaan, dat gevoel heb ik al een tijdje. Te veel stress, zowel bij mij als bij Riet. Of dit ook mijn ziektebeeld negatief beïnvloedt is uiteraard de vraag, maar goed doet het er niet aan. We zullen binnenkort meer weten.

Feit is wel dat je je door dit negatieve bericht ook gelijk weer slechter gaat voelen. In feite is er aan je lichamelijke gesteldheid door dat bericht niets veranderd, maar het voelt anders. Je gaat ook gelijk weer denken. Wat betekent dit voor de toekomst. wat komt er nu weer op je af. Je was al weer een beetje gewend aan het nieuwe Coronaritmie en nu dit weer. Staat Riet er straks echt alleen voor en hoe moet dat dan. Hebben we toch niet iets te snel dat oude autootje weggedaan. Hoe moet het straks met de boodschappen. Hoe moet het straks met Riet. Ik kan er niet aan denken. Eerst maar de nieuwe scan en het bloedonderzoek en dan maar horen wat mij te wachten staat. Ondanks alle nieuwe onrust kan Riet het niet laten om zich druk te maken over de poezen van de burens. Hoewel de burens nadrukkelijk hebben gezegd dat zij zich niet met de poezen hoeft te bemoeien tijdens hun afwezigheid, is dat toch tegen dovemansoren gezegd.

Meerdere keren per dag is Riet thuis bij de burens te vinden. Ze kan het maar niet laten. Hevig mopperend op de zoon, die toch echt alle dieren verwaarloost. Vanmiddag mag ze weer naar de kapper, uiteindelijk. Het Coronaregime dat ik hier in huis heb ingevoerd bevalt haar maar matig. Dat ze nu wat meer kan voelt wel een beetje als een bevrijding voor haar. Ik adviseer nog een mondkapje, maar daar zal ze zich hoogstwaarschijnlijk niet aan gaan houden. Riet probeert zich er dapper doorheen te slaan. Het valt niet mee. Ik ben niet makkelijk, terwijl zij vaak wel lief blijft doen trek ik mij veeleer in mijzelf terug en wil met rust worden gelaten. Riet wil juist contact. Dat botst dan weleens, maar we redden het samen overigens wel. Maar het leven is er wel een stuk zwaarder op geworden. Ik heb al eens eerder gezegd, deze periode is veruit de zwaarste periode uit ons leven en ik zie dat niet snel veranderen.

De dag erop was het alweer raak. Hetty en Kitty, twee nichtjes van Riet zouden op visite komen. Kitty werd verkouden en meldt zich af. Ze zou wel even bellen. Dat deed ze om een uur of 4 en ik nam de telefoon op en ging gezellig met haar zitten babbelen. Volgens Riet duurde dat allemaal veel te lang. Met een gezicht op onweer kwam ze keer op keer vragen of het gesprek nou nog niet afgelopen was. Daarna, ik weet niet eens meer waarom ik in de bijkeuken vriezer keek, zag ik dat Riet bij de slager inkopen had gedaan. Ze weet dat ik dat niet wil. Ik reageerde er ook bijzonder pissig op. Op de een of ander manier lukt het ons niet op één lijn te komen over onze opstelling ten aanzien van Corona. Riet wil of kan maar niet begrijpen dat ik mij bijzonder kwetsbaar voel en dat haar gedrag, ze stoort zich eigenlijk nergens aan, daarbij door mij als een risico wordt gezien. Waarom ik bovendien kwaad was is het feit dat zij weet dat ik het niet prettig vind en dan achter mijn rug om toch min of meer stiekem naar de slager gaan als ik even niet thuis ben. Van eten koken is er die avond niet veel terecht gekomen. We hebben beiden voor onszelf maar wat klaargemaakt. Is overigens in al de veertig jaar nog niet vaak voorgekomen. Het zijn maar lastige tijden. Ik had eerder op de dag nog zo lekker met Peter een balletje geslagen op de tennisbaan.

Het duurde de volgende morgen toch wel even voordat de rust in huize Verstralen was weergekeerd. Riet was bij opstaan op van de zenuwen. Ik kon niet langer boos op haar blijven. Bovendien ziet ze ook echt niet in wat ze nu fout heeft gedaan. Het is niet anders. Ik moet er maar mee leren leven dat Corona voor haar een andere betekenis heeft dan voor mij en dan maar hopen en bidden dat het niet fout loopt. Ik krijg het van Corona Spaans benauwd en Riet speelt er Russische roulette mee. Het moet gezegd dat Riet zich voegt in het overgrote deel van Nederland dat de teugels inmiddels flink laat vieren. De Formule 1 laat zien dat in de rest van de wereld men er toch ook nog steeds niet gerust op is. De allereerste Grand Prix van het nieuwe seizoen. We gaan het om tien over drie meemaken. Zonder publiek, dat wel. Max start vanaf plek 3, de beide Mercedesen staan weer op pole. Met een nieuw besturingsstelsel zijn zij de concurrentie weer te slim af, of dat in de race ook tot een grote voorsprong leidt zullen we vanmiddag zien.

Max viel al na 11 rondes uit. We gaan hier op dezelfde voet verder!

Viruswaan. Onder deze naam vinden de laatste weken, vaak verboden protesten plaats tegen de te strenge verboden in verband met Corona. Vooral de 1,5 meter maatregel is deze demonstranten een doorn in het oog. Bovendien vinden zij de vrijheidsberovingen anti democratisch en in strijd met de grondwet, daarbij zorgen de Coronamaatregelen ook voor nevenschade bij andere patiënten, zoals patiënten met borstkanker die nu niet op tijd worden geholpen. Voor een deel ben ikzelf ook zo'n indirect slachtoffer van Corona. Ook bij mij zijn scans achterwege gebleven, terwijl nu blijkt dat er toch een achteruitgang wordt geconstateerd. Was dat in een eerder stadium gebeurd, dan had daar eerder op gereageerd kunnen worden. Tijdens het typen wordt ik door mijn longarts gebeld. Zij heeft het resultaat van de Petscan. Naast de verschomping van de bovenzijde van de linkerlong is ook verandering te zien in de lymfeklier onder de hoofdcarina. (Althans, dat begrijp ik zo'n beetje uit haar bijzonder technisch betoog.) Een Endo-echo onderzoek naar deze klier moet duidelijkheid brengen in de DNA structuur en de mogelijke mutatie.

Min of meer wordt nu aangenomen dat de Afatinib niet meer voldoende werkt, waardoor deze verslechtering optreedt. Mij is na het gesprek echter niet helemaal duidelijk of het onderzoek naar de klier hier helderheid in kan verschaffen en dat dit dan leidt tot een nieuwe medicatie. Het bloedonderzoek van de liquidbiopt is ook nog niet afgerond, maar gezien de Petscan en de niet al te grootte wijziging van de tumorload, wat dit dan ook mag zijn, verwacht zij dat de bloedbiopt hierover te weinig uitsluitsel zal geven. Ik zal haar hierover toch nog maar eens gaan bevragen over de mail. Zou het kunnen dat Afatinib nog wel werkt, maar dat de verergeringen een gevolg zijn van de stress die door de Corona veroorzaakt zijn? Feit is dat deze verslechtingen in Coronatijd hebben plaatsgevonden.

Gisteren de Endo-echo gehad. Om zes uur op en om kwart voor zeven door broer Sjef naar het Maasstadziekenhuis gereden. Om half acht lag ik op de dagbehandeling en werd voorbereid op de Echo. Infuusvoorbereiding in de arm pufje om de slokdarm te ontspannen en de keel alvast voor te verdoven. Om kwart over acht werd ik naar de behandelkamer gereden helemaal aan de andere kant van het ziekenhuis en dat is in het Maasstad al gauw een halve kilometer. Voorafgaand aan de Echo nog wat slangetjes door de neus en daarna een roesje. Een uurtje later werd ik weer wakker en van het hele onderzoek heb ik verder niets meegekregen. Dat ook hier alles zonder mondkapjes gaat, het blijft mij verbazen in Coronatijd.

Om een uur of een werd ik weer door mijn broer opgehaald. Ik wilde eigenlijk naar huis gaan lopen, maar na dat roesje liep ik er om een uur nog als een zombie bij dus dat had ik maar snel uit mijn hoofd gezet. Een beetje hoestend heb ik de dag verder doorgebracht. Vanacht wel goed geslapen. Vanmiddag toch maar kijken of we al een rondje op de golfbaan kunnen lopen.

Het is inmiddels alweer de zondag na het onderzoek. Het rondje golfing overigens wel lekker. Gistermiddag ook nog anderhalf uur op de tennisbaan gestaan en lekker balletjes heen en weer geslagen met

mijn tennismaatje Peter.

Verdrietig was het nieuws over Lara van Ruijven, zij is op 27 jarige leeftijd overleden aan de gevolgen van een immuunziekte. Een topsportster in het shorttrack en dan ineens weg op zo'n jonge leeftijd. Dan mag je blij zijn dat je pas op je 70ste ernstig ziek wordt.

Toch denk je daar als je dat dan treft uiteraard weer anders over. Het onderzoek maakt je ook niet blij, om meerdere redenen. Het blijft vreemd dat een arts je voorafgaand aan het onderzoek met haar steriele handschoenen aan een hand geeft. Op dat moment zelf heb je dat nog niet eens in de gaten en even later ben je in slaap gemaakt. Blijft ook vreemd dat de arts vraagt of ik er bezwaar tegen heb dat ik door haar wordt geholpen. De naweeën zijn kuchen en wat slijm ophoesten. Dit schijnt normaal te zijn en moet na enkele dagen verdwijnen. Je kunt je wel voorstellen dat er in die luchtpijp een en ander geïrriteerd raakt.

Max start vandaag weer vanaf de 2e startpositie. Ik ben benieuwd of het vandaag beter gaat dan vorige week. De kwalificatie was in de stromende regen. Dat daar geen ongelukken bij zijn gebeurd mag een klein wonder heten.

Op de golfbaan, ook in Oostenrijk, doen de twee Nederlanders het niet slecht. Na drie dagen staan Darius van Driel en Joost Luiten op een 2e en 6e plaats. Ook voor hen vandaag dus een spannende dag. Langzaam maar zeker worden er weer wat meer sportwedstrijden gestart. Je bent al bijna gewend aan een (passief) sportloos leven. We constateerden vanmorgen aan het ontbijt met enige verbazing dat we al meer dan drie maanden niet in een winkel zijn geweest. Het leven heeft een merkwaardige wending genomen. In feite gaan we volledig in onszelf gekeerd de dagen door. Gisteren zouden Kitty en Hetty op bezoek komen, maar Riet zag daar 's ochtends zo tegenop dat ze min of meer dramatisch afbelde. Later had ze daar weer spijt van. Zelf vond ik het met mijn pijnlijke keel niet eens zo heel erg. Praten doe je even liever niet. Mijn keel is al jaren een gevoelig punt.

Wat ook al jaren een gevoelig punt is is Srebrenica. De 8000 vermoorden Moslims in Bosnië zijn nog steeds een zwarte bladzijde in onze geschiedenis. Vandaag vindt een racime debat plaats in Nederland.

Nooit meer Srebrenica! Een mooi thema in het debat. Het huidige racismedebat drijft Nederland uit elkaar, dat is de stelling van het debat op NPO1. Jort Kelder leidt dit debat en dat is voor Bij1 en BLM aanleiding om een eigen debat te organiseren. Hoezo, drijft het huidige racismedebat Nederland uit elkaar.

Ik zag overigens in de hele discussie ook Sjors en Sjimmië langskomen. Mooier kan het verhaal niet verteld worden. Sjimmië is van een karikatuur naar een normale zwarte jongen geëvolueerd zonder dat iemand daar aanstoot aan heeft genomen. Prima.

In mijn jeugd las ik vaak de avonturen van Sjors en Sjimmië, leuke spannende verhalen en de vreemde Sjimmië gaf daar een bijzonder cachet aan. Discriminatie, echt niet.

Met Sjors en Sjimmië kwam het dus wel goed. Of het met Nederland ook goed gaat komen is nog maar de vraag, want er is zeker een kans aanwezig dat het racismedebat Nederland uit elkaar drijft.

Bij1 klinkt aardig, maar vooralsnog voelt het als Uit1.

Over Saskia Noort kon ik mij dit weekend ook weer aardig opwinden. Het nieuwe geweten van Nederland was met het vliegtuig op vakantie in Griekenland. Moet toch kunnen. En ze deed het echt niet alleen voor de zonnige terrasjes, maar toch ook zeker wel voor die arme Grieken die nu zonder inkomen zaten en een steuntje van Saskia in de rug wel konden gebruiken, want op die manier konden ze ook die arme vluchtelingen blijven helpen. Saskia deed dus met haar vakantie gewoon ontwikkelingswerk, als Nederland dat maar even begreep.

Wie ik toch ook even wil noemen is Guus. Guus de Groot was één van mijn beste opdrachtgevers met wie ik zeer goed overweg kon. Een bijzonder mens is het zeker. Deze week kreeg ik zijn lijfblad DOEN weer eens in de bus. Volgens mij was hij ermee gestopt, maar daar is hij blijkbaar van teruggekomen en terecht. Het blad laat een bijzonder bedrijf zien. Veel afwisselend werk, goeie interviews, leuke presentatie van de medewerkers, kortom onderscheidend en goed bezig, de complimenten. In een appje heb ik hem dat ook verteld.

Vandaag gestart met mijn diëtiste. Het afvallen moet gestopt!

We hebben naar An, een vriendin van Riet, een filmpje gestuurd. Ik speel mee op de gitaar met Vera Lynn's We'll meet again. Riet zingt wat mee en spreekt ook nog een opbeurende boodschap in.

Na de beroerte van An is dat wel nodig. De zus van An, waar we de app naar hebben gestuurd, vond het filmpje geweldig.

We worden allemaal van die mensen en de dingen die voorbij gaan. En moeders gaat onverdroten door. Ik heb al een tijdje nauwelijks contact. In de zware Coronatijd deden we nog videobellen, maar daar zijn ze in het tehuis mee gestopt. Op bezoek ga ik niet.

De verandering in de lymfeklier blijkt inderdaad kwaadaardig. Niet geheel verbazingwekkend, maar daarom niet minder onplezierig. De Afatinib blijkt dus toch niet afdoende genoeg te functioneren. Het resultaat van de liquidbiopt geeft geen duidelijkheid ten aanzien van de overstap naar Osimertinib. Het resultaat van de biopt uit de lymfeklier moet ik nog even afwachten. Mijn eigen longarts is dan op vakantie, een vervanger moet mijn zaak in het Erasmus MC gaan bepleiten. Ik heb mijn longarts nog een mail gestuurd met een voorkeur, maar of dat medisch past zal moeten blijken. Een zware bestraling met alle lichamelijke ongemakken van dien staat niet hoog op mijn agenda. Riet was er uiteraard ook weer erg verdrietig onder. De onzekerheid knaagt aan haar nog meer dan aan mijzelf en bij mij is het ook al niet best. Volgens mij is het aan mijn arts nog erg onduidelijk wat deze verandering echt betekent, zeker op termijn. Het tempo is waarschijnlijk ondoorgroendelijk. De term "veel monitoren" kwam ook al langs, je houdt dan je hart alweer vast.

De afvalklike zat weer eens onder de maden. Elk jaar gebeurt dat wel een keer. Erg onsmakelijk. We hebben de vuilnisbak maar helemaal leeggehaald en in vuilniszakken gestopt en daarna met heet water de klike schoongeboend. Hopelijk zijn we ervan verlost.

Max wordt in Hongarije 2e, terwijl hij zijn bolide vlak voor de start nog even de vangrail ingleed. Monteurs haalden een huzarenstukje uit door de auto op de startplaats nog even op tijd te repareren.

Het is nu afwachten op het testresultaat van het biopt en de daaropvolgende bespreking met het oncologisch medisch team van Erasmus MC. Een gesprek waar mijn longarts overigens niet bij aanwezig zal zijn, want met vakantie. Op de valreep had ik nog een kleine aanvaring. Zij noemde de overstap naar Osimertinib "blind" overstappen. Ik vroeg haar of zij daar anderhalf jaar geleden ook zo over dacht toen zij mij dat middel zelf voorschreef en de apotheek weigerde het mij te leveren. Zij reageerde er niet meer op. Haar vervangster kreeg echter wel het mailtje doorgestuurd waarin dat blind overstappen werd genoemd. Ik probeer nu nog contact te krijgen met deze vervangster voordat zij het overleg ingaat, opdat zij toch enig idee heeft hoe ik er zelf instaat. Ik vind het al vreemd dat zij zelf niet het initiatief hiertoe neemt.

Mijn longarts schetste dus 3 mogelijkheden:

De opties zijn.

1. *Bij langzame progressie kan overwogen worden Afatinib te continueren en geen aanvullende zaken te doen. Evt hogere dosering.*

2. *Blind switchen naar Osimertinib.*

3. *Bestraling van groeiende afwijkingen en door met Afatinib. Hierbij moet heel goed gekeken worden naar de te verwachten toxiciteit. Als de radiotherapeut denkt dat het meevalt is het een overweging. Ik denk dat de PET+ afwijkingen net iets te uitgebreid zijn en verwacht niet dat de radiotherapeut dit als een goede optie ziet, ook rekening houdende met uw wens om zo min mogelijk ingrijpende behandeling te ondergaan.*

Op zich klopt dit ook wel, ik vind alleen het woord blind hier een enigszins negatieve connotatie hebben, terwijl het misschien wel de beste optie is. Osimertinib werd toch altijd gezien als een verbeterde versie van Afatinib. Omdat het bijna drie keer zo duur is werd het mij tot nu toe onthouden. Het is dus niet alleen de Corona die mij parten speelt, het niet beschikbaar stellen van Osimertinib deed dat ook al. Zeker nu blijkt dat Afatinib niet langer voldoende effectief is.

Als patient blijf je een speelbal van de gezondheidszorg.

Corona laait ook weer op. Dat verbaast mij niet als je ziet hoe in den lande met de regels wordt omgesprongen. Dit moet fout gaan. Ik vind dat de overheid er ook meer bovenop moet zitten. Allemaal op vakantie gaan is ook geen goed signaal. Ook de ziekenhuizen geven niet het goede voorbeeld. Heel simpel houdt 1,5 meter afstand, lukt dat niet dan een mondkapje voor. Jongeren hebben al helemaal scheit aan de regels en besmetten vervolgens de ouderen. Binnenkort zijn we weer terug bij af. Riet vindt alle regels in feite ook nog steeds onzin en ik ben een zeikerd wat Corona betreft. Vandaag is onze huishoudelijke hulp aan het werk. Ik heb op het punt gestaan haar af te zeggen. Dat heb ik niet gedaan omdat Riet het toch wel onzin vond. Ik zie de beren al weer op de weg. Het is een allerliefste hulp, maar gaat wel zondags naar de strenge kerk. Daar is het al eerder goed fout bij gegaan. En Riet staat te popelen om zich met haar te bemoeien. Als ik de deurklinken nog even wil ontsmetten als zij weg is dan vindt zij dat volslagen krankjorem. Er valt niet van te winnen.

Ik weet nog, ik had net een Alfa, stopt er een ander Alfa naast mij bij het stoplicht. Raampje gaat naar beneden en hij zegt: "nervus autootje". Ik zal het nooit vergeten. Nu vind ik het een nerveus leventje, maar dat geldt voor velen momenteel. Een nerveus wereldje! Als dat maar goed blijft gaan. Europa heeft net een historisch akkoord over 1824 miljard euro bereikt.

Achtienhonderdvierentwintigmiljard.

Het geld klotst over de plinten en waar het vandaan komt weet niemand. Italië krijgt 200 miljard met 60 miljoen inwoners. Dat is 3333 euro per inwoner. Als je het zo zegt valt het nog mee eigenlijk. Maar ook in Nederland zijn er genoeg mensen die met een presentje van 3333 euro aardig uit de brand zouden worden geholpen.

En zij krijgen het niet. Koren op de molen van de FvD en PVV. Hoewel, dat moet ook wel weer gezegd, de regering heeft zich met de Coronamaatregelen ook hier wel van haar gulle kant laten zien.

Corona blijft ons zowiezo bezighouden. Uiteindelijk dringt zich toch een tweedeling op. De kwetsbaren tegenover de niet kwetsbaren. Ofwel de ouderen tegenover de jongeren. Op zich kan ik daar nog wel vrede mee hebben. Het aantal IC opnames blijft voor mij in dit geval

maatgevend. Zolang de IC het aankan mogen van mij de jongeren "los". Jongeren raken besmet maar merendeels niet ernstig ziek. Blijft het probleem dat zij ouderen kunnen besmetten. Hier moeten de ouderen dan ook maar zelf alert op zijn. Voor ouderen blijft het een groot probleem dat alleen met een vaccin kan worden opgelost. Ik misgun de jongeren hun plezier niet. Dat ik inmiddels een kwetsbare oudere ben, daar kunnen zij ook niets aan doen. Dat Riet inmiddels steeds vaker naar de winkels wil en ook weer eens uit eten is daarbij wel lastig. Ik wil al die dingen nog steeds niet.

Het was vanmorgen feest aan de overkant. En met overkant bedoel ik het braakliggend Smeetslandterrein. De lokatie waar ik de grootste architectonische teleurstelling uit mijn loopbaan kreeg te verwerken. Mijn Opus Magnum, het had de kroon op mijn werk moeten worden, een prachtig plan voor 235 woningen in een modern tuindorp jasje. De banken crisis van 2010 gooide roet in het eten en nu wordt een soortgelijk plan van een ander gerealiseerd. Het blijft voor mij wrang, elke keer als ik ermee word geconfronteerd.

Het was dus feest aan de overkant. Ik denk dat de start van de verkoop werd gevierd en dan ook nog vlak voor mijn neus op 30 meter van mijn slaapkamerbalkon. Ik kon de toezeggingen vrijwel letterlijk volgen. Er werd overigens niets noemenswaardigs gemeld.

Neen, of het nu de bankencrisis, longkanker, COPD, Coronacrisis of Smeetsland is, er wordt alles aan gedaan om mijn oude dag zo aangenaam als mogelijk te laten verlopen en in mijn kielzog wordt Riet dan meegesleept. Riet wandelt inmiddels met een wandelstok. Vorige dinsdag nam ze hem voor het eerst mee naar de golfbaan. Ze liet hem daar ook gelijk liggen. Gelukkig heeft de eerlijke vinder de stok aan de balie afgegeven en heeft ze hem weer terug.

9/7 heeft de Endoscopie plaatsgevonden en is het biopt afgenomen, nu dus precies drie weken geleden. Het resultaat is mij nog steeds niet bekend. Overal is het ook momenteel vakantie. Mijn longarts is weg, haar vervanger is inmiddels ook verdwenen en bij mij begint het kuchje toch zorgelijke vormen aan te nemen.

Gisterenmiddag op de golfbaan ook. Na drie holes begon het en het hoestje ging niet meer weg. Hinderlijk en vermoeiend kan ik wel zeggen. Het zou erg jammer zijn als ik daardoor geen 9 holes meer zou kunnen lopen. Een buggy kan wel, maar is toch minder. Nou ja, we gaan het wel zien. Medische topprioriteit zal ik wel niet meer worden. Ik heb al vaker gezegd, in het leven heb je twee mogelijkheden, je hebt geluk of je hebt pech.

Mijn buurman is met zijn E-bike gevallen, heup gebroken en inmiddels geopereerd en van een nieuwe heup voorzien. Jammer genoeg hebben ze wel een zenuw geraakt en dat kan zeer pijnlijk zijn. Pech. Het zou zomaar kunnen dat hij daar nog lang last van krijgt. De eerste dagen thuis moet hij met een rollator gaan lopen. De oude rollator van Kees, de ex van Riet, staat al een paar jaar bij ons in de kelder. We hebben hem ter beschikking gesteld en hij wordt in dank aanvaard.

Ik had aan de vervanger van mijn longarts gevraagd of zij, dus weer, een vervanger kon aanwijzen om de uitslag van het biopt aan mij door te spelen. Deze vervanger belde mij inderdaad op met de mededeling dat de uitslag er hoopvol uitzag en dat wat hem betreft zo gewenste Osimertinib voorgeschreven zou kunnen worden. Een mooi bericht, uit de derde hand, dat wel. Ik hield voor mijzelf ook al wat slagen om de arm, maar een beetje hoopvol wil je dan toch wel worden. Na het weekend was de vervanger van mijn longarts weer terug en zij wist met haar telefoontje alle hoop weer in rook op laten gaan. De derde hand had het resultaat van het biopt verkeerd geïnterpreteerd. Een bizarre ontwikkeling!

De feiten waren weliswaar niet veranderd, maar de hoop wel. Valse hoop is dan blijkbaar toch beter dan een slechte realiteit. Gek genoeg verbaast deze hele gang van zaken mij niet eens zo heel erg. Al vanaf het begin van mijn behandeling, nu zo'n 2,5 jaar geleden wordt mij de worst van Osimertinib voorgehouden en telkens weer wordt deze worst voor mijn neus weggetrokken. Hij is mij niet gegund en als ik hem straks alsnog krijg dan is het waarschijnlijk te laat om nog effectief te kunnen zijn. Ik moet het doen met Afatinib en dat is gelukkig ook lange tijd goed gegaan. Corona gooide roet in het eten.

Controles vonden niet of te laat plaats waardoor de verandering laat werd opgemerkt. Nu is het weer de vakantieperiode die voor veel uitstel en verwarring zorgt. En de patient wordt er niet beter van. Wie er ook niet beter op worden zijn de vriendinnen van Riet. Beiden zijn inmiddels in het verzorgingshuis terecht gekomen, de een is dement en de ander heeft een beroerte gehad. Ik sprak gisteren de dochter van de demente vriendin die ons wilde melden dat haar moeder in het ziekenhuis was opgenomen met een longontsteking en een urineweginfectie. Als bijeffect heeft ze ook nog een delier gekregen. Haar moeder veranderde daardoor van een zachtaardige vrouw in een kwaadaardig kreng.

Ik belde ook nog met een tenniskennis van vroeger om naar het adres van haar internist te vragen die haar ziekte van Lyme had behandeld. Ik wilde dat weten voor mijn zwager die deze ziekte ook sinds kort heeft. Zij gaf mij de gegevens, maar wist mij ook te melden dat ze uiteindelijk voor bloedonderzoek bij het AMC terecht was gekomen en dat ze daar constateerden dat ze helemaal de ziekte van Lyme niet onder haar leden had. Inmiddels was zij daar wel tien jaar voor onder behandeling geweest! Over bizar gesproken. Met hun ging het gelukkig goed wist ze nog te melden. Zelf had ze nog maar drie keer in de week koorts en haar man was niet achteruit gegaan. Zijn korte termijn geheugen is weliswaar weg en verder heeft hij nergens meer zin in.

En zo tobben we maar door met zijn allen.

Het Coronavirus leeft weer helemaal op. De deskundigen rollen nog meer over elkaar heen dan ooit tevoren en de regering is op vakantie en ziet er de noodzaak niet van in om daarvan terug te keren. Het volk in verwarring achterlatend.

Max was dit weekend weer tweede, maar het lijkt of dat niemand meer iets kan schelen. Het Nederlandse voetbal is met wat oefenwedstrijden ook weer begonnen, maar ook dat ontgaat iedereen. Volgens mij zitten we in stadium apathie, bij te komen van de eerste forse klappen en nog niet in staat helder te denken en voor je het weet krijg je straks weer een paar forse klappen om de oren en die kunnen dan nog weleens harder aankomen dan de eerste.

Het Romeinse Rijk ging ook ten onder aan decadentie en economische tegenspoed. De opkomst van het Christendom speelde daarbij ook nog een rol.

Decadentie, zie de feestvierende jeugd en de illegale houseparties en economische tegenspoed zijn nu ook aan de orde. De opkomst van het Christendom kan wellicht worden ingeruild voor de opkomst van de Islam. De ingrediënten zijn dus volop aanwezig. Nu de ondergang nog. Als je zelf wat aan het somberen bent wil je dat ook wat sneller bij anderen zien, maar toch.

Het is inmiddels weer enkele dagen verder en we zitten midden in een hittegolf. Het is wel even wennen, of beter gezegd, het went nooit. Met 's nachts 24 graden is het ook slecht slapen. De hele nacht is het dan een beetje klam woelen onder een laken.

De vervanger belde eergisteren ook nog op. Niet dat ze nu een goed bericht had, maar ze had besloten dat het beter was om mijn dossier aan het Erasmus MC op te sturen en hen naar hun mening te vragen. Een actie die ik geheel ondersteun. Niet dat ik er veel van verwacht, maar de deskundigheid acht ik daar toch hoger. We wachten het maar rustig af. Als ik alle goede raad en adviezen van vrienden en bekenden moet opvolgen moet ik nog maar zoveel mogelijk proberen te genieten. Gezonde mensen zeggen soms toch rare dingen.

Gisteren deden we dan eens gek en hadden bij Schmidt Zeevishandel een visschotel van €84,50 (voor 2 personen) besteld en dan vonden we het toch weer wat tegenvallen. We zijn verwend, dat is het. Thomas Erbrink schreef het ook al, in Nederland valt niets meer te wensen. Het land is af en zo is het. De decadentie zit niet alleen bij de feestvierende jeugd, maar bij ons allemaal. De klasserestaurants zitten alweer tot de nok toe vol voorzover zij open zijn.

Een gefrituurd scholletje eten bij zwager Henk en zus Chol is netzo lekker, zo niet veel lekkerder.

1. Liefde	1. BLIJ
2. Angst	
3. Vreugde	2. BEDROEFD
4. Woede	
5. Verdriet	3. BANG
6. Verrassing/Verbazing	
7. Schaamte	4. BOOS
8. Walging	

Beide rijen geven basisemoties aan.

Een onderverdeling in 8 of in 4en, de zogenaamde 4 B's.

Vaak is een van de basisemoties bij jezelf van toepassing. Bij mij is dat overduidelijk BOOS. Van nature ben ik boos, en vanuit die grondhouding zie ik mijn eigen handelen en de wereld om mij heen.

Waarom? Ik zou het niet weten, maar ik herken het wel heel erg in mijzelf en vlak mijn zwaarmoedigheid ook niet uit. Riet valt meer onder de noemer Lief(de) en ook wel Angst. Ik ben nu ook de boze man en Riet is de liefdevolle echtgenoot, bang voor de toekomst.

De vervanger van mijn longarts heeft mijn dossier naar het Erasmus MC gestuurd. Ik kan het in mijn dossier volgen. Opvallend was haar omschrijving van mijn gemoedstoestand; algehele malaise, dat stond er. Het is soms wel confronterend als je leest hoe een ander over je denkt. Nu is het ook niet vreemd dat bij een verslechterend ziektebeeld sprake is van malaise, maar algehele malaise.....

Een beetje te zwaar, hoewel ik mij op zich wel in dat beeld kan herkennen is het echter nog niet voor 50% van de tijd waar.

Ik ben boos, maar dat ben ik al mijn hele leven en in mijn huidige situatie kan dat met malaise worden verward.

Ik ben nu boos omdat ik kanker heb, boos omdat daar nog eens Corona overheen komt, boos omdat Riet lijdt onder mijn kwaal, boos omdat ook daar weer mee moet leren dealen, boos omdat mijn medicatie niet meer voldoende werkt, boos omdat het daarna weer weken, zoniet maanden duurt om daar nog iets op te verzinnen, boos omdat je merkt dat je er fysiek niet op vooruit gaat.

Boos op mijn prikkelbaar darmsyndroom, waardoor al mijn hele leven lang uitjes en vakanties worden verprutst omdat meneer zonedig weer eens moet schijten, op de gekste tijden en op de gekste plekken. Ik kan me nog een ontploffing herinneren bij de Spaanse trappen in Rome. Nog net wist ik de toilet van een cafeetje te halen, maar het lukte mij niet om al die ellende in één keer in de pot te krijgen. Heb ik nog een kwartier de toilet schoon staan maken.

Boos omdat mensen je de goede raad geven om toch nog maar zoveel als mogelijk te genieten, boos omdat mensen je sterkte wensen. Er is bij mij zo verschrikkelijk veel om boos op te zijn en dat leidt uiteraard tot algehele malaise!

Maar gelukkig hebben we het ook vaak nog wel naar ons zin.

Algehele malaise klopt dus wel, maar toch ook weer niet.

En nu maar weer afwachten of de second opinion bij het Erasmus MC iets oplevert.

We zijn inmiddels alweer meer dan een week verder en van het Erasmus MC heb ik nog niets gehoord. Wel zag ik in mijn dossier dat er een MDO was geweest waarin mijn casus besproken is. (Wat een MDO is is mij niet duidelijk.) Er is in ieder geval een brief naar mijn huisarts gestuurd door de vervanger waarin als advies staat aangegeven dat ik chemo moet krijgen. Zelf weet ik nog van niets. Het wordt almaar rommeliger.

Ik heb mijn longarts, die dacht ik terug is van vakantie maar een soort van brandbrief gestuurd;

Beste dr.,

Zoals u wellicht inmiddels ook wel hebt geconstateerd, is mijn behandeling in een wat rommelige fase beland.

Corona strooide al roet in het regelmatig controleren.

Zelf deed ik de suggestie al om maar op Afatinib te gaan vertrouwen en van verdere controles af te zien.

U was, zeker achteraf gezien, zo verstandig om toch de controle weer in gang te zetten.

Jammer genoeg liet dit geen stabiel beeld zien.

Een Pet-scan moest meer duidelijkheid geven, waarna nog een bloedbiopt en een echo volgde met een biopt uit de lymfklier.

Het bloedbiopt gaf geen uitsluitsel dus het was wachten op de uitslag van het biopt uit de lymfklier.
Dit liet even op zich wachten, waardoor u door uw vakantie het verdere verloop aan een vervanger moest overlaten.
De vervanger was dr. B, die na een week moest melden dat ook zij op vakantie ging terwijl de uitslag van het biopt nog niet bekend was. Ik wilde toch graag het resultaat van de uitslag zo spoedig mogelijk weten en vroeg haar om dan ook maar een vervanger voor haar te benoemen.
In de daarop volgende week belde dr. W op met de uitslag die hij voor mij zeer hoopvol noemde en dat wat hem betreft Osimertinib voorgeschreven zou kunnen worden.
Dr. B weer terug van haar vakantie wist niet hoe snel zij dat weer moest corrigeren. Dr. W had de uitslag verkeerd geïnterpreteerd. He-laas, voor mij dan.
Vervolgens belde dr. B later die week en volgens haar was het wel zo verstandig om het Erasmus MC voor een soort van second opinion te vragen.
Ik stemde daar volmondig mee in. Nadeel, het gaat allemaal nog meer tijd in beslag nemen en de Afatinib doet haar werk al niet meer zo goed.
In mij dossier heb ik inmiddels haar brief naar het EMC langs zien komen.
Het bevreesde mij overigens wel dat uw naam nergens meer werd genoemd.
U bent toch mijn longarts die van haar welverdiende vakantie mocht gaan genieten.
Wat me verder ook enigszins verbaasde was het feit dat u na uw vakantie ook niets meer van u liet horen.
Ik stel u wellicht af en toe wat (te) kritische vragen, maar u kunt er ook niets aan doen dat de Afatinib er de brui aan geeft.
Deze week zag ik bovendien een brief van dr. Bijsmans in mijn dossier, gericht aan mij huisarts met de mededeling dat mijn casus in het MBO was besproken en dat het advies Chemotherapie was, zo maar ineens uit de hoge hoed, zonder dat de patiënt er enig weet van heeft

wordt dit al wel naar zijn huisarts doorgespeeld.
Nu nog maar wachten op het Erasmus MC, waar ik tot op heden ook niets van heb vernomen, ondanks de spoed die dr. B heeft verzocht.
Hopelijk wordt er door het Maasstad nog achteraan gezeten.
En de patient blijft in verwarring achter.
Toch graag antwoord op de vraag;
Wat is uw rol (nog), wat is de rol van dr. Bijsmans, wat is de rol van het Erasmus MC.
Wat mij betreft verhuist mij hele dossier naar het Erasmus MC.
Hoe nu verder met mijn behandeling;
Ik heb al eerder aangegeven dat voor mij kwaliteit van leven erg belangrijk is.
Maar daarnaast wil ik ook graag voor mijn vrouw blijven zorgen die het momenteel ook best moeilijk heeft en inmiddels ook al 82 jaar is.
Er zullen ongetwijfeld een aantal mogelijkheden zijn met hun voor- en nadelen.
Ik zou die graag naast elkaar willen zien, met de mogelijke bijverschijnselen en de te verwachten restlevensduur.
Dit moet toch met een patiënt gecommuniceerd kunnen worden.
Tot slot wil ik u melden dat ik er geen enkele behoefte aan heb om u in de verwijtende sfeer toe te spreken.
U kunt er niets aan doen dat corona mijn leven verder heeft ontregeld.
U kunt er niets aan doen dat Afatinib minder effectief is geworden en dat Osimertinib voor mij maar niet beschikbaar kwam.
U kunt er niets aan doen dat uw vakantie voor mij erg ongelukkig viel.
Daarom zou ik toch ook nog graag iets van u willen horen.
Zoals een en ander nu loopt voelt voor mij erg onbevredigend.

Met de hartelijke groeten,

Theo Verstralen

Al met al is het een heel epistel geworden. Ik denk dat men er in Maasstad geen raad mee zal weten. Lastige man die Verstralen.

Naast de longartsen heb ik momenteel ook een dietiste met haar neem ik mijn dagelijkse stoegang door. FODMaP-arm, met dit dieet probeer ik mijn prikkelbare darmjes onder controle te krijgen. De ontregeling die door de Afatinib wordt veroorzaakt valt daar waarschijnlijk toch wel weer buiten. Echt stabiel wil het ook niet worden. Met dat dieet gaat het wel wat beter, maar het blijft onrustig. Het lijkt wel of alles onrustig wordt.

Om de onrust, zeker bij mijzelf nog wat groter te maken heb ik besloten om mijn geliefde vastgoedgolfclubje (VET) te verlaten. Met pijn in het hart, dat wel. Maar nu door de Corona mijn deelname aan de golfwedstrijden met alles erop en eraan eigenlijk niet meer mogelijk is kan ik er maar beter mee stoppen. Elke keer stemt het mij maar droef als ik er weer niet bij kan zijn. Ulteraard mag een slotgedicht niet ontbreken;

HET WAS VET

Het begon ooit in Marbella
Een clubje van een man of zes
T werd een teringgroot succes

Iedereen sloot zich erbij aan
Steeds groter werd de groep

Met twintig mannen zijn we nu
Op elke baan te vinden
Op Rhooon Dutch Wouw of Duke
In Ierland Marokko of waar dan ook ter wereld

Groter genot is niet te vinden
Een stel golfvrienden bij elkaar
Weemoedig neem ik afscheid
Een tijd van komen en van gaan
En de tijd van gaan is nu gekomen
Stil verdriet ik heb van jullie genoten
Tering VET hoezee

Rotterdam, 17 augustus 2020

Een acrostichon, ik ben benieuwd of iemand dat ontdekt.
Verder wenst de groep mijn afscheid niet te accepteren. Eens lid altijd lid. Het klinkt sympatiek, maar ik ben er niet mee geholpen. Het is elke keer weer pijnlijk om de groep plezier te zien maken en zelf zit je thuis te verpieteren.

Ik heb inmiddels ook van mijn longarts bericht gekregen:

Beste Dhr. Verstralen,

Bedankt voor uw bericht. Vervelend om te horen hoe het beloop is geweest. Heeft u inmiddels wat gehoord vanuit het Erasmus MC? Indien dit niet het geval is, laat u het mij weten dan zal ik direct contact opnemen met het Erasmus MC.

In het Erasmus MC krijgt u een 2nd opinion; zij zullen alle gegevens doornemen en een behandeladvies aan u geven. Ik weet dat u erg opziet tegen chemotherapie en in principe deze behandeling niet zou willen. Dit is een belangrijk gegeven en dat zal ook meegenomen worden bij de 2nd opinion. Wanneer er een behandeling voorgesteld wordt die ook in het Maasstad Ziekenhuis gegeven kan worden bent u vanzelfsprekend welkom. Vragen stellen is geen enkel probleem, ik ervaar uw vragen niet als kritisch.

Uw volledige dossier is opgestuurd, hierin staat mijn naam vermeld, dus bij vragen kan uw longarts in het Erasmus MC contact met mij opnemen. Excuses voor mijn verlate bericht, na de vakantie zijn er altijd wat werkzaamheden die zich opstapelen,

Vriendelijke groet,

Het Erasmus MC bevestigt overigens min of meer het advies voor Chemo. Ik wacht eerst maar de second opinion af voordat ik hier mijn gedachte verder over laat gaan. Beter is het er de laatste maanden in ieder geval niet op geworden. Gelukkig gaat golfen nog altijd wel. Ik speel zelfs niet eens zo slecht. Met enige regelmaat weet ik mijn huidige handicap 22 te realiseren. Toch ook niet onbelangrijk!

Tot overmaat van ramp zijn de bouwwerkzaamheden op het Smeetsland terrein tegenover ons huis ook serieus begonnen. Om het nog een beetje wranger te maken (oorspronkelijk was ik de architect van deze lokatie) hebben ze de bouwkeet ook pal voor ons huis geplaatst. Het zicht op de lokatie wordt ons volledig ontnomen. Als je dit alles zou moeten bedenken, verzin je het niet.

Laten we het maar weer eens over iets leuks hebben, bijvoorbeeld mijn wekelijkse tennispartijtjes met mijn goede vriend Peter. Al zeker meer dan 25 jaar spelen we in het zomerseizoen wekelijks onze partijtjes. Soms wordt er met anderen een dubbel gespeeld, maar meestal spelen we tegen elkaar. De laatste tijd zijn dat geen wedstrijdjes meer, maar gewoon stevig naar elkaar slaan. Ik vaak vanaf de servicelijn, Peter vanaf de baseline. Deze wekelijkse sessies zijn meer dan tennis. Al jaren nemen we samen de week door. Lief en leed wordt gedeeld. Privé en zakelijk passeren de revue. Je kunt wel stellen dat Peter mijn beste vriend is. Voor beiden zijn deze tennisbijeenkomsten een noodzakelijk onderdeel van ons bestaan geworden. Tegenwoordig wordt er uiteraard ook veel leed over mijn gezondheid gedeeld. Peter is de enige persoon waarmee dat ook 100% kan. Ik ben hem daar erg dankbaar voor. Hij begrijpt mijn afwegingen, voelt mee en weet de juiste toon aan te slaan. Dat is echt niet veel mensen gegeven. Daarnaast komt het ook goed uit dat hij het tennis dat wij nu nog spelen heerlijk vindt om te doen. Geen partijtje, maar lekker heen en weer rammen. Niet de bal langs elkaar heen proberen te spelen, maar juist naar elkaar toe. Gewoon lekker voor het slaan. Ook die mensen vind je niet veel. Dus met Peter heb ik een lot uit de loterij getroffen. Ik zal uiteraard met hem blijven tennissen tot ik erbij neerval. Tegenwoordig spelen we op de zaterdag op tennispark de Enk in Rotterdam Zuid. Het tennispark Zuiderpark waar we jarenlang hebben gespeeld is sinds enkele jaren gesloten. Daar worden nu woningen gerealiseerd. Op de Enk spelen we nu op de achterste baan, baan 12. Vaak zijn we alleen op het park. Tennis is immers niet meer zo populair als vroeger. Maar voor ons is het niet mooier als er verder niemand is. Een park voor jezelf. Bovendien vergroot dat de intimiteit. Prima.

Overigens, nu een dag na zo'n tennismiddagje voel ik het wel. Ik ben altijd blij als ik weer een zondag mag bijkomen met lekker niets doen. Lekker genieten van de algehele malaise zoals mijn reserve oncoloog zo passend over mij wist te melden na twee telefoongesprekjes. Ik vroeg mijn hoofdlongarts nog wat deze omschrijving precies inhield. Lusteloos, nergens zin in, de hele dag moe. Ik vroeg nog of drie keer in de week 9 holes lopen en ook nog een keer tennissen paste in dat beeld, daar had ze toch ook wel haar twijfels bij. Anderzijds, wij leven al een paar jaar tussen hoop en vrees, waarbij de vrees naarmate de tijd vordert almaar groter wordt en in Coronatijd kun je dan soms wel een gevoel van algehele malaise bekruipen. Bovendien lukt het mij maar niet om positiviteit uit te stralen. Het zit blijkbaar niet in mijn DNA.

Ik lag gisteravond op bed en moest ineens denken dat het toch vreemd is dat de wereld gewoon doordraait als je er straks zelf niet meer bent. De wereld is moeilijk voor te stellen zonder jezelf. Zeker in deze tijd, waarin iedereen wel zo een beetje vindt dat de wereld om hem of haar moet draaien. Het is ook nog maar de vraag of de wereld straks nog bestaat als ik er niet meer ben. Ik heb al vaker beweerd dat de wereld zich volledig in je hoofd afspeelt. Massa bestaat niet. Dus als ik sterf vergaat tevens de wereld. We zullen zien. Bayern heeft de Champions League gewonnen. Terecht. Mooi was de 8-2 op Barcelona, maar de finale viel wat tegen. Van der Poel en van der Breggen zijn nationaal kampioen wielrennen op de weg. Feyenoord wint de Cup der Tradities in Duisburg, de eerste prijs is binnen zullen we maar zeggen. Er vinden in ieder geval weer wat sportwedstrijden plaats, maar het lijkt wel of je het helemaal ontwend bent. Zaterdag start de Tour de France. Corona lijkt toch echt een ziekte van de ouderen en zwakkeren te zijn. De statistieken wijzen dit steeds meer uit. Oudjes als wij moeten oppassen. De rest moet weer terug naar het oude normaal, hoewel, een paar aanpassingen zouden geen kwaad kunnen. Een duurzamere samenleving met meer aandacht voor het milieu, minder vliegen, meer aandacht voor elkaar zou niet verkeerd zijn.

Vandaag is weer eens een van die lamme dagen. Ze schieten maar niet op, buiten is een miezerig regentje je golfdag aan het verpesten en in je kop wil het ook maar niet vrolijk worden. Zo'n dag is er een lange tijd niet geweest, maar het is er wel weer een van de velen die de komende maanden gaan komen. Ze zeggen wel dat het Nederlandse klimaat heerlijk is met die wisselende seizoenen, maar ik vind er niet veel aan. Geef mij maar lekker weer, buiten in de tuin kunnen zitten, golfen en tennissen in de buitenlucht. Vertier binnenshuis zoeken is niet direct mijn specialiteit. Werken is dan geen probleem, maar dat doe ik nu al een tijdje niet meer. Ik heb net een uurtje gitaargespeeld, maar dan is het ook wel weer mooi geweest. Riet komt binnen met een kop thee, de dampen slaan eraf, de zomer lijkt voorbij. Een zomer die ondanks de Corona en de longperikelen beter was dan het voorjaar. Nu al komen de lange mouwen en lange broeken tevoorschijn. Soms droom ik nog wel van een klein gezellig Toscaans dorpje waar je rustig je laatste dagen zou kunnen slijten. Met een leuk terrasje waar je 's ochtends koffie drinkt met je krantje en 's middag een glaasje wijn met af en toe een partijtje schaak met een bejaarde dorpsgenoot. Een appartementje op de begane grond, met een tuin en uitzicht over het glooiende landschap. Waar je 's avonds de zon langzaam ziet ondergaan.

Als ik nu vanuit onze woonkamer naar buiten kijk zie ik alleen een paar containers staan die vorige week geplaatst zijn. Ik heb er nog een paar boze mails naar de gemeente aan gewijd, maar veel zal dat niet helpen. Ik weet hoe de hazen lopen, maar je wilt toch de ergeris een beetje van je af schrijven. In dit soort situaties komt het maar zelden voor dat een overheid de kant van de bewoner kiest, zelfs als deze gelijk heeft. In dit geval ben ik zelfs van mening dat illegaal handelen wordt gestimuleerd.

Ik krijg net door dat ik 7 september om 3 uur een afspraak heb bij professor Dingemans van het Erasmus MC voor de second opinion. Komt er eindelijk weer wat schot in de zaak.

Vanmiddag hoorde ik een interview op de radio van een vrouw die de loftrompet stak over haar gynaecologies oncoloog, zij wilde haar bedanken omdat zij haar leven had gered, maar belangrijker vond zij het nog om haar te bedanken voor haar bijzonder empatische manier van werken. Vanaf het allereerste moment voelde haar arts vertrouwd en eigenlijk met plezier liet ze zich de behandelingen van deze arts welgevallen. Daarvoor had ze al een aantal minder prettige ervaringen achter de rug. Het laat maar weer eens zien hoe belangrijk een goede relatie tussen arts en patient is. Zelf heb ik misschien bij mijn eerste oncoloog dat gevoel een beetje gehad, daarna niet meer en het helpt niet dat weet ik wel. Het lijkt mij ook het moeilijkste aspect van het beroep van een arts, zeker in de oncologie, waar de meeste patienten waarschijnlijk mentaal toch al kwetsbaar zijn. Nu is het toch vaak een scan, een therapie, alles weer monitoren, zo nodig een nieuwe therapie en als patient moet je dat allemaal min of meer gelaten over je heen laten gaan. Zij had een arts waarbij ze zich met plezier de behandelingen liet welgevallen. Hoe mooi is dat. Bovendien had ze nog eens de mazzel dat het nog werkte ook. Dat is dubbel plezier.

Op datzelfde moment was de uitvaart van de schoonmoeder van mijn neef Erik, een zoon van broer Paul. Ze is slechts 65 jaar geworden en aan kanker overleden. Zo kan het dus ook gaan. Broer Paul meldde eerder nog dat de moeder van Daniëlle haar strijd tegen kanker aan het verliezen is. Strijden tegen kanker alsof je een inbreker je huis uit moet zien te werken. Zelf ervaar ik het niet zo. Ik zie het toch meer als een lichamelijk ongemak waar je mee moet leren leven. Soms lukt dat aardig en soms ook niet. Je hebt geluk of je hebt pech.

Vandaag mag ik voor het eerst naar het Erasmus MC voor mijn second opinion. Om drie uur heb ik een afspraak met de professor. Mijn broer Sjef gaat mee om te notuleren en als mental support. Ik denk zelf niet dat het veel nieuwe gezichtspunten zal opleveren, maar we zullen zien. Misschien komt er nog iets verrassends uit de hoge hoed. Ik heb in de tussentijd ook nog een bezwaar tegen de plaats van de bouwkeet voor het huis de deur uit gedaan. Ik ben ook hier benieuwd of dat nog wat oplevert. Ik heb er in ieder geval een mooi verhaal aan gewijd:

Het verhaal van een illegale bouwkeet op het terrein Smeetsland.

Vooropgesteld dat er belangrijker zaken zijn dan het willen verplaatsen van een bouwkeet, ik weet daar de laatste jaren alles van. Bovendien stel ik er prijs op te melden dat ik geen enkel bezwaar heb tegen het voorgenomen bouwplan op de onderhavige lokatie. Desalniettemin wil ik u mijn overwegingen om aan te dringen op het verplaatsen van de bouwkeet niet onthouden.

Het verhaal begint ongeveer in 2007 toen ik met Akropolis Architecten de opdracht kreeg van Havensteder en AM om een ontwerp te maken voor de woningontwikkeling op het terrein Smeetsland-Noord. Mijn visie op de lokatie bleek in de selectie het meest aan te spreken. Een visie die in het huidige plan nog steeds goed zichtbaar is.

Dat ik toen al tegenover de bouwlokatie op de Ogierssingel 25 woonde gaf aan deze opdracht ook een extra dimensie.

Ik kan mij nog herinneren dat mijn vrouw voor mij ontzettend blij was dat ik deze mooie opdracht had binnen gehaald. Ik deelde haar enthousiasme op zich wel, maar zei toen ook, ik ben pas echt blij als van mijn plan de eerste paal de grond in gaat. Zoals iedereen nu ook weet, het is daar nooit van gekomen.

In 2010 verdween tijdens de bankencrisis ook dit plan in de prullenbak.

Het ontwerp voor het gehele plan was klaar, het bestemmingsplan geschreven.

Havensteder scheepte ons voor onze jarenlange inspanning met een habbekrats af. We hebben uiteindelijk voor het schetsontwerp fase 1 (1/5 deel van het plan) betaald gekregen en sindsdien ook nooit meer iets van hen vernomen, maar dat terzijde.

Akropolis Architecten heeft zwaar te lijden gehad onder de bankencrisis. Dit heeft in 2011 ook mijn vertrek ingeluid. Na 35 jaar je bureau noodgedwongen te moeten verlaten laat zijn sporen na. Ik heb daarna nog tot mijn 70ste met Toverstralen Architectuur een eigen bureau gehad, met meerdere leuke projecten.

Jarenlang heeft het gebied braak gelegen in die periode ben ik nog wel door meerdere partijen benaderd om met hen mijn plan te realiseren. Jammer genoeg heeft dit niet tot resultaat geleid. Zo gaat dat soms met een project. Dat dit nu ook moest gebeuren met het project dat mij het meest na aan het hart lag maakte het dit keer wel extra zuur.

Ballast Nedam wint de tender en gaat nu een plan realiseren. Op zich prima, en ik wens hen daarbij veel succes. Maar dat nu juist alleen bij mij voor het huis een grote bouwkeet wordt neergezet in twee lagen.....

Inmiddels zijn wij, mijn vrouw en ik, door de Corona zwaar aan huis gekluisterd. Beiden behoren we tot de hoogste risicogroep. Je voelt je al opgesloten en dan krijg je er dit nog gratis bij. Opgesloten in je eigen huis en dan ook geen zicht meer op de buitenwereld. Toen ik de projectleider van Ballast sprak over mijn verzoek de keet te verplaatsen wist hij nog trots te melden dat verder niemand had geklaagd. Logisch, de keet staat ook inderdaad alleen voor ons huis.

Wat in 2007 begon als een prachtige uitdaging eindigt in 2020 inmiddels als een boze droom.

Dit verklaart dus een beetje waarom ik na de plaatsing van de bouwkeet nogal bozig heb gereageerd. Wellicht heb ik nu wat meer begrip gekweekt. Neemt niet weg dat daarmee de bouwkeet nog steeds op zijn plaats staat.

Mijn wens om de bouwkeet te verplaatsen blijft dan ook onverkort gehandhaafd.

Ik noemde de plaatsing ook illegaal.

Ik krijg daar de handen niet voor op elkaar. Het voert ook mij te ver om daar een juridische strijd over te gaan voeren. Wel wil ik u mijn overwegingen niet onthouden.

Daarna volgt nog een meer technisch betoog om mijn bezwaar ook nog inhoudelijk wat kracht bij te zetten. We gaan zien of het helpt.

Sportief valt er de laatste tijd ook niet zoveel te genieten.

Weliswaar komt het sportieve leven op TV weer wat op gang, maar Tom Dumoulin, Max Verstappen, Feyenoord, Kiki laten nog niet veel zien. De laatste F1 op Monza was ook een ware tombola, nog nooit zo'n idiote race gezien en Max viel weer eens uit.

Alleen het Nederlands elftal wist te winnen tegen Polen met 1-0, maar dan gaat het daarna alleen maar over de nieuwe bondscoach die benoemd moet gaan worden nu Koeman naar Barcelona is vertrokken. En dan wordt Henk ten Cate genoemd! Erger kan niet. Laat dan Lodeweges maar staan, moet hij alleen vanavond wel van Italië winnen.

Ook is in de tussentijd Wilders veroordeeld voor zijn uitspraak van tig jaren geleden over minder Marokkanen. Het is het beledigen van een bevolkingsgroep. Geen straf. Akwasi riep, ook wat jaartjes geleden maar het komt nu pas uit, dat Zwarte Piet doodgeschoten moest worden, hij overwoog zelfs om het zelf maar te doen. Toch ook wel iets voor een jarenlang proces!

Johan Derksen had het zo slecht nog niet gezien.

En dan heb ik het nog niet eens gehad over de digitale schaaktweekamp met mijn broer Paul. Elke dag een zet. Ik dreig nu de 7e partij te verliezen na 6 eerdere overwinningen. Sportief valt er niet veel te genieten zei ik al.

Ineens, zomaar uit het niets is mijn vader weer in beeld. Hij is al in 1971 overleden en heel vaak komt hij niet meer langs. Een tijdje terug maakte ik een foto van een portret van hem. Zelf had ik niet eens een behoorlijke foto. Toevalligerwijs zag ik in mijn galerij dat een foto van mij en van hem vrijwel onder dezelfde hoek genomen was. Toen ik vervolgens die twee foto's in Indesign ook daadwerkelijk over elkaar heen had gemonteerd bleek het ook wonderwel te kloppen. Ik heb die montage nu op canvas laten drukken 70x70 en dat doek wordt vandaag afgeleverd. Ik ben erg nieuwsgierig naar het resultaat.

De foto staat nu achter op de kaft!

Als een ode aan mijn vader.

De afgedrukte foto op doek zag er prachtig uit. Hij hangt nu in de woonkamer. Het is echt heel grappig hoe die twee gezichten over elkaar heen vallen. Vaak zie ik er mijn vader in, maar toch ook wel mijzelf. Heel bijzonder.

Gisteren dus ook mijn bezoek aan de professor in het Erasmus MC gehad. Weinig nieuwe lichtpunten. Chemo.....

Ik heb om informatie over de kuur gevraagd. Het blijft een lastig vraagstuk. Het grootste probleem vind ik er zelf aan dat je er maar mee bezig blijft. Het beheerst te veel je gedachten en dat vind ik er niet goed aan.

Het is dan een keus uit chemo met er niet van loskomen of doorgaan met Afatinib en net doen alsof er verder niets aan de hand is en dan maar zien waar het schip strand. Over deze mogelijkheid had de professor eigenlijk niet veel te melden omdat daar geen gegevens over zijn. Klaarblijkelijk kiest dan toch iedereen voor de chemo.

Verliest Nederland ook nog eens kansloos tegen Italië. Ronald Koeman wordt nu al gemist. Na deze nederlaag zal het Dwight ook niet gaan worden.

We zijn weer een paar dagen verder en de chemo blijft de gemoederen bezighouden, maar eigenlijk zijn we er wel uit. Ook met Riet heb ik het uitgebreid besproken en we zijn het beiden wel eens. Geen chemo. Dus dat zal het niet gaan worden. Het blijft, als de professor niet nog wat uit de hoge hoed tovert, Afatinib. Ik heb gisteren nog eens over de golfbaan gelopen, 12 holes in een rap tempo. Na afloop een goed gevoel. Ik wil golfbaan op, golfbaan af en geen ziekenhuis in ziekenhuis uit. De verpleegkundige die mij over de chemo moest voorlichten kon mijn aarzeling heel goed begrijpen. Hij zei zelfs dat artsen de neiging hebben de behandelingen maar zolang mogelijk voort te zetten, terwijl dat zeker niet voor alle patienten de beste oplossing is. Ik heb momenteel ook meer last van mijn vlooiënbeten dan van mijn longen moet ik zeggen. Zo zie je maar dat ook de gewone ongemakken normaal doorgaan. Dat geldt ook voor de verjaardag van Riet. Ze wil er toch een feestje van maken. Een lunchje krijgt ze niet ui haar hoofd gezet. En taart, er moet een taart komen.

De dag na haar verjaardag gaat ze met haar broer en schoonzus een vislunchje doen. Mij krijgt ze nog steeds geen winkel of restaurant in. Ik moet wel wat feestelijks organiseren, dat heeft Riet wel verdiend, dus ik ga mijn best doen. Het belooft een mooie week te worden met ook nog eens prachtig weer. We gaan er van genieten.....

En dat hebben we nog gedaan ook.

De taart is gekomen, een prachtige bos rode rozen, oesters langoustines en mosselen, een heerlijk wit wijntje het kon allemaal niet op. Overdag nog wat familie in de tuin ontvangen. Het was een heel gezellig dagje alles zo bij elkaar. 83 jaar je kunt het je nauwelijks voorstellen, in een vloek en een zucht ben je op leeftijd, jammer genoeg ook nog met allerlei kwalen die daar vaak bijhoren.

De Tour de France 2020 zit erop. Dat feit op zich is al bijzonder, maar de ontknoping was meer dan spectaculair. Pogacar kwam na de dagenlange suprematie van Jumbo/Visma als glorieuze winnaar uit de bus. Hij heeft achteraf gezien mooi gebruik weten te maken van het dominante Jumbotreintje. Waar iedereen dacht dat 57 seconden wel genoeg voorsprong zou zijn om na de tijdrif het geel in Parijs in ontvangst te mogen nemen, tart Pogacar alle wielersporters en rijdt een tijdrif die tot dan nog nooit is vertoond. En dat op 21 jarige leeftijd. Ongekend in de wielersport. Het was een zinderende finale.

Hij was beter in vorm dan Feyenoord. Zij wisten met een belabberde vertoning het eerste gelijkspel onder Dick Advocaat in de Kuip te bewerkstelligen. Na 2 duels alweer kansloos voor de titel. Stel slapjanussen zijn het. 's Avonds heb ik nog naar de halve finale herentennis in Rome zitten kijken. Een schitterende driesetter die meer dan drie uur duurde. Toch wel weer leuk dat er sport op TV is. Soms met en soms zonder publiek. Voor de TVkijker maakt het niet eens zoveel uit.

Het is overigens wel zorgelijk dat het Coronavirus weer driftig om zich heen grijpt. Gelukkig zijn de ziekenhuisopnames nog niet echt zorgelijk, maar of dat zo blijft. De discussie of bij de aanpak leeftijd nu wel of niet een rol moet gaan spelen wordt steeds heviger. Het tegenargument is leeftijdsdiscriminatie. En bij het woord alleen al staat de halve samenleving op haar achterste benen. Ik zie er daarentegen wel wat in. Nu zijn veel ouderen en kwetsbaren ook opgesloten.

Noodgedwongen hebben zij gekozen voor zelfisolatie.

Ik kan mij prima voorstellen dat 1 of 2 dagen in de week overal strenge Coronamaatregelen worden gehanteerd zodat ouderen en kwetsbaren dan gebruik kunnen maken van theater, bioscoop, café, restaurant, winkels, openbaar vervoer enz. die dagen is overal 1,5 meter verplicht met de strengste Coronamaatregelen. De rest van de week gaan we weer met soepelere regels proberen het oude normaal terug te vinden en de verantwoordelijkheid weer meer bij het individu zelf te leggen. Zorg- en onderwijspersoneel blijft immers ook een kwetsbare groep. De relatie kind - ouder - grootouder eveneens. Zoals het nu van hogerhand wordt voorgeschreven, daar krijgt je vrijwel bij niemand meer de handen voor op elkaar.

De regels worden steeds vaker met voeten getreden. Handhavers worden steeds vaker belaagd. Langzaam wordt een gedoogcultuur in het leven geroepen en of dat wenselijk is kun je je afvragen.

Wat ook niet onvermeld mag blijven, ik ben tot erelid gebombardeerd bij mijn Vastgoed Golfclubje. Aardig van de jongens, ik stel het gebaar toch wel op prijs. Ik had het al eens tot lid van verdienste bij de tennisclub geschopt, maar erelid is toch weer een treetje hoger.

#Ikdoenietmeermee is de nieuwste rage op internet. BN'ers, althans zo worden ze in de media genoemd, zijn tegen het overheidsbeleid ten aanzien van Corona en doen niet meer mee.

Nederland moet terug in het hok en dat zal een verdomd lastige klus worden. De overheid heeft de grip op de samenleving verloren. Of misschien beter geformuleerd; de samenleving heeft scheit aan de overheid gekregen. Als iedereen zich aan de voorschriften en maatregelen had gehouden zouden we nu niet in de 2e golf zitten. En die 2e golf bewijst in feite het ongelijk van #Ikdoenietmeermee. Het gevoel van urgentie is onder het nulpunt gedaald. Ook de regering vond het tijd voor vakantie. In mijn optiek dè fout. Grapperhaus deed er daarna nog een losgeslagen huwelijk tussendoor en nu zijn de rapen weer gaar. Niet alleen in Nederland gaat het fout. In heel Europa maakt het virus een herstart. We gaan weer meer naar binnen.....

Vanmiddag nog naar een tennispartij van Kiki Bertens zitten kijken. Je kan toch maar moeilijk fan van dat meisje worden. De eerste set wist ze nog eenvoudig van Ostapenko te winnen, maar daarna begon het getob. Een breakpoint wist ze niet te verzilveren terwijl ze er toch een stuk of tien mogelijkheden voor had. Wat een labbekakkerige uitstraling weet ze toch voor elkaar te krijgen. Je kan je nauwelijks voorstellen dat je naar een speelster uit de top 10 zit te kijken. Een en al lamlendigheid. Raymond Sluiter wordt toch node gemist. Zonder hem was die top 10 ook nooit gerealiseerd. Bij 4-2 achter in de derde set gaf ze geblesseerd op. Volgens mij was het meer gedesillusioneerd. Om 6 uur belde de professor van Erasmus op dat er nog geen uitslag van het onderzoek bekend was, ze hadden nog niet de goeie spullen van Maasstad binnen, dus over een weekje belt ze weer. Corona, Kiki, De Professor, Riet het was allemaal even belabberd. En dan had ik mijn golf er nog voor afgezegd.

Corona is heftiger terug dan ooit, alle voetbal is weer zonder publiek. Kiki heeft haar 2e ronde partij tegen Errani gewonnen. Het was by far de meest bizarre tennispartij die ik ooit gezien heb. Een lange driesetter waarbij Kiki op het laatst overall kramp kreeg. Volgens mij niet eens zozeer door vernooidheid maar meer door de spanning die zij vanaf het begin van de partij al niet aan kon. Ze ging in een rolstoel krijsend van de pijn de baan af. Een vertoning om niet snel te vergeten. Haar tegenstander begreep er ook helemaal niets van en vond haar een grote toneelspeelsters. Het was volgens mij wel echt, maar wel bijzonder genant en eigenlijk moet Bertens zich voor deze vertoning wel schamen. Haar houding op de baan deugt gewoon niet. Mijn uitstapje naar het Erasmus MC heeft uiteindelijk niets opgeleverd. Het advies van de professor was gelijk aan het eerdere advies uit Maasstad, chemo. Ik heb besloten geen chemo te doen dus rest mij niets anders dan doorgaan met Afatinib. Ik heb dat inmiddels ook aan mijn longarts in Maasstad gemeld, ook dat ik bij haar onder behandeling blijf.

In de Zorgvilla van mijn moeder is Corona geconstateerd bij één van de medewerkers. Huis op slot. Er breken spannende weken voor haar aan. Ze wilde ook direct het huis verlaten, maar dat is niet mogelijk. Met haar 96 jaar heeft ze toch nog donders goed in de gaten wat er allemaal speelt. Ik heb dat altijd in haar bewonderd. Haar zelfstandigheid, haar doorzettingsvermogen, haar maatschappelijke betrokkenheid. Van oudercommissies tot ouderenplatforms en het leiden van een ouderensociëteit en dat allemaal tegelijkertijd met het runnen van een gezin met zes kinderen, grotendeels in haar eentje. Met fietstassen vol aan het stuur werden dagelijks de boodschappen gehaald om eten en drinken in huis te krijgen en wij vonden dat eigenlijk de gewoonste zaak van de wereld. En ik denk dat zij dat ook zo vond. Een ijzersterke vrouw zowel geestelijk als lichamelijk. Dat zij door diverse beroertes uiteindelijk werd geveld vond ik moeilijk om te zien. Zelf had ze ook veel moeite om te zien dat ze haar onafhankelijkheid aan het verliezen was. De onvoorwaardelijke zorg van met name Gio heeft haar een soort van berusting gegeven met haar nieuwe leven, een afhankelijk leven in een rolstoel, geregiseerd door haar nieuwe liefde, haar jongste zoon, die zijn leven volledig ten dienste heeft gesteld om zijn moeder nog een aantal onvergetelijke laatste jaren van haar leven te bezorgen. En het moet gezegd, hij slaagt daar wonderwel in en ook dat moet gezegd, hij heeft er zelf ook veel lol in en doet het met alle plezier. Beiden zijn nu ook van slag dat daar nu wederom een coronaspak in het wiel wordt gestoken. Het huis is dicht, er kan alleen weer worden gefacetimed. Overigens ben ikzelf sinds de Corona-uitbraak haar huis niet meer in geweest. Ik kom nergens binnen. We hebben elkaar alleen nog een paar keer in de buitenlucht ontmoet. Uiteraard gun ik mijn moeder het allerbeste en vind het voor haar ook fantastisch dat er goed voor haar wordt gezorgd, maar ik had toch meer affiniteit met mijn moeder die in de kracht van haar leven een gezin van zes kinderen overeind hield toen in 1971 haar man overleed dan met de afhankelijke vrouw die zich nu door haar kinderen laat vertroetelen. Dat ik het bovendien lastig vind dat zij mij mogelijk overleeft heb ik al eerder betoogd, maar dat speelt daar zeker ook een rol in.

We liepen ons dagelijkse wandelingetje, iets dat in Coronatijd toch een aparte belevenis blijft als je iedereen die je tegenkomt in een grote boog om je heen ziet trekken. En doen zij het niet dan doe je het zelf wel. Maar vandaag lukte het niet helemaal. Er kwam ons een keurige jongeman tegemoet en wij konden eigenlijk geen kant meer op. De jongeman naderde te snel. Wij bleven staan om hem te laten passeren en ik vroeg nog of hij de 1,5 meter wilde respecteren. We werden volledig verrot gescholden. Vuil oud teringwif kreeg Riet naar haar hoofd geslingerd toen ze daar nog iets op zei. Je denkt in een beschaafd land te wonen. De agressie bij deze jongen, waarschijnlijk van Surinaamse afkomst, was best even schrikken.

Als je je als oudere op straat vertoont moet je maar voor je eigen veiligheid zorgen. Deze jongeman had er in ieder geval geen enkele behoefte aan om met ons een beetje rekening te houden.

Waarschijnlijk toch ook wel illustratief voor de oorzaak van de 2e golf. Wij komen nergens, lopen met een grote boog om iedereen heen en dan kom je ineens zo'n lul tegen. Het was buiten, snel, niet al te dichtbij, hij hoeste niet dus veel kwaad zal het niet hebben aangericht, maar echt veilig ben je dus nergens meer.

Trump is positief getest, Melanie ook.

Opgeruimd staat netjes zullen velen nu denken. Is Corona toch nog ergens goed voor geweest. Het zal toch wat wezen als de man aan het virus zal bezwijken. Zelf ben ik altijd van mening geweest dat de manier waarop de Democraten met Trump omgaan net zo schadelijk voor het land is als Trump zelf. Het recente verkiezingsdebat liet dat nog eens overduidelijk zien. Dat Trump zijn eventuele nederlaag niet zou willen accepteren doet voor mij de deur wel echt dicht. De verdeeldheid in de VS begint echt zorgelijke vormen aan te nemen. Bij een nederlaag van Trump lijkt een gewapende burgeroorlog niet langer meer uitgesloten. Corona.....

Inderdaad, Corona voor en Corona na, het beheerst weer alle nieuws en alle dagelijkse talkshows. Tot overmaat van ramp is moeder positief getest. De Coronaellende komt zo wel erg dichtbij.

Mijn zus stuurde vanmorgen het bericht dat er werd gedacht aan een milde variant. Laten we het hopen. Ook al ben je 96 dan toch niet aan Corona! De familie is uiteraard van streek. Wordfeud en digitaal schaken staan ineens even op een laag pitje. Het is een nare tijd.

Het wordt ook steeds duidelijker dat Corona de samenleving voor een duivelsdilemma stelt. Drakonische maatregelen om de Coronasterfte zo laag mogelijk te houden leiden tot psychische, sociale, medische en economische schade aan de samenleving die wel eens vele malen groter kan zijn dan de enorme schade die je nu wilt voorkomen.

Moeten we 50 of 60 duizend Coronadoden accepteren om de vervolgschade te beperken?

Dit dilemma zorgt overigens nu al voor veel tweespalt. Velen wensen zich niet meer aan de maatregelen te houden. Als dit virus is uitgeweid zal deze pandemie nog lang najillen.

Steeds sterker wordt ook de roep om meer maatwerk. Ouderen isoleren om jongeren meer speelruimte te geven en zo de samenleving meer draaiende te houden. Ik heb al eerder gemeld dat ik daar niet persé een tegenstander van ben, maar hoe houd je ouders en kinderen uit elkaar. Min of meer hetzelfde geldt voor zorgverleners en patienten. Moeten we een virus dat bij velen na genezing nog voor veel lichamelijk ongemak zorgt toch maar zijn gang laten gaan. 95% van de mensen die met Corona in het ziekenhuis heeft gelegen heeft na 6 maanden nog steeds serieuze klachten. Kortademigheid, hartproblemen worden daarbij vaker genoemd.

Je zou helemaal vergeten te melden dat Feyenoord na 4 wedstrijden de leiding in de eredivisie heeft genomen. Ook dat feestje wordt door Corona eigenlijk verpest.

Gisteravond verslechterde de gezondheid van mijn moeder. Zij had wat ademhalingsmoeilijkheden. Toch heeft ze gelukkig een rustige nacht achter de rug. Ze heeft het er zelf ook erg moeilijk mee, vooral omdat er ook geen kinderen meer op bezoek mogen komen. Dat is ze uiteraard helemaal niet gewend. Daar komt nog bij dat zij nu ook op haar eigen appartement in quarantaine zit. Ze is dus de hele dag alleen en dat vindt zij erg moeilijk.

Er is ook al een brief naar de instelling gestuurd met het dringend verzoek om familie in het appartement toe te laten.

Het zijn nare tijden zeker als Corona ook nog eens zo dichtbij komt. Ik moet de laatste dagen ook weer denken aan de omschrijving van een van mijn longartsen over mijn gemoedstoestand "algehele malaise" ik was het er toen al mee eens en mee oneens. Het gewone leven is zwaar geworden. Het lijkt of je in een andere wereld terecht bent gekomen. Een kankerwereld, waarvan je het bestaan niet kende. Het lijkt een beetje op de Coronawereld. Of je er nu iets van aantrekt of niet maakt in feite niet uit, maar het bepaalt je hele leven op dit moment. En nu heb jezelf kanker en je moeder heeft Corona. Veel rotter kan het niet. Ja, kanker en Corona is misschien nog rotter. Dat is in essentie ook de reden dat ik er alles aan doe om zelf geen Corona te krijgen. Kanker alleen is al erg genoeg. Dat je daardoor jezelf, maar ook je vrouw isoleert van alles en iedereen, dat neem je dan maar op de koop toe. Riet heeft er wel meer moeite mee dan ik. Ze wil toch graag haar broer en schoonzus nog eens zien. Van de zomer in de tuin ging nog wel, maar binnen is al een stuk moeilijker, vooral omdat al die ouwetjes de maatregelen maar een soort onzin vinden. Misschien is de enige plek waar ik mij nog op mijn gemak voel wel de golfbaan. Lopen in de vrije buitenlucht, even niet opgesloten.

Momenteel speelt in de Tweede Kamer de discussie of euthanasie voor kinderen onder de twaalf geregeld zou moeten worden. De Christen Unie staat uiteraard op haar achterste benen. Het door God geschapen leven mag door de mens niet worden beëindigd. Het klinkt allemaal zo nobel, maar neemt de waarde van het leven niet toe als er ook afscheid van kan worden genomen. Ik begrijp overigens heel goed dat het een verschrikkelijk lastig onderwerp is.

We zitten inmiddels in de tweede golf. Het Nederlandse volk blijkt minder volwassen dan gedacht. Iedereen doet maar zo'n beetje waar hij of zij zin in heeft. Mijn vrouw heeft daar ook een handje van. Als ik haar vriendelijk vraag dingen wel of niet te doen in verband met het

virus, dan lijkt het wel haast dat ze ze expres wel doet.

Met mijn longarts ook weer eens gesproken na mijn uitstapje naar het Erasmus MC. Een uitstapje dat overigens niets heeft opgeleverd. De conclusie van de professor was gelijk aan het advies van Maasstad Chemo. En dat gaan we niet doen. Mijn longarts leek toch meer begrip voor mijn standpunt te hebben dan ik eerder dacht. We hebben nu afgesproken dat ik met Afatinib doorga. Wel kreeg ik het advies om bij de inname een glas Cola te drinken. De zuurgraad die dat in de maag veroorzaakt zorgt voor een betere opname van de Afatinib. Cola en kauwgum dat zijn de wondermiddelen momenteel. Cola dus voor de zuurgraad en kauwgum kauw ik tegen het kuchen ik moet zeggen dat dit tot nu toe prima werkt. Daarnaast stoppen we met de scans en de bloedonderzoeken, het levert allemaal veel te veel stress. Ik bel haar als ik last krijg. Zij heeft voor mij een belafpraak gepland voor over 4 maanden.....

De huisarts kwam nog langs om de griep prik te geven en de bloeddruk van Riet te meten. 80/150 mooier kan haast niet. Hij zou ook het Pneumokokkenvaccin meenemen, maar dat was hij toch vergeten. Het is al een wat oudere man met een niet meer zo sterke dossierkennis. Gezondheidszorg blijft mensenwerk! Met moeders gaat het volgens mij ook niet helemaal de goede kant op. Ik zag gisteren weer een foto van haar op WhatsApp langskomen waar ik toch weer behoorlijk van schrok. Ze gaat ook steeds meer last van haar eenzame opsluiting krijgen en voelt zich almaar machtelozer worden in haar rolstoel. Gio was op bezoek, helemaal ingepakt tegen de Corona, ze begreep er niets van en herkende hem ook nauwelijks. Het begint een lijdensweg te worden.

En Rutte begint langzaam maar zeker overal de schuld van te krijgen. Het is de wereld op zijn kop. Het volk houdt zich niet aan de regels en dan deugen de regels niet. Het volk deugt niet. Nog afgezien van het feit dat het virus hoe dan ook enorme schade aanricht, welke maatregelen ook zouden worden getroffen.

Het was me het weekendje weer wel. Moeders ontslagen als Coronapatient, Schoonzus Willy en haar dochter Kitty positief getest. De koning teruggefloten van een herfstvakantie in Griekenland en Feyenoord troosteloos gelijk tegen Sparta. Veel meer valt er overigens niet te melden.

Waar inmiddels weer wel wat over te melden is zijn de deurenruzies. De winter is nog nauwelijks begonnen of de twisten over deuren open deuren dicht in de woonkamer zijn wederom in alle hevigheid losgebarsten. Ik blijf het onhebbelijk vinden als er een kougolf binnenkomt en Riet kan het niet laten om de deuren open te zetten. Vanmorgen barstte die bom weer eens. Helemaal overspannen werd Riet ervan. Ik weet het ook niet meer. Onze levens sporen niet meer. Te veel van dit soort zaken roepen bij mij ergernis op en Riet vindt mij chagrijnig, bozig en te hard praten. Voor het grootste deel komt dit omdat wij verschillend aankijken tegen het Coronavirus. Riet doet daar niet zo moeilijk over terwijl ik een streng beleid voorsta. Dat wil ze nog wel volgen, maar daarmee houdt haar incasseringvermogen wel op. Ook nog een streng deurbeleid kan ze er niet bij hebben. Conclusie, ik moet maar inbinden. En in wezen heeft ze daar volkomen gelijk in. Maar ik kan dat er ook niet meer bij hebben. Corona maakt het er allemaal niet eenvoudiger op. Wie had gedacht dat het met ons nog eens zover zou komen. Het voelt erg verdrietig allemaal. Toevallig had ik van de week nog een app contact met een nichtje van Riet. Ik had haar gewezen op mijn website. Zij had Te Late Lente gelezen en was daar diep van onder de indruk. Bij het lezen had ze het niet droog kunnen houden. Eén passage in het bijzonder had haar erg aangegrepen;
*toekomst telt niet meer alleen het nu komt erop aan
hoe kan ik je helpen met het verder gaan
het leven is geen spel al spelen we het wel we hebben slechts elkaar
zacht laten we dat blijven zeker voor elkaar
ik heb je lief mijn hele leven zal dat blijven
dat kan nooit meer overgaan*
Zo mooi, schreef ze daarbij.

Hoe toepasselijk nu ook op onze huidige situatie en hoe moeilijk om wat daar staat nu ook waar te maken. We zijn beiden min of meer murf gebeukt door de ontwikkelingen van de laatste jaren. De kleinste ergernis groeit zomaar uit tot een groot ongenoegen. En dat geldt niet alleen voor ons. Wat zich bij ons in het klein afspeelt zie je in feite ook bij de samenleving in het groot. De meningsverschillen over de aanpak van het virus worden steeds groter, de ergernissen groeien de pan uit en de agressie daardoor neemt steeds gewelddadiger vormen aan. En dan is het najaar nog maar net begonnen en moeten we de hele lange winter nog door zien te komen. De hele wereld staat op zijn kop en in Nederland lopen toch ontzettend veel deskundigen rond die precies weten hoe deze crisis aangepakt moet worden. Het frapante daarbij is dat ze het ook nog eens allemaal met elkaar oneens zijn. Soms druppelt er nog wel eens gewoon nieuws door Corona heen. Een Franse leraar toont een cartoon van mohammed en wordt de keel doorgesneden door een moslimextremist. Macron spreekt daar zijn walging over uit en de islamitische wereld staat op haar achterste benen en boycotten Franse producten, de Turkse leider Erdogan voorop! Steeds vaker zien we dat de dader zich de rol van slachtoffer aanmeet om daarmee van het slachtoffer de dader te kunnen maken. En als deze strategie niet valt toe te passen is het momenteel ook erg in om een complottheorie de wereld in te sturen om op die wijze je zin door te kunnen drijven. Hoe krijg je het in deze omgekeerde wereld met fake news en complottheoriën nog voor elkaar om huiselijke twisten op te lossen. De ratio is niet meer voor rede vatbaar.

Waar dit zeker opgaat is bij de Amerikaanse presidentsverkiezingen. Waar een simpele overwinning voor Biden werd voorspelt blijken de polls er ook ditkeer weer flink naast te zitten. Het is een nek aan nek-race geworden die nipt door Biden lijkt te worden gewonnen. Daarna kan het juridisch steekspel worden begonnen, als het daar al bij blijft. Gewapende milities zijn nu al in het straatbeeld gesignaleerd.

Het is maar beter dat Biden wint. Nog eens vier jaar Trump kan Amerika en de rest van de wereld nauwelijks aan. In wezen gun ik het de Democraten ook niet want zij hebben Trump respectloos behandeld en daarmee zijn kiezers als minderwaardig weggezet. De schade die Amerika daardoor oploopt is zeker zo erg als de schade die Trump zelf valt aan te rekenen. Maar daar hoor je gek genoeg eigenlijk nooit iemand over. Amerika heeft zich de afgelopen vier jaar volstrekt belachelijk gemaakt en dit geldt van links tot rechts.

Ik ben nog steeds wel erg benieuwd wie straks als nieuwe president beëdigd gaat worden. 100% duidelijkheid is er nog steeds niet. Die duidelijkheid kan zo maar nog een paar maanden duren en ik denk dat zolang Trump in het Witte Huis zit hij zijn nederlaag niet zal gaan toegeven. Hij zal pas gaan als het Hooggerechtshof hem daartoe sommeert. Maar genoeg over Amerika, de wereld staat hier ook niet stil. Broer Paul is 45 jaar getrouwd met zijn Marianne. Zwager Kees, de broer van Riet is eergisteren onwel geworden. Het gaat gelukkig weer goed met hem. Zwager Henk, de man van zus Cholley heeft diezelfde dag een tia gehad. Ook met hem gaat het gelukkig weer goed, maar hij moet de komende weken wel oppassen. De grote wereld draait door, maar de kleine wereld laat zo af en toe toch ook van zich horen en veelal is dat geen plezierig nieuws meer. Tuinman Piet heeft onze tuin winterklaar gemaakt. Een vrachtwagen vol groenafval is uit de tuin verdwenen. De Coronamaatregelen zijn weer aangescherpt. De tweede golf is nu net zo groot als de eerste, al lijkt het wel alsof de samenleving er nu laconieker op reageert. Inmiddels heeft toch zo'n 20% lak aan alle maatregelen en dat is best veel. Golfen mag gelukkig nog steeds. Max haalde voor de derde keer in Italië dit jaar de finish niet. Hij viel uit met een klapband. Kiki is aan haar achillespees geopereerd en zal de Australian Open niet halen. Voetballen zonder publiek mag nog steeds maar is toch minder leuk. Feyenoord speelt vanavond tegen CSKA Moskou. Dick Advocaat is nu precies een jaar lang ongeslagen met Feyenoord in de Nederlandse competitie. Voorwaar een wereldprestatie met het spelersmateriaal dat hem ter beschikking staat. Europees is hij met dit elftal echter minder succesvol. Ik denk ook niet dat er vanavond gewonnen zal worden.

Met Riet is het gelukkig ook weer goed gekomen. We zitten 's avonds weer hand in hand op de bank en dat komt vanavond helemaal goed van pas als we naar de wedstrijd in De Kuip gaan zitten kijken.

Ik wil eigenlijk ook nog even terugkomen op een artikel dat Rudi Westendorp en Marli Huijer onlangs schreven over de Corona maatregelen waar zij grote bezwaren tegen hebben. Het richt veel te veel schade aan bij de gezonde samenleving en alleen maar om oude mensen te redden. Daar kwam hun kritiek min of meer op neer. Nu mag iedereen zijn of haar mening geven, maar uitmaken dat het leven van een ouder iemand minder waardevol is dan dat van een jonger iemand vind ik ronduit stuitend. Waar halen ze de arrogantie vandaan om dergelijke onzin te kunnen beweren.

De enige die mag bepalen of zij in deze pandemie het leven van een jongere waardevoller vinden dan van een oudere is de oudere zelf. Als zij vinden dat hun leven mag worden geofferd voor een betere toekomst voor hun kinderen en kleinkinderen heb ik daar geen enkel probleem mee. Maar het gaat niet aan dat Rudi en Marli dit wel even voor ons als samenleving gaan bepalen en daar, bij het treffen van de maatregelen op die manier rekening mee gaan houden. Ronduit misdadig. Van mij mag de pil van Drion er komen en niet alleen tijdens deze pandemie. Iedereen mag van mij bepalen of hij of zij het leven dusdanig de moeite waard vindt om door te leven of misschien toch maar niet. Dat de pil nogal drastisch van aard is, is dan maar niet anders. Het streven om iedereen de honderd te laten halen vindt in mij geen supporter, maar als iemand persé 100 wil worden, hij/zij gaat zijn/haar gang maar. Leven en dood zijn ingewikkelde begrippen. We accepteren verkeersslachtoffers, oorlogsslachtoffers, roken moet kunnen, drank maakt meer kapot dan je lief is en ga zo maar door, maar als iemand vindt dat het nu wel mooi genoeg is dan wordt zo iemand toch eigenlijk maar aan zijn of haar lot overgelaten. Dan willen we als samenleving wel even laten zien hoe ethisch hoogstaand we wel niet zijn.

Van ethische kwesties heb ik al niet veel verstand, van voetbal ook al niet. Feyenoord wint met 3-1 van CSKA en nog met goed voetbal ook.

Vandaag keihard gewerkt aan mijn moment of fame en wie kan ik daar beter bij betrekken dan Tim Hofman. Hij heeft zich via allerhande problemen van anderen gestaag op weten te werken tot dé televisiepersoonlijkheid van het jaar. Alle prijzen naar Tim.

Minister Arie Slob vloog uit de bocht over homo's en Tim vloog er direct weer bovenop. Niets ontgaat deze slimme mediagigant.

Ik wil wel een graantje meepikken, dus ik stuur hem mijn visie op deze prangende problematiek;

Beste Tim,

Minister Arie Slob (CU) discrimineert homo's.

Althans dat is de stelling.

Echter, in een land waar de vrijheid van godsdienst in de grondwet is geregeld moet je ook accepteren dat mensen zich gedragen naar hun religie. Zelf ben ik van mening dat vrijheid van meningsuiting ook vrijheid van godsdienst garandeert, daarmee zou vrijheid van godsdienst wat mij betreft uit de grondwet geschrapt kunnen worden.

Wil je dus voorkomen dat er gediscrimineerd wordt, ga dan actie voeren om de grondwet gewijzigd te krijgen. Vrijheid van godsdienst blijft dan gegarandeerd, maar discriminatie van homo's is dan bij wet verboden.

Nu is je actie weliswaar mooi voor de bühne, maar in de kern ligt de fout bij de grondwet. Dus aan de slag met de grondwet. Succes!

Groet, Theo Verstralen

Dit moet mijzelf wel in het middelpunt van deze kwestie plaatsen. Ik zie alle belangstelling met vertrouwen tegemoet. U hoort!

Na een mail van ontvangst, nooit meer iets vernomen. De grondwet is ook nog niet veranderd. Alles blijft zoals het was.

Daar lijkt het de laatste weken heel sterk op. Er gebeurt eigenlijk niet zoveel. Het lijkt wel alsof iedereen op het vaccin zit te wachten, in de hoop dat het daarna weer een beetje "normaal" begint te worden.

Wel begint de stemming over het vaccin een beetje om te slaan.

Nu het in zicht komt beginnen de knietjes toch wat te knikken en wil zeker eenderde er nog niet aan geloven. Eerst maar even de kat uit de boom kijken. Ik ben er zelf ook nog niet uit. Het vaccin moet wel erg effectief zijn. 70% effectiviteit biedt mij nog geen vrijheid. Bij 90% wil ik de gok wel wagen, en daarna zal ik nog voorzichtig zijn.

Gisteravond naar De Vliegende Hollander gekeken, zoals gebruikelijk de laatste weken. Een prachtige serie. Gisteren op het puntje van mijn stoel de vlieggrace met de Uiver gevolgd. Het was nog echt spannend ook. Mooie karakterrollen van Fokker en Plesman.

Prachtig om te zien hoe in de jaren dertig een bedrijfstak van de grond wordt getild. Ik heb er zelfs de finale van de ATP masters voor in de steek gelaten en dat was eveneens zeer de moeite waard. Geen Djokovic, geen Nadal, geen Federer, maar twee nieuwe sterren aan het firmament. Medvedev en Thieme, bijzonder aan elkaar gewaagd. Medvedev trok echter aan het langste eind. Dat ook een Nederlander bij het dubbelspel de finale wist te winnen is het vermelden meer dan waard. Slechts Eltingh/Haarhuis en Rojer gingen Wesley Koolhof voor. Het TV dagje was in de middag met Fortuna-Feyenoord al van start gegaan. Na 1 minuut stond Fortuna al op voorsprong. Na een kwartier stond Feyenoord ook nog eens met tien man. Maar bij rust was het al 1-2 voor 010 en met een eindstand van 1-3 was Dickie nog steeds ongeslagen in de Eredivisie met Feyenoord. Hij zat overigens op de persconferentie na afloop nog steeds als een postpaard te hijgen van de fysieke inspanningen die een coach als Dick bij dit soort wedstrijden moet leveren. Maar ja, hij doet het toch nog maar op zijn 72ste. Ik hijg net zo erg en zit er alleen maar op de bank naar te kijken.

Het is inmiddels alweer een dag of 10 verder. Het begint langzaam maar zeker winter te worden. Gure winden en nachtvorst. Er is zelfs al geschaatst op een ondergespoten vlakte. De dagen kabbelen verder voort. Het vaccin lijkt eraan te komen, begin januari kan met inenten worden gestart, maar het duurt zeker nog tot half volgend jaar voordat we weer een beetje terug bij normaal kunnen zijn. Nog een lange weg te gaan. Met het eind in zich wordt het ongeduld groter.

Riet kan ook niet wachten, ze wil naar haar broer en haar schoonzus toe. Ik blijf nog steeds angstvallig bij iedereen uit de buurt. Afijn, dit waren wel zo'n beetje de belangrijkste mededelingen over de afgelopen weken.

8 december, voor het eerst in de bijna 30 jaar dat ik nu golf was ik niet in staat om 9 holes uit te lopen, ik moet dit herstellen, want vlak voor mijn ziekenhuisopname was dat ook al het geval. Het is al weken van dat druilerige weer met een luchtvochtigheid van boven de 90% op zich al niet fijn, maar de koude komt er nu ook bij. Met temperaturen van rond het vriespunt is 9 holes lopen voor mij een brug te ver. Mij adem wordt afgesneden en het kost mij dusdanig veel energie dat het niet meer verantwoord is. Jammer maar helaas. De kortademigheid neemt toe. Ik heb de inhalator maar weer eens uit de kast gehaald. Al maanden staat hij daar ongebruikt. Tot nu lukte het zonder. Ik ben toch bang dat daar binnenkort verandering in gaat komen. Ik ben overigens ook wel wat nerveus voor aanstaande zaterdag. Het is dan 12 december en precies vijfentwintig jaar geleden dat Riet en ik getrouwd zijn. Een groot feest gaat het niet worden, maar het is wel een moment waar ik al een aantal maanden naar uitkijk. Je wilt dat wel halen. Het lijkt nu te lukken. De rozen zijn besteld en ook voor een feestdiner voor twee wordt gezorgd. Ik heb er uiteraard ook een gedicht op gemaakt.

Van "Just Married" op 12 december 1995

Tot "Eeuwig Lief" op 12 december 2020.

Een paar jaar geleden hadden we er al 40 jaar met elkaar opzitten.

Van "Te Late Lente"

Tot "Te Vroege Winter".

Maar de 25 jaar getrouwd voelt toch belangrijker.

Ik denk dat het Riet momenteel geheel zal ontgaan. Ik heb haar er in ieder geval tot nu toe niet over gehoord.

Het gedicht heet:

Twaalf + Twaalf = 25

T W A A L F + T W A A L F = 2 5

Het leven is geen spel al spelen we het wel we hebben slechts elkaar
Zacht laten we dat blijven zeker voor elkaar
Ik heb je lief mijn hele leven zal dat blijven
Dat kan nooit meer overgaan

Van Te Late Lente

Naar Te Vroege Winter

Leven is liefde en leven is lijden

Daar zal het een mensenleven over gaan

Just Married nu 25 jaar geleden

Eeuwig Lief nu het einde nadert

Ik hield van je mijn hele leven

Dat zal nooit meer overgaan

Nu de kwalen op gaan spelen

Het leven geen feest meer is

Laten we ons niet kennen

En zullen vrolijk tobbed ten onder gaan

Rotterdam, voor Riet, 12 december 2020

Theo, tot in alle eeuwigheid

Het werd een dag om niet snel te vergeten. Om half negen in de ochtend kwam de bloemist met de bloemen. Vier donkerrode kerststerren en bos rode gladiolen en uiteraard 25 vuurrode rozen. We waren er stil en emotioneel van Riet ook volledig verrast. De bloemen en het gedicht moesten wel even verwerkt worden. De 25 jaar hebben we toch maar mooi gehaald samen. Ik maakte mij daar de afgelopen maanden best een beetje zorgen om in de trant van het zal toch niet. Nog maar net bekomen van alle emoties stonden ineens zussen,

schoonzus, broer en zwager voor de deur om een aubade ten gehoren te brengen. Sjef en Mieke waren er niet bij. Mieke, ook een schoonzus, heeft de dag ervoor positief op Corona getest. Daar waren we uiteraard ook al aardig door aangeslagen. Maar de aubade ontroerde ons wel. Ook in dat opzicht werd wel duidelijk welk een zware wissel deze tijd trekt. Zo werd het langzaam maar zeker toch een bijzondere dag. Om half vijf kwam de Wagenmaker met het feestdiner langs. Riet was uiteraard weer verrast. De carpaccio met ganzeleverkrullen (foei), de bouillabaise, de visschotel en het frisse arbeien-toetje met 2 soorten zelfgemaakt ijs hebben ons prima gesmaakt. Dat we tijdens het dineetje te horen kregen dat ook broer Sjef positief op Corona testte was overigens wel een flinke domper op het feestmaal. Het maakt toch elke keer weer duidelijk dat Corona meer is dan zomaar een griepje. Dat het nu ondanks alle maatregelen volledig uit de hand loopt is voor mij onbegrijpelijk. Ik merk al lang dat over mijn rigide coronagedrag eerder schamper wordt gedaan dan dat er positief op wordt gereageerd. Als ze zich allemaal hadden gedragen zoals ik, dan waren we al lang van Corona verlost geweest. Rutte komt vandaag met nieuwe en strengere maatregelen. Het zal niet ver van een volledige lockdown verwijderd zijn ben ik bang. Kerst alleen met het eigen gezin zal sober gevierd moeten worden. Voor welk gezin gold dat 2020 jaar geleden met Kerst eveneens? Stille nacht heilige nacht.....

We leven inmiddels weer een weekje verder. Ik moet wel melden dat mijn gezondheid er de laatste weken behoorlijk op achteruit is gegaan. Het weer zal daar ongetwijfeld een rol bij spelen, al weken een luchtvochtigheid van boven de 90%, maar mijn kortademigheid is enorm toegenomen. Ik heb afgelopen dinsdag en vrijdag nog wel 9 holes gespeeld, maar ik kom op mijn tandvlees bij de finish en het herstel duurt een paar dagen, als het al weer hersteld. Ik was al bang voor de winter, maar mijn bange voorgevoelens worden langzaam werkelijkheid. Sjef en Mieke hebben het ook nog steeds zwaar. Vandaag zagen ze voor het eerst een heel klein lichtpuntje. Hopelijk hebben ze het ergste achter de rug.

Tot overmaat van ramp raakt Feyenoord dit weekend ook nog eens zijn ongeslagen status in de eredivisie kwijt. 26 wedstrijden niet verloren, maar nu gingen ze tegen Vitesse toch onderuit. Met 1-0, onverdiend. Ik vond zelfs dat ze in de tweede helft het beste voetbal van dit seizoen lieten zien. Jammer dat Senesi zich zo simpel in de luren liet leggen bij een counter van de tegenstander. Naar het aantal kansen had Feyenoord met 2-4 moeten winnen. Maar ja, dat telt niet. Inmiddels heeft een nog snellere variant van het Coronavirus via Engeland ons land bereikt. Al gaat het vaccin nog zo snel, het virus achterhaald het wel. Dat heel Engeland nu van het vasteland wordt afgesloten is in deze Brexittijd wel heel apart. De Brexit wordt waarschijnlijk al hard, maar het gemuteerde virus had het niet beter in beeld kunnen brengen. Het wordt een bijzondere Kerst dit jaar. Voor het eerst sinds jaren met zijn tweetjes. Ik heb ook geen zin om de kerstversiering van zolder te halen. Vier kerststerren, een bos gladiolen en 25 rode rozen zullen voor de sfeer moeten zorgen, weliswaar al een beetje verlept, maar dat past ook wel weer bij de tijdgeest. Met wat kaarsen en waxinelichtjes wordt het toch nog gezellig!

Het is inmiddels alweer de derde dag in het nieuwe jaar. De jaarwisseling, deze keer met een vuurwerkverbod, was als vanouds knallend een knallend spektakel. Hozoo vuurwerkverbod. Zoals met alle beperkende maatregelen om het Coronavirus er onder te krijgen werd ook dit door velen aan hun laars gelapt. Voor mij een ontluisterend beeld. Het land stelt mij al een tijdje hevig teleur. Was bij de uitbraak van het virus nog sprake van een grote mate van solidariteit, nu is dit echt ver te zoeken. Het gezeur en gezeik van niet alleen de tegenstanders, maar ook van alle "deskundigen" hangt me al maandenlang mijlenver de keel uit. Het gelul over het vaccin is inmiddels ook losgebarsten. Te laat, de verkeerde groep, slecht georganiseerd. Rollebollend gaan we weer met z'n allen over straat. Het is allemaal blaartrekkend. En wij komen ons huis nog steeds nauwelijks uit. Zeker nu de golfbaan ook, hopelijk tijdelijk door het matige weer geen optie is. Ik ben inmiddels wel met Spiriva Respimat gestart. Een puffje zoals dat in de volksmond heet. Ik moet zeggen dat ik daar wel enig baat bij heb.

Maar 4 graden en vaak boven de 90% relatieve vochtigheid is voor mij geen goed golfweer. We wachten dus maar op betere tijden.

Of het nu komt omdat veel zaken mij minder interesseren weet ik niet, maar ik heb wel steeds minder de behoefte om ergens over te schrijven. Misschien is het wel Coronadeformatie. Het isolement zuigt je steeds meer los van de samenleving. Over Corona staat de krant vol, maar ik lees er eigenlijk niets meer van. Het gedoe over de vaccinatie, ik kan me er niet druk om maken, ik zie wel wanneer het deze kant op komt. Mijn longarts heeft ook nog niet laten weten of ik mij wel of niet mag laten inenten. Trump slaat nog steeds wild om zich heen en zet zelfs mensen onder druk om de uitslag te veranderen. Die man is gek. Het laat mij verder koud. De democraten krijgen in feite een koekje van eigen deeg en daar hoor je niemand over. Ze hebben Trump nooit willen accepteren en hebben hem achtervolgd met rechtzaken, nu doet Trump in feite niet zoveel anders en staat iedereen op zijn achterste benen. Vandaag zal duidelijk worden wie de macht over de Senaat krijgt. Er zijn nog 2 zetels te verdelen en de stand is 50 - 48 in het voordeel van de Republikeinen. Tot zover Amerika. De Brexit is een feit en het is in Engeland nog nooit zo'n puinhoop geweest. Ze zijn weliswaar het verst met vaccineren, maar het aantal besmettingen is nergens groter dan op dat eiland. Het heeft geleid tot een totale lockdown. In Duitsland lijkt het dezelfde kant op te gaan. In Nederland ligt het hoofd van Hugo de Jonge inmiddels op het hakblok. Van alle kanten wordt de arme man belaagd. Hij maakt ook wel wat domme fouten jammer genoeg. Ik heb wel bewondering voor de manier waarop de man zich staande houdt bij alle kritiek. Maar de pandemie is niet over. Daar gaan we dit jaar nog veel plezier aan beleven.

Het vieze vochtige weer duurt ook voort, maar het pufje lijkt nog steeds iets te helpen. Gisteren heb ik nog wat klusjes in huis gedaan, dan merk ik wel dat mijn actieradius flink is afgenomen. Het ophangen van mijn laatste kunstwerk van 25 uitgebloeide rozen gerangschikt op de achterkant van een wit theeblad ging nog net.

Vanmorgen weer eens een ingezonden stukje naar het AD gestuurd. Tot nu toe is niets geplaatst, vind ik ook niet erg.

TRUMP

Velen verbazen zich over het feit dat Trump zich niet wil neerleggen bij de uitslag van de verkiezingen. Niemand hoor ik over het feit dat de Democraten zich niet wilden neerleggen bij het feit dat Trump door het volk was gekozen tot president van Amerika.

Er is jarenlang een hetze tegen deze president gevoerd, met als dieptepunt het verscheuren van zijn speech door Nancy Pelosi bij de State of the Union.

Niet Trump heeft boter op zijn hoofd (de man is overigens wel gewoon gestoord), maar de Democraten hebben boter op hun hoofd.

Zij hebben jarenlang een door het Amerikaanse volk gekozen president geschoffeerd en krijgen nu van Trump een koekje van eigen deeg. Voor de Democraten geldt dus toch wel "eigen schuld dikke bult". Ze waren toen geen haar beter dan Trump nu.

Daar kunnen ze het wel weer even mee doen bij het AD.

Vannacht overigens beroerd geslapen. Ik heb toch een beetje kou gevat gisteren met het huis luchten nadat Marianne het huis had gecleaned. Ik ben al gestressed als ze er is, ik wil niemand in mijn huis. En als ik me dan ook nog eens een beetje kou vat ben ik al gelijk bang dat de Corona heeft toegeslagen. Voel me nog steeds niet 100%. Ook niet ziek trouwens. Wel steeds meer geïsoleert. Het is momenteel vochtig en koud, dus het huis kom ik niet uit, zodoende spreek ik nu helemaal niemand meer. Dagen duren lang en zijn eentonig en saai. Het enige dat nog een beetje voldoening geeft is gitaarspelen, maar dat doe je toch maar hooguit een uurtje per dag. Ik kan me steeds beter voorstellen dat oude mensen eenzaam worden. Zelf voel ik me nog niet echt zover, maar het begint te schuren. In mijn geval is Corona daar meer schuldig aan dan de kanker en dat zal voor heel veel mensen het geval zijn.

Valt er dan helemaal niets leuks te melden? Eigenlijk niet!

07-01-2021 Op de dag af 50 jaar geleden is mijn vader overleden. Een moment om toch even bij stil te staan. Mijn vader is nu ongeveer evenlang dood als dat hij heeft geleefd. Mijn moeder heeft hem inmiddels 50 jaar overleefd. Twee keer zolang als haar huwelijk met mijn vader heeft geduurd. Mijn vader heeft uiteraard na zijn overlijden niets meer meegekregen van de ontwikkelingen van zijn gezin. Dat zijn vrouw nu 96 jaar is zegt hem niets. Dat ik een architectenpraktijk van 40 jaar achter de rug heb, hij heeft er niets van meegekregen. Al onze aanhang heeft hij nooit gekend. Kleinkinderen en achterkleinkinderen hij heeft er nooit weet van gehad.

Ook van de bestorming van het Capitool in Washington heeft hij nooit iets geweten en dat gebeurde ook pas gisteravond. Met verbazing keek ik al naar een speech van Trump voor het Witte Huis waar honderduizenden op af waren gekomen. Het volk werd opgestoot om naar het Capitool op te rukken om de benoeming van Joe Biden tegen te houden. De vergadering waarin dat moest gebeuren werd wreed verstoord. Het Congres vluchtte voor haar leven. Uiteindelijk heeft het 4 mensenlevens gekost en heeft Amerika zich geblameerd voor de rest van de wereld. De wraak van Trump, waarbij hij liet zien dat hij in staat was de gehele Amerikaanse samenleving te ontwrichten als hij dat zou willen. Zover liet hij het gelukkig niet komen. Toch is het laatste woord hierover niet gezegd. 74 miljoen mensen hebben op Trump gestemd. Het is wel populair om al deze mensen als een soort randdebielen weg te zetten, maar daar wordt uiteindelijk wel een rekening voor gepresenteerd. Joe Biden wil weer een president worden voor alle Amerikanen, een meer dan loffelijk streven, maar hij zal er zijn handen vol aan hebben om dat waar te maken.

Het lijkt er op dat steeds meer mensen zich politiek zijn gaan manifesteren. Het populisme zal daar zeker aan bijgedragen hebben. Maar met het populisme zijn veel onhebbelijkheden de politieke arena binnen geslopen waarvan fake news wel de belangrijkste is. Nu zijn politici bij uitstek degenen die de medeburgers iets willen doen geloven dat volslagen onrealistisch is, maar om te liegen over onduidelijke feiten is wel weer het andere uiterste. Ach, politici deugen allemaal in feite niet. Het zijn allemaal zelfingenomen egotrippers.

Inmiddels heb ik voor Te Vroege Winter zo'n kleine 300 bladzijden volgeschreven. Gisteren zat ik daar zo aan te denken en vroeg mij af of er tussen al die pagina's wel ergens iets opgeschreven is wat de moeite waard is. Ik zou zelf niet zo snel iets kunnen bedenken. Het was oorspronkelijk de bedoeling om op te schrijven wat mijn longziekte met mij zou doen. Daarnaast ben ik ook wat memorabele sportgebeurtenissen op gaan nemen en belangrijke gebeurtenissen uit de samenleving van commentaar gaan voorzien. In feite kun je zeggen dat het geheel wellicht goed laat zien wat zo'n ziekte met je doet. Mijn belangstelling voor wat er in de wereld gebeurt is niet echt afgenomen, alle sportieve en maatschappelijke ontwikkelingen volg ik nog steeds op de voet en heb er zo mijn gedachten over. Echter, mijn rol in dat dagelijkse leven is volledig uitgespeeld en dat is voor een groot deel wel de schuld van de kanker. Je kunt niet meer presteren wat je gewend bent en niemand vraagt meer wat aan je, een niet onbelangrijk bijverschijnsel.

Langzaam maar zeker ben ik nu in een fase aanbeland waarin sportieve lichamelijke inspanningen steeds minder mogelijk worden. We moeten nog zien hoe dat zich straks na de winter gaat manifesteren, maar ik ben daar niet gerust op.

We zijn nu bijna 3 jaar verder en ik kan wel zeggen dat ons leven vanaf het moment dat ik te horen kreeg dat ik ernstig ziek was nooit meer hetzelfde is geworden. We zijn die klap nooit meer te boven gekomen. Ik praat bewust nu over we, want het geldt voor Riet in even sterke mate als voor mij. Je kreeg te horen dat je doodvonnis was getekend en het wachten was op het moment dat de trekker zou worden overgehaald. In essentie overheerst nog steeds dat gevoel. Ondanks dat de kwaliteit van leven de afgelopen 3 jaar redelijk goed was te noemen is dat toch het beeld dat blijft hangen. Een verdrietig beeld, maar zo voelt het ook. Verdrietig, dat het met ons zo ver heeft moeten komen. Ik ongeneeslijk ziek en Riet depressief, vergeetachtig en duizelig. We proberen er elke dag weer wat van te maken maar het lukt maar zelden.

We tobben vrolijk verder, je zou kunnen zeggen dat dit ons motto is geworden.

Graag wil ik nog even terugkomen op mijn ingezonden stuk naar het AD. Ik heb dat stukje geschreven voordat de bestorming van het Capitool plaatsvond. Trump speelde daar een dubieuze rol in. Ik had zelfs van Trump niet verwacht dat hij zover zou gaan. Het voert ook te ver om daar de democraten de schuld van te geven.

Blijft voor mij het grote dilemma ben je als bestrijder van het kwaad verantwoordelijk voor de gevolgen van dat bestrijden.

Trump wint de verkiezingen en wordt president, gekozen door het Amerikaanse volk en zowel de democraten als de linkse media hebben deze president nooit serieus genomen, erger, alleen maar met rechtzaken bestookt en een impeachment gestart.

Dat deze manier van bestrijden, hoe gerechtvaardigd ook, kwaad bloed bij Trump zet lijkt mij evident, maar dat niet alleen, ook de meer dan 70 miljoen kiezers op Trump voelen zich daardoor meer of minder geschoffeerd. Het is in mijn optiek dan ook te gemakkelijk om de tweespalt in de Amerikaanse samenleving louter aan Trump toe te schrijven.

Ik pleit er dus niet voor om mensen als Trump niet te bestrijden, maar ik pleit er wel voor om bij de bestrijding de intentie te hebben om van Trump (in dit geval) een betere president te maken.

Democratie is een schoon goed, daar moeten we met elkaar heel zuinig op zijn. Democratie is een bestuursvorm waarin de wil van het volk de bron is van legitieme machtsuitoefening, zo staat op Wikipedia te lezen. Dat klinkt prachtig, maar de problemen ontstaan als de wil van het ene deel van het volk botst met de wil van een ander deel van het volk. Waarom moest er jarenlang worden gebakkeleid of Trump wel op een legale manier tot president was gekozen en staat nu iedereen op zijn achterste benen omdat Trump nu een paar weken twijfelt aan de legitimiteit van de verkiezing van Trump.

Populisme is een manier van politiek bedrijven, waarin de centrale tegenstelling die tussen "het volk" en "de elite" is, en waarbij de populist de kant van "het volk" kiest.

Is bij democratie de wil van het volk de bron, maar als je dat dan ook

beweert als politicus dat dit zo is dan wordt je als populist in de hoek gezet. Ik heb hier voor mijzelf nooit een goed antwoord op weten te formuleren.

Als je vindt dat iemand vanaf zijn 16e of 18e jaar mag gaan stemmen, ongeacht geloof, geaardheid, ras, lichamelijke of geestelijke gesteldheid maar dan vervolgens toch kunt beweren dat je je niet houdt aan de wil van deze kiezers wat is dan de definitie van democratie.

Iedereen, of het nu Trump is of iemand anders, die aanzet tot haat en geweld is geen democraat en zelfs strafbaar. In een democratie geldt de Trias Politica. Of iets strafbaar is wordt door de Rechtelijke Macht bepaald. In geval Trump ben ik van mening dat Trump pas uit zijn ambt kan worden gezet als hij door de rechter voor zijn gedrag is veroordeeld. Nancy Pelosi maakt in mijn optiek in dit geval dus misbruik van haar macht en schaadt daarbij ook de democratie.

Juist die 74 miljoen kiezers op Trump hebben recht op een zorgvuldig verloop van het democratie proces en daar is in Amerika al een tijdje geen sprake van.

Genoeg over Trump, de man is een fenomeen, maar de aandacht niet waard. Ik zei al eerder alle politici zijn zelfingenomen egotrippers en in Nederland hebben we daar ook genoeg voorbeelden van. Een schokkend voorbeeld daarvan vind ik de dochter van mijn voormalige compagnon, Barbara Kathmann. Sinds de laatste gemeenteraadsverkiezingen wethouder in Rotterdam. Ik heb tot nu toe niet kunnen constateren dat zij iets voor de stad heeft kunnen betekenen, maar zelf vindt zij zich rijp voor een nieuwe sprong in haar politieke carrière, ze wil de Tweede Kamer in! Zij weet vandaag te melden dat zij in februari haar wethoudersschap opgeeft om zich volledig op de campagne voor den Haag te kunnen richten. Het is ongekend en ongehoord wat hier gebeurt. Ik ken Barbara goed, heb haar zien opgroeien, een leuke meid. Politiek verandert mensen blijkbaar of hun ware aard komt boven. Het zou mij niet eens verbazen als ze een gooi gaat doen naar het partijleiderschap, zeker nu Asscher in de belastingfraudezaak ook behoorlijk onder vuur ligt. Timing kan haar dus niet verweten worden. We gaan het zien.

Alsof de Coronacrisis al niet ernstig genoeg is heeft het kabinet er nu ook een belastingcrisis bij. Het kabinet gaat hoogstwaarschijnlijk vallen. Te veel ministers en staatssecretarissen zijn bij deze fraudezaak betrokken en niet de minste; de premier Mark Rutte, ministers Wopke Hoekstra, Eric Wiebes en Tamara van Ark en vergeet ook oud minister Lodewijk Asscher niet. Ik noemde hem net al. Drie ervan moeten ook nog als lijsttrekker de verkiezingen in. Er gaan zelfs al stemmen op dat deze mensen ook daar niet meer voor in aanmerkingen zouden moeten willen komen. Het gaat een slagveld worden in den Haag. En dat allemaal om die vermaledijde kinderopvangtoeslagaffaire. Als je ook de bedragen hoort die daar in omloop zijn gegaan dan geloof je je oren en ogen niet, althans ik niet. En nu gaat het nog het hele land in crisis storten, terwijl we al in crisis zijn. Wat een ellende. Gisteren weer eens lekker in de tuin gewerkt. De burens zijn hard bezig met een tuinrenovatie en daarbij wordt de schuur die achter in de tuin stond gesloopt en komt er een nieuw prieel. Een deel van onze gemeenschappelijk schutting moest er ook aan geloven, daar komt dus een nieuwe schutting. Aan onze kant moesten dus ook wat zaken aangepakt worden en daar heb ik lekker aan kunnen werken. 's Avonds kwam de buurman met de rekening voor de nieuwe schutting, waarbij hij een slordig rekenfoutje maakte, waardoor mijn aandeel twee keer zo hoog werd. Gelukkig kwam hij daar op tijd achter en schaamde hij zich rot. Hij zal daar nog wel een tijdje mee gepest worden.

Er is weer een hoop om over te schrijven. Het kabinet is inderdaad gevallen, Lilian Ploumen wordt de nieuwe lijsttrekker bij de PvdA, Jutta Leerdam is Europees sprintkampioen, Feyenoord verliest zij het nipt de klassieker in de Arena, scheidsrechter Nijhuis heeft het aan de stok met PSV trainer Schmidt het deed aan tijden terugdenken dat we de Duitsers nog mof noemden. Kortom we hebben ons het weekend niet verveeld. En Corona woekerd lekker door met de snelheid van de nieuwe Britse variant, terwijl het vaccineren maar niet echt van de grond wil komen. Vandaag wordt gestart met het vaccineren van de

ouderen in de verzorgingshuizen. Ik vind het toch ook wel weer apart dat mijn moeder van 96 straks nog eerder wordt ingeënt dan ik, niet dat ik me daar echt druk om maak, maar toch.

Erger was het feit dat Feyenoord weer verloor van Ajax, temeer daar het dit keer echt onnodig was. Feyenoord begon zoals zo vaak met veel te veel ontzag voor de tegenstander, waardoor het toch weer op achterstand kwam na 20 minuten. Daarna werd het gelukkig nog een echte wedstrijd, maar Feyenoord verzuimde om de diverse kansen in een doelpunt om te zetten. In de laatste seconde viel nog een bal op de lat van het doel van Ajax. Symbolischer kon de wedstrijd niet eindigen. Voorlopig dus terug bij af. Twee wedstrijden tegen ploegen uit de top van het klassement en twee nederlagen. De nederlaag kwam ook niet onverwacht, want Feyenoord weet al 15 jaar niet in Amsterdam te winnen. De val van Rutte III kzag je ook al weken aankomen. Ze hebben er echt een zootje van gemaakt. Nu ligt de fout volgens Den Haag aan de Rutte doctrine, dit houdt in dat je niet al te veel met elkaar schriftelijk communiceert omdat dat in de toekomst wel eens tegen je kan worden gebruikt. Het zou kunnen dat dit een rol heeft gespeeld, maar de wetgever heeft het er ook niet eenvoudiger oop gemaakt. Aan de basis van deze uit de hand gelopen fraudezaak ligt toch echt de fraude van vooral Bulgaren met uitkeringen. Toen dit aan het licht kwam vond iedereen van links tot rechts dat er veel harder tegen fraude moest worden opgetreden. Wetgeving werd aangepast en de contrôle verscherpt. Bij de belastingdienst was dat niet tegen dovenmansoren gezegd. Vol op het orgel werd iedere ouder die maar een klein foutje maakte als fraudeur weggezet, zoals de wet ook min of meer voorschreef, en vervolgens door allerlei vervolgeffecten de vernieling in geholpen. Het heeft wel even geduurd voordat de enorme schade die dit heeft aangericht in Den Haag was doorgedrongen, dit werd inderdaad nogal bemoeilijkt door onwil van de betrokkenen om de juiste informatie naar Kamer en bewindslieden te sturen. Dit was gewoon de Kamer onjuist informeren, liegen en bedriegen. Om dit de Rutte doctrine te noemen vind ik te simpel. Wel is het mijn inziens zo dat dat in de samenleving waarheid en leugen steeds meer over elkaar lijken heen te vallen. Fake news is daar hèt voorbeeld van.

Ons moreel kompas lijkt steeds meer van slag. Wat voor de een de waarheid is is voor de ander een leugen en het lijkt erop dat je daarin kunt kiezen.

Mijn grote teen van mijn linkervoet is in een week tijd van enigzins rood naar flink ontstoken doorgesloten. Zo erg zelfs dat ik een foto van mijn voeten heb doorgestuurd naar mijn longarts. Zij meldt per kerende post dat het inderdaad zorgelijk is. In overleg met de dermatoloog wordt het advies gegeven om tijdelijk, één à twee weken met Afatinib te stoppen om de teen de gelegenheid te geven te herstellen. Daarna wordt eventueel chirurgisch ingrijpen overwogen. De onrust is dus weer terug. Veel keus heb ik waarschijnlijk niet, wat echter de gevolgen van een paar weken geen medicatie zijn weet natuurlijk niemand, maar straks niet meer kunnen lopen is ook geen aantrekkelijk perspectief.

We zijn weer een dagje verder en van de inspectie van de teenwond word ik niet echt vrolijk. Het ziet er nog slechter uit als gisteren. Hier moet toch wel deskundige verpleegkundige hulp bijgezoekt gaan worden. Ik word hier niet blij van. Ik begrijp ook niet dat de longarts niet verwijst naar de wijkverpleging. Haar reactie was weer erg laconiek, stop maar een paar weekjes met de medicatie en zoek het zelf maar weer uit, want dat wil je toch zo graag! Daar lijkt het wel een beetje op. En ik begin het ondertussen allemaal ook wel een beetje zat te worden. Er komt maar geen eind aan die Corona en langzaam maar zeker begin ik daarvan weg te rotten, om moedeloos van te worden. Het is dat ik van nature zo'n vrolijk type ben, anders had ik me al lang aan de hoogste boom opgeknoopt.

Na ampele overwegingen ben ik toch maar gestopt met Afatinib, voorlopig ga ik het een weekje aanzien. De ontsteking aan de teen is toch dusdanig erg dat ik in feite ook niet echt een keus heb. Ik heb het mijn longarts gemeld. Nu maar afwachten of de ontsteking vanzelf gaat verdwijnen. Het zorgt in ieder geval weer voor extra onrust in huize Verstralen, maar daar zijn we de laatste jaren ook steeds meer

aan gewend. Leren leven met elkaars gebreken is een hele kunst. Ik wil niet zeggen dat we dit inmiddels onder de knie hebben, maar er zit gelukkig duidelijk vooruitgang in.

Morgenavond gaat de avondklok in. Een drastisch besluit als ik de media moet geloven. Voor ons maakt het niets uit. We komen al jaren 's avonds de deur niet meer uit. Hoewel, dat is niet helemaal waar want voor Corona gingen we toch nog wel regelmatig uit eten.

Het is natuurlijk wel een vorm van vrijheidsberoving, maar dat is de hele pandemie al een tijdje. Het lukt het verwende westen maar niet om dit virus onder controle te krijgen. We zijn hier voorlopig nog niet klaar mee.

Nog niet eens zoveel jaar geleden waren we om deze tijd onze koffers aan het pakken voor een lekkere skivakantie. Nu moeten we het hebben van wat wintersportbeelden op televisie en wij niet alleen. Wintersport zal er dit jaar voor velen niet inzitten. Ik kan mij ontzettend goed voorstellen dat dit voor veel mensen een enorm gemis is. Bij Eva Jinek zat gisteravond een meisje dat leukemie had en nog maar enkele weken te leven. Zij hield al tijden een podcast bij waarin zij sprak over het verloop van haar ziekte. Een dapper meisje. Ze had nu ook nog een boek geschreven ZwaarBloed. Ze zal de 25 jaar niet halen. Bij Tijd voor Max eerder op de avond kwamen ook al diverse kankerpatienten langs die door een stichting hun laatste wens in vervulling konden laten gaan. Een meisje van 16 met een dodelijke hersentumor wilde nog één keer haar paard zien dat inmiddels was verkocht naar België. Ondanks veel Coronaperikelen was het toch gelukt het paard uit België naar Nederland te krijgen en kon het meisje afscheid nemen van haar paard terwijl zij met bed en al naar buiten was gebracht. Hartverscheurend! Als ik die beelden langs zie komen denk ik wat heb jij nou te zeiken en dat vind ik ook. Ik heb niet veel te zeiken, maar het leven dat we nu leiden verschaft mij toch ook weinig voldoening meer en die knop omzetten wil maar niet lukken. Genieten is nooit mijn specialiteit geweest. Mijn hele leven heb ik al een soort boosheid in mij gehad, die veelal met sporten naar buiten kwam. En waar die boosheid of kwaadheid vandaan komt is mij ook na 70 jaar nog steeds een raadsel. Je zal er maar mee behept zijn!

De laatste dagen heb ik dus weer wat contact met longarts en huisarts gehad over mijn ontstoken voet. En het is elke keer weer hetzelfde liedje, als je contact met een arts hebt voel je je na dat contact nog slechter dan ervoor. Vaak vraagt zo'n arts dan ook nog of je daar al last van hebt of heb je dat ook al gemerkt, het antwoord is van mij dan vrijwel altijd nee, maar daarna ga je van al die dingen ook last krijgen. Ik word er nooit beter van als ik weer een arts geraadpleegd heb. Doe dat dan ook niet zou je zeggen, maar dat kun je je dan ook niet veroorloven. Ik ben ook wel stellig van mening dat artsen zich er veelal weinig rekenschap van geven wat hun opmerkingen voor de patient betekent. Het zijn ook meestal professioneel relevante vragen en opmerkingen, maar er zit mijns inziens toch ook wel veel verschil in de manier waarop die vragen en opmerkingen worden gesteld. De ene arts komt daarbij geruststellen over en de ander vergroot de kwaal. Meestal wordt bij mij het laatste effect bereikt. Hoe ziek je bent, daar kun je niet veel aan doen, hoe ziek je je wilt voelen, daar heb je mijns inziens wel enige invloed op. Bovendien ben ik van mening dat dat dan ook weer een positieve invloed op je ziekteverloop kan hebben.

Mijn longarts meldt:

Het beste zou zijn om de afatinib tijdelijk te onderbreken. Ik verwacht als we het 1-2 weken stoppen de ontsteking flink zal herstellen.

Ik denk ook dat u erg opziet tegen het tijdelijk onderbreken van de therapie.

Ik antwoord:

Na ampele overwegingen heb ik besloten om uw advies op te volgen.

Vanaf vandaag, 21/01 stop ik met Afatinib.

Ik denk dat ik niet de enige patiënt zal zijn die opziet tegen het tijdelijk stopzetten van zijn/haar kanker medicatie.

Met de opmerking dat ik erg opzie tegen tijdelijk onderbreken maakt zij het voor mij niet aantrekkelijker. Veel beter zou zijn te melden: Ik weet dat patienten opzien tegen een tijdelijke onderbreking maar dat kan in dit geval echt geen kwaad om die en die redenen. Dat stelt een patient gerust, die toch al met zijn rug tegen de muur staat.

Dat bedoel ik dus.

Dan nog maar even over Feyenoord. Laat in de middag tegen AZ. De derde topclub, na Vitesse en Ajax. Ik ben benieuwd of er nu wel eens van een sterke tegenstander gewonnen kan worden.

Voorlopig dus niet. Het was dit keer een kansloze nederlaag. Met dom voetbal werd verloren van een ploeg die wel snel kan schakelen. Een blunder van Senesi betekent 0-1, balverlies van Diemers, die ik overigens best een goede wedstrijd vond spelen, leidt 1-2 en 2-3 in. Daarna had het eerder 2-6 dan 3-3 kunnen worden.

Nee, Feyenoord heeft onder Dick Advocaat niet veel bijgeleerd. Tegen de kleinere clubjes worden dan nog de punten gepakt, tegen de grote jongens is Feyenoord een maatje te klein. Met name tactisch valt de ploeg in de grote duels zwaar tegen. Bovendien speelden te veel spelers onder hun niveau. Het drukke programma met midweekse wedstrijden trekken ze niet. Jammer maar helaas.

Of het nu door die (kut) wedstrijd was of door het feit dat ik met de medicatie ben gestopt, of misschien wel door beide, vast staat dat ik slecht heb geslapen. Veel hoesten en kuchen voor ik in slaap viel. Ik werd vermoeid wakker.

Niet alleen op de voetbalvelden werd er een flink robbertje gevochten, in veel steden zorgde de avondklok voor de grootste rellen sinds jaren. Ik moet zeggen dat ik het niet zag aankomen. Geweld van een dergelijke omvang deed me terugdenken aan de krakersrellen, alleen nu in het hele land. Hele veldslagen werden uitgevochten in Amsterdam, Eindhoven, Urk, Arnhem, Enschede en ga zo maar door. Je houdt je hart vast voor de komende dagen. De onrust en het geweld dat daarmee gepaard gaat is zonder meer verontrustend, temeer daar het einde van de Coronacrisis niet in zicht is, vaccinatie moeizaam verloopt en de levering van vaccins stagneert, tel daarbij op dat er een levendige groei van het aantal mutaties is, dus tel uit je winst. 80% staat achter alle Coronamaatregelen, maar 20% niet. Dat is wel 1/5 deel van de Nederlandse bevolking! Dankzij die 20% zitten we nu een zware lockdown met avondklok en in plaats van zich schuldig te voelen gaat die groep dat ook nog eens verzeiken.

Wereldwijd grijpt de onvrede om zich heen. In Corona komt dat allemaal samen, maar Corona is niet de enige oorzaak, maar mogelijk wel de lont in het kruidvat. Ik begin mij langzaam maar zeker grote zorgen te maken voor wat komen gaat.

Gelijk de volgende dag was het goed mis in Rotterdam-Zuid. Honderden jongeren sloopten de Beyerlandselaan. Het ging gepaard met geweld en vernielingen die je normaal eigenlijk alleen in oorlogssituaties tegenkomt alleen de echte dodelijke slachtoffers ontbraken. Het was ontluisterend, triest en verdrietig dat dit gebeurde. Vervolgens duikelen de deskundigen weer over elkaar heen om te duiden waar dit allemaal vandaan komt en hoe dit heeft kunnen plaatsvinden. In de rest van Nederland was het op vele plaatsen eveneens bijzonder onrustig, Het gaat "maar" om 0,05% van de jongeren die dit soort schandalig gedrag vertonen. Volgens een jongerenwerker gaat het om jongeren die geen perspectief hebben, het maakt hen niets uit, zij hebben niets te verliezen en uiten hun ongenoegen door de boel eens flink te gaan verbouwen. De harde kern zal wellicht dezelfde groep zijn die tegenwoordig met lange messen over straat loopt. Een groep kansarmen jongeren die in hun eigen parallelle wereld leeft. Waar is de tijd van toen was geluk nog heel gewoon. De wereld is een stuk ingewikkelder geworden. Mijn generatie heeft in de bijzonder gelukkige omstandigheid geleefd van voortdurend groeiende welvaart en vrijwel ontbrekend geweld. Langzaam maar zeker komt aan die periode nu een eind. Na de pandemie zal de wereld nooit meer hetzelfde zijn. Onrust en geweld zullen hand over hand gaan toemenen ben ik bang. De problemen gaan ons langzaam maar zeker boven het hoofd groeien. Klimaat, migratie, armoede, racisme, religie, het zijn stuk voor stuk thema's waar de problemen eerder groter lijken te worden dan dat vooruitgang wordt geboekt. Allemaal grote thema's die om visie en perspectief vragen en dat is nog in geen velden of wegen te bekennen. De pandemie heeft al deze problemen naar de achtergrond geschoven en daardoor zijn ze alleen maar vergroot.

Neem ook Barcelona, om maar eens een vrolijker onderwerp bij de

kop te vatten. Eén miljard schuld. Eén miljard schuld. 1.000.000.000. Dat is toch niet te geloven. De UEFA heeft met haar Champions League kinderen met een waterhoofd gebaard. De miljoenenrace leidt tot miljardenverlies en de kleinere clubs zijn daardoor nog eens extra gedupeerd. De kade zal het schip wel keren.

Het begint mij een beetje te duizelen Spiriva Respimat, Alvesco, Atrovent of Ventolin, allemaal "pufjes" de ene is tegen kortademigheid, de ander is een ontstekingsremmer en de patient moet maar een keuze maken. Waar voelt hij zich het prettigst bij. Ben je liever wat kortademig maar je hoest en kucht niet of adem je liever wat meer vrij, maar hoest je dan weer veel. En elke keer moet je het ook nog 6 weken uitproberen anders werkt het nog niet en kun je het niet beoordelen. Soms slijten bijwerkingen ook na verloop van tijd maar dat weet je niet van te voren. Van mijn apotheek mag ik overigens Spiriva en Alvesco naast elkaar gebruiken, zo wordt het al een indrukwekkende medicijnlijst alles bij elkaar. Afijn, ik heb weer iets om over na te denken. Dat heeft Dickie ook. Feyenoord verloor gisteravond kansloos van Heerenveen met liefst 3-0. Een paar weken geleden werden de Friezen zelf nog simpel met 3-0 opzij gezet in De Kuip. Nu Feyenoord recent na een ongeslagen reeks van 29 wedstrijden 3 keer van een "top" club heeft verloren - Vitesse, Ajax en AZ - is het moreel binnen de club geknakt. Plots kan weer van iedereen verloren worden. Misschien kan de beker dit seizoen nog redden, maar de competitie is klaar. Over ruim een week mag Feyenoord op revanche in het Abe Lenstrastadion. En zondag PSV zal ook wel verlies worden.

Ik heb dit keer gelukkig eens ongelijk, er wordt met 3-1 gewonnen. Toch nog een mooi moment in een slecht weekend. Ik heb me in jaren niet zo rot gevoeld. Het mailtje dat ik daar zondagavond over naar mijn longarts stuur spreekt boekdelen:

Ik stuurde u vrijdag een mail met de foto van mijn voeten, hierop was enige vooruitgang te zien.

Wat heeft een week zonder Afatinib verder nog opgeleverd?

Eigenlijk niet veel goeds.

De kortademigheid is veel erger geworden.

Het kuchen en hoesten eveneens.

Dit laatste zo erg dat ik vrijdagnacht en zaterdagochtend nauwelijks heb kunnen slapen.

Ook op mij zij liggen (was rechts al niet meer mogelijk) is nu ook links niet meer te doen.

Ik heb mij in jaren niet zo rot gevoeld als dit weekend.

Of er een oorzakelijk verband is met het stopzetten van Afatinib is moeilijk door mij te zeggen.

Of er enig herstel zal zijn als ik er weer mee start is ook maar de vraag.

Tegen de kortademigheid ben ik toch maar weer met de Spiriva verder gegaan.

Tegen het hoesten en kuchen ben ik daarnaast met de Alvesco begonnen.

Misschien is het niet onverstandig om het telefonisch consult maar naar voren te halen. (Staat nu gepland op 19 februari.)

Ik hoor graag van u.

Gelukkig heb ik vannacht wel beter geslapen, maar echt tof voel ik mij nog steeds niet. En waar komt het door? Tot het moment van de ontsteking ging het in ieder geval een stuk beter met dat gevoel. Komt het door de ontsteking, of komt het toch door het stoppen met Afatinib? Zelf denk ik het laatste, maar wie ben ik. Ik heb al eens eerder gezegd, over het contact met arts(en), erna voel ik me altijd een stuk slechter dan ervoor. Ik weet ook niet hoe dat komt. Stress zou een oorzaak kunnen zijn. Ik kan me zelfs goed voorstellen dat het hoesten en kuchen en ook de kortademigheid daar slecht door worden beïnvloed. Zo werkt die kut teen dubbel negatief. Om nog maar te zwijgen over het feit dat een wandelingetje er nu ook al dagen niet meer inzit. Ook daar ga je dus op achteruit. Kortom, kommer en kwel op dit moment. We zullen maar hopen dat het tijdelijk is, maar je houdt je hart vast! Een ander bijkomend probleem is dat ik in dit soort perioden ook helemaal niet meer te genieten ben. Normaal is het al niet best, maar nu al helemaal niet. Bij het minste geringste

ben ik geïrriteerd. En Riet krijgt dat allemaal maar te verduren. Het speelt zeker ook mee dat de kwalen van Riet het er voor mij ook al niet makkelijker op maakt, maar het doet de sfeer allemaal geen goed. Riet bedoelt het vreselijk goed, maar brengt het soms beroerd, ik wil wel maar kan het niet meer. Maar Riet is daarentegen wel superlief, ook dat kan van mij niet altijd gezegd worden.

Ik zit ineens zo om me heen te kijken en constateer dat mijn bureau er steeds meer als een veldhospitaal gaat uitzien. Daar wat zalfjes, Hekaplast Woundplaster, Betadine, Pufjes Spirava Respimat, Alvesco met de Vortex inhalator, CB12 kouwgom omdat ik denk dat ik daardoor minder hoest. Het is toch allemaal niet leuk meer. Ik ben hier niet geschikt voor.

Vanacht voor de derde keer op rij moeizaam in slaap gekomen. Net als je denkt in slaap te vallen komt er van binnenuit een hoestbui opzetten. De eerste nacht was de gehele nacht slecht, de tweede nacht toch wel goed geslapen, gisternacht zat er een beetje tussen in. Ik werd wel erg benauwd wakker en heb direct een pufje Spiriva genomen. De huisarts heeft gelukkig contact opgenomen in de loop van de dag, hij gaat nu ook de longarts bellen die nog niet heeft gereageerd op al mijn mailtjes, toch vreemd want dat ik in de problemen zit laat aan duidelijkheid in de mails niet te wensen over. Het is nooit een succesformule geweest met haar en dat zal het wel nooit worden ook. Zelf wil ik weer het liefst met Afatinib starten in de hoop dat het de schade weer een beetje zal herstellen. De huisarts komt ook nog langs om naar mijn longen te luisteren. Vocht kan natuurlijk een probleem zijn. Hoewel de huisarts vond dat mijn teenontsteking er wel beter uitzag, blijft ook dat een zorgenkind.

Om de tijd door te komen heb ik maar weer eens een ingezonden stuk naar het AD geschreven. Dit keer kwam Akyol aan de beurt. Een goeie columnist, maar ik ben de stukjes over Corona nu wel zat. Niet dat ze zich veel van mij zullen aantrekken, maar ik vind het wel leuk om zo af en toe eens ergens op te reageren.

Beste Ozcan,

Ik lees altijd met veel plezier je column.

Op TV luister ik ook graag naar je. Altijd verstandig.

Toch vind ik dat je moet stoppen met Coronacommentaar.

De overheid blust de Coronabrand, maar steekt ook steeds zelf Coronabrandjes aan.

Ik ben het daar mee eens, maar.....

De mensen verwachten een 10 van de overheid, maar meer dan een 6,5 zal het nooit worden.

Hugo de Jonge zit op de bok en alle paarden willen een andere kant op.

De verslaggevers van deze dollemansrit weten het vervolgens ook allemaal beter en steken dat niet onder stoelen of banken.

Om over de deskundigen die niet direct bij het proces betrokken zijn nog maar te zwijgen. De een is nog meer virus(waan)zinnig dan de ander.

Resultaat, het virus is nog steeds niet onder controle. En wie krijgt de schuld: de Jonge en nu de verkiezingen naderen moet Rutte er zelf ook aan gaan geloven.

En wie zijn de schuld?

Dat zijn de mensen die zich niet aan de regels hebben gehouden, aangemoedigd door alle Coronacommentatoren in kranten op radio en TV waar ze allen een groot podium krijgen.

Misschien kan de schade die deze mensen de samenleving berokkenen ook eens worden uitgerekend.

Waar hadden we nu gestaan als iedereen zich aan de regels zou hebben gehouden?

Beste Ozcan, ik zie uit naar je nieuwe column, maar graag niet meer over Corona.

Groet, Theo Verstralen

Vannacht wel redelijk geslapen, maar daar is het dan wel mee gezegd. Kregen te horen dat een schoonzus was overleden en daar ben je dan toch ook weer door van slag. 's Middags is het de huisarts eindelijk gelukt om de longarts te bereiken, resultaat; Prednisonkuur met antibiotica en vanavond weer opstarten met Afatinib. Ik hoop dat dit weer enige verlichting gaat brengen, want zoals het nu gaat is het niet vol te houden. Maar goed, er zit eindelijk wat beweging in de zaak. De eerste nacht met Prednison is wisselend verlopen. Van half twaalf tot één uur aan één stuk door liggen hoesten en kuchen. Maar ik moet zeggen, na één uur heb ik goed geslapen tot een uur of half 8. Het lijkt ook wel of het in de ochtend ook al iets beter gaat. Ik blijf het overigens vreemd vinden dat mijn longarts niet meer gereageerd heeft op mijn zorgelijke berichten. Het is dat de huisarts zich voor mij is gaan inspannen zodat er mogelijk nu een kentering ontstaat. De beweegredenen van mijn longarts zijn voor mij volslagen duister. Ik zal haar daar bij het volgend telefonisch consult toch eens naar bevragen.

Mijn ingezonden stuk heeft de krant wederom niet gehaald.

Het gaat gelukkig weer wat beter. De Prednison lijkt te werken. De kans dat ook het weer een beetje gaat meehelpen zie ik voorlopig nog niet gebeuren. Als je de geluiden hoort lijkt de Elfstedentocht er binnenkort aan te komen. Net nu Corona het verbiedt dient de kou zich na meer dan 21 jaar aan, dat zal je nu altijd zien. Het leverde in ieder geval weer eens een voetballoze zondag op. Was toch ook wel weer even wennen. Het werd een lange dag en naar buiten de sneeuw in was met mijn ontstoken voet ook geen optie. Ook met die voet gaat het gelukkig een stuk beter, zoals ook door de verpleegkundige vrijdag werd geconstateerd. Mijn zus Gemma had dat geregeld. Ik bleek het overigens goed zelf bij te hebben gehouden. Maar een schoen kan ik nog niet aan, dus in de sneeuw lopen is geen goed idee. Maar naar buiten gaan met min 10 is voor mij toch al niet ideaal. Het lijkt wel of ik steeds makkelijker kou vat, hoewel Riet dat allemaal onzin vindt. Het liefst slaapt ze nog met het raam open, niet zeuren!

Tijdens de avondmaaltijd ontspan zich een aparte discussie. Riet operde dat ze het vandaag geen normale dag had gevonden, waarop ik antwoorde dat ik dat gevoel al drie jaar had. Riet trok zich dat direct persoonlijk aan, zo van, dat is als vrouw toch niet leuk om dat van je man te moeten horen, dat je nooit meer iets leuks vindt. Ik bedoelde dat evenwel niet, maar dat beeld is er bij Riet dan niet meer uit te krijgen. Wat je daarna ook zegt ze graaft zich er steeds vaster in. Natuurlijk zijn er nog wel momenten dat je het naar je zin hebt, hoewel dat in deze winter wel tegenvalt. Toch is voor mij nadat ik 3 jaar geleden de diagnose kanker kreeg daarna geen dag meer normaal geweest. Normaal was vóór kanker. Niet normaal is mèt kanker. Zo voelde dat van begin af aan en zo voelt dat nog steeds. Ik ben na gaan denken waar dat dan door komt. Ik kwam tot de conclusie dat het komt door het feit dat je na die diagnose kanker speelbal ben geworden van de medische wereld en van dat gevoel ben je je maar al te vaak bewust en dat voelt niet als normaal. Althans niet voor mij. Je zou kunnen zeggen dat je er blij om moet zijn dat de medische wereld je nog zo lang en zo "redelijk" gezond in leven weet te houden, voor een deel is dat misschien ook wel zo, maar dat gevoel overheerst niet. Het gevoel dat het leven niet meer normaal is, dat gevoel overheerst. Dat je lichaam je in de steek heeft gelaten.

Inmiddels ligt de sneeuw er al meer dan een week en heeft de ijspret op de bevroren wateren inmiddels zo'n omvang aangenomen dat de 3e Coronagolf hoogstwaarschijnlijk niet uit kan blijven. Nederland is weer helemaal "los". Op zich begrijpelijk, maar niet bevorderlijk voor een herstel. Besmettingen gaan ongetwijfeld toenemen en vaccineren ligt nog steeds zo'n beetje op zijn gat. Dagelijks wordt van doelgroep gewisseld, terwijl het aantal vaccins dat door de fabrikanten geleverd wordt nauwelijks toeneemt. Riet heeft nu een uitnodiging gekregen om zich te melden voor een vaccinatie op vliegveld Zestienhoven. Maar wat hebben wij eraan als er slechts één van ons gevaccineerd wordt. We blijven dan net zo geïsoleerd als nu. Ik heb hierover contact met de huisarts gehad en hij was het met mij eens. Hij zou ons bij zijn vaccinatieplanning zetten. Alleen wist hij ook nog niet wanneer

hij vaccins binnen zou krijgen!

Eindelijk ook weer eens contact met mijn longarts gehad. Ze belde op nadat ik mijn huisarts er maar weer eens achteraan had gezet. Ik had niet de indruk dat ze mij express had overgeslagen. De enorme drukte door Corona begint hier ook zijn tol te eisen. Voor de zoveelste keer ben ik daar zelf dus weer de dupe van. Uiteraard was ik weer met Afatinib begonnen, maar of het de Afatinib of de Prednison is die me er weer enigzins bovenop heeft geholpen, ja dat blijft de vraag. Ik zelf gok op de Prednison, deze heeft mijn luchtwegen weer opgeschoond, waardoor de kortademigheid weer is verdwenen en het traplopen ook genormaliseerd. Blijft dat ik door de winter er conditioneel op achteruit ben gegaan en of er straks weer kan worden gegolfd blijft de grote vraag. De tenen zien er gelukkig ook beter uit, maar wandelen is nog niet mogelijk, want een schoen durf ik niet aan en met open schoenen door de sneeuw banjeren is geen feest. Een klein beetje in de tuin schuifelen, daar blijft het voorlopig bij. Vanmorgen kwam AH de boodschappen weer brengen. Riet moest wel meehelpen met uitpakken, want bukken en tillen gaat slecht. Het viel haar wel wat tegen, maar met haar 83 jaar, petje af.

Ben toch maar met ons testament begonnen. Voor mij hoeft het niet zo, ze zoeken het maar uit straks, maar mijn zwager vindt dat toch geen goed idee. Dus vooruit dan maar. Zonder kinderen is dat toch een lastig ding. In veel gevallen is het tegenwoordig water naar de zee dragen en juist degene die dan het minste heeft, maar nog wel genoeg, wil het niet eens hebben. We gaan het toch maar verdelen onder de wederzijdse familie en wat goede doelen. En Riet wil er niet eens over praten! Haar grootste zorg is Rodie, wat gaat er met hem gebeuren als wij er niet meer zijn. De rest zal haar een zorg zijn, behalve, wat gaat er met haar gebeuren als ik er niet meer ben, maar ook daar kunnen we nu nog geen antwoord op bedenken. Riet wil gewoon op de Ogierssingel blijven wonen, maar weet alleen nog niet hoe. We hebben nu wel inmiddels contact met de Buurtzorg, een klein stapje in de richting.

Afgelopen week is schoonzus Willy begraven. We hebben het op livestream kunnen volgen. Dat is in deze tijd echt een uitkomst.

Het was een mooie begrafenis, met vooral veel mooie toespraken van de kinderen en de kleinkinderen.

Australian Open is begonnen, met publiek, maar daar kwam gisteren na een nieuwe lockdown plotsklaps een eind aan. Midden in een partij werd het voltallig publiek te verstaan gegeven het stadion te verlaten. Bizar. Het was zowiezo bizar dat het hele stadion ook vol met mensen zat. Het WK schaatsen in Heerenveen is volledig in een bubble deelnemers en begeleiders zitten 5 weken gescheiden van de buitenwereld hun eigen ding te doen. Alle voetbalwedstrijden worden vervroegd of afgelast. Iedereen is nu in de praatprogramma's bezig met te bedenken hoe het straks weer een beetje normaal kan worden. Niemand houdt zich bezig met de vraag, stel dat dit zo nog een paar jaar voortduurt, een mogelijkheid die voor mij steeds minder onvoorstelbaar wordt. Iedereen loopt op zijn tandvlees. Er wordt nu gedaan of de jeugd er het hardst onder lijdt, maar volgens mij vallen de klappen in alle leeftijdsgroepen, weliswaar op een andere manier, maar qua intensiteit identiek. En er zullen ongetwijfeld ook velen zijn die er geen negatieve gevolgen van ondervinden. Dat de jeugd nu aangeeft school het allerbelangrijkste te vinden geeft wel aan dat ze op dit moment niet goed in hun vel zitten.

Stond er vanmorgen ineens om acht uur iemand op de stoep die mijn bloed kwam prikken. Ik lag nog te slapen. Halsoverkop het bed uit. Geen begin van de dag waar je naar uitkijkt. De prikster was ook niet bepaald iemand die Coronamaatregelen erg serieus nam. Mondkapjes hebben ze dan nog wel voor, maar daar is alles mee gezegd. Dat gold ook al voor de verpleegkundige die een paar weken geleden naar mijn voet kwam kijken. Na haar bezoek alles zo goed als mogelijk ontsmet. Ze vroeg nog of ze haar handschoentjes op tafel mocht laten liggen! De longarts wilde bloedprikken en dan?

De dooi is ingetreden. Het heeft al aardig geregend. De ijspret kan weer voor vele jaren de koelkast in. Ik ben toch benieuwd wat de Coronaschade van de afgelopen vorstperiode zal zijn. Nederland was massaal op het ijs, alle lockdowns negerend.

En ik kom de deur niet uit.

Het WK schaatsen zit er ook weer op.

Roest zakte wel een beetje door het kunstijs. Een wereldrecord voor de Zweed van der Poel, volgens velen dankzij een windje mee van het ventilatiesysteem. De korte afstanden zijn dan toch het leukst om naar te kijken. 500, 1000 en 1500 meter. Feyenoord wint zowaar met 5-0 van Willem II. Woensdag tegen Heerenveen uit voor de beker. Bij winst thuis de halve finale tegen Ajax! Australian Open weer volledig zonder publiek.

Ik ga zo maar weer eens onder de douche. Vroeger ging ik elke dag, tegenwoordig moet ik me er echt toe zetten. Ik vind het een gedoe. Het moet maar.

Ik heb eigenlijk niet zoveel zin om te schrijven, maar er gebeurt van alles en daar moet ik toch enige aandacht aan besteden. Positief nieuws was ook dat mijn bloed in orde was. Toch wel bijzonder met al die chemicaliën. Daarnaast wist Viruswaarheid, voormalig Viruswaan-zin wat overigens nog steeds beter past, een rechtzaak tegen de Staat over de avondklok te winnen. 's Avonds werd dat in een Turbospoed-appèl weer teruggedraaid. Een heel circus waar in de media weer lekker over gebakkeleid kon worden. Iedereen wist het weer beter. Een inmiddels zeer besmettelijke bijvirus van Covid-19. Morgen, 19 februari vindt het Hoger Beroep in deze zaak plaats. De Staat heeft inmiddels een nieuwe noodwet in behandeling genomen voor het geval dat ze deze zaak in Hoger Beroep gaan verliezen. Verliezen is inderdaad één ding, maar van die idioot van Engel verliezen zou een diepe schande zijn. De schade die deze man inmiddels aan de samenleving heeft toegebracht is jammer genoeg niet te meten.

En het ergste komt nu; Feyenoord verliest in de kwartfinale met 4-3 van Heerenveen. Na 2/3 wedstrijd staat Feyenoord comfortabel op een 3-1 voorsprong. Daarna krijgt Berghuis zijn 2e gele kaart en kan vertrekken. Nog even gaat het goed, maar dan stort 010 als een kaartenhuis in elkaar. In 7 minuten tijd krijgen ze van deze provincieclub 3 goals om de oren. Ik heb nog nooit zulk gestuntel van Feyenoord meegemaakt als in die 7 minuten. Onvoorstelbaar, ik ben er nog steeds chagrijnig van. En dan loopt er ook nog zo'n scheidsrechter

Mulder rond die weet te vertellen blij te zijn een overtreding niet te hebben bestraft omdat nu Heerenveen gelukkig heeft gewonnen. Waar slaat dit op. Feyenoord had ook buiten dit feit nooit die 3-1 uit handen mogen geven. Amateurstisch werd de voorsprong verdedigd. Dick Advocaat mag zich dat ook wel aanrekenen. Maar goed, van Ajax kunnen we de halve finale niet meer verliezen. Nu maar hopen dat 020 de dubbel wint en Feyenoord 3e wordt, dan is er in ieder geval weer Europees voetbal. Serena Williams verliest ook, tegen Osaka kon ze het niet bolwerken en kan ze dus nog steeds niet het record aantal Grand Slams binnen halen. In tranen verliet ze de persconferentie. Ook wel weer een beetje overdreven allemaal. Het is Feyenoord niet. We zijn weer bijgepraat.

Ik heb mijzelf gisteren een hele slechte dienst bewezen. De wastafel in de badkamer en de gootsteen in de keuken lopen niet meer goed door. Ik dacht, dat fiks ik wel even. Wat begon als een overzichtelijk klusje liep in de keuken volledig uit de hand. Met Caustic Soda en de zuignap kreeg ik het voor elkaar dat de gootsteen helemaal niet meer doorliep. Twee gootsteenbakken vol drap. In plaats van direct de loodgieter te bellen wilde ik het klusje toch klaren. Ik heb me daar volledig aan vertild. Plassen lukte ineens niet meer en ik was helemaal versleten. 's Avond kwam er toch weer wat plas uit, maar lekker ging het niet. Steeds van die hele kleine beetjes en zo ging het de hele nacht door. Ik heb nauwelijks een oog dicht kunnen doen. Ook mijn kuchje is jammer genoeg weer helemaal terug. Uiteindelijk had ik 's ochtends ongeveer 6 à 700ml weten te produceren. Maar overdag ging het weer helemaal niet. Ik heb wel pilletjes gekregen die de prostaat weer enigszins tot bedaren moeten brengen, maar in de bijsluiter staat dat dit wel een paar weken kan duren. Ik heb inmiddels ook het zuur van al die snoepjes die dat kuchen wat moet verminderen. Zojuist de dokter aan de lijn gehad. We gaan maar weer aan de antibiotica. De lijst met medicamenten wordt groter en groter. Nog even en je hoeft er niet eens meer bij te eten. En Riet moet weer harder aan de bak het arme kind. Ze doet echt zo ontzettend haar best en ik ben echt niet altijd even vriendelijk.

Het is ook steeds raak. Voel je je weer wat beter dan komt er weer een andere kwaal uit de hoge hoed, het is om gek van te worden. Zo af en toe vraag je je weleens af wanneer de grens van je incasseringsvermogen is bereikt.

Na een tweede nacht van continue hoesten kuchen en blaffen ben ik zelfs om half vier 's nachts beneden op de sofa gaan liggen. Inmiddels had ik ook nog goed het zuur, waardoor ik ook nog ben gaan overgeven. Kon ik midden in de nacht met uiterste krachtsinspanning de vloer in woonkamer en gang schoon gaan maken omdat daar al de meeste kots onderweg was verloren. Gelukkig ben ik daarna nog in slaap gevallen en was het zuur ook weg.

Voor Riet was dit de druppel en ging in de ochtend direct de huisarts bellen. Om 1 uur kwam de vervanger van mijn vaste huisarts, een bijzonder vrouw, robuust, extravagant en resoluut. Ze dacht dat het om een verkoudheidje ging. Ze had haast en luisterde eigenlijk ook niet zo best, ze vond me geloof ik ook wel een beetje rare eigenwijze man, maar uiteindelijk kreeg ik toch wat medicatie waar ik wel wat aan heb. Dus nog meer pillen. Ik kan ze nauwelijks wegstrijken want slikken is er na al dat geblaf ook niet beter op geworden. Overigens heb ik dat met vrouwelijke artsen ook veel meer dan met mannen, die accepteren veel makkelijker, is mijn ervaring, wat jij wil.

Het is nu al de tweede keer in zeer korte tijd dat ik zwaar op de proef wordt gesteld. Het staat er ongetwijfeld een stuk slechter voor dan zo'n half jaar geleden. Vannacht heb ik zelfs prima geslapen, zonder kuchje of hoestje. Ik was ook weer in staat om mijn normale ontbijt naar binnen te werken. Maar ik voel me nog verre van fit. We gaan zien hoe het de verdere dagen verloopt.

Dit weekend AZ-Feyenoord en PSV-Ajax hebben we in ierde geval wat te bekijken. Albert Heijn heeft weer keurig de boodschappen achter in de tuin op het bankje bij het huis afgeleverd. Alles dichtbij, kan het zo de keuken in. Ik zou het haast vergeten, maar plassen gaat gelukkig weer iets beter. Er zijn niet veel onderdelen die nog normaal zonder medicatie functioneren.

Maar ja, Riet wil niet dat ik vertrek! Maar voor mij is het geen feest.

Feyenoord verliest kansloos en beschamend met 4-2 tegen AZ.

Daar is het weekend wel voldoende mee samengevat.

Een mens knapt daar ook niet van op.

Riet denkt nog steeds dat het met mij allemaal wel goedkomt. Aan een andere uitkomst wil ze gewoon niet denken. Als ik zeg dat ik nu toch al weer twee keer snel achter elkaar een behoorlijke inzinking heb gehad doet ze zelfs alsof ze dat niet heeft meegekregen. Je hebt zelf de dokter gebeld omdat het zo slecht met mij ging van de week. Maar je voelt je toch weer goed zegt ze dan en je vertelt ook nooit wat. Tegen haar broer en schoonzus meldt ze daarentegen weer wel dat het heel slecht met mij gaat. Van mij verlangt ze dat ik mij gedraag alsof ik gewoon gezond ben. Als ik weer diarree heb van de medicatie gaat dat wel weer over. Als ik het dan beter vind even geen koffie te drinker is het, zo'n klein kopje kan toch wel. Als ik met iemand zit te bellen en slecht praat moet ik stoppen, als ik met haar praat is het je kan toch wel antwoorden. Ik overdrijf wellicht een beetje, maar het tekent wel de spaggaat waarin Riet, maar eigenlijk ons beider leven zich bevindt. We hebben erg veel moeite om elkaar tot steun te zijn. In de praktische zaken, koken of wassen lukt het allemaal prima, we hebben daarbij alles voor elkaar over. In emotionele zaken ligt het allemaal een stuk ingewikkelder. Beiden verlangen we terug naar de tijd dat het allemaal nog goed was en allebei kunnen we maar heel slecht wennen aan de nieuwe werkelijkheid. De schade die dat aan ons heeft toegebracht kunnen we maar moeilijk verwerken. Het is niet zo dat we elkaar ook maar iets verwijten. Riet is nog steeds heel liefdevol, maar het zet geen zoden aan de dijk. En dat moet toch ook gezegd, Corona heeft er geen goed aan gedaan. Het kleine beetje geluk dat er nog was is daarmee finaal de bodem ingeslagen. Het contact met de buitenwereld was toen helemaal tot nul gereduceerd. Afgelopen zaterdag stond Daco ineens voor het raam, een van mijn golfvrienden van de Vastgoed Golfclub. Hij kwam een flesje wijn brengen, heel lief. Ik realiseerde mij toen ook heel erg hoe zeer ik die vrienden en dat clubje mis. En zo is er veel gemis.

Nog drie dagen aan de antibiotica. Nog drie dagen aan de schijterij. Ik begin me ook weer steeds slapper te voelen. Eten doe ik nog zoveel als mogelijk. Mijn ontbijt met havermout, yoghurt en banaan, ik gooi daar ook maar gelijk een half flesje krachtvoer doorheen. In de middag 2 boterhammen met een glaasje tomatensap en 's avond een prakje. Daarna bij de thee nog een appelpunt. Het smaakt allemaal nauwelijks, maar ik prop het erin. En 's morgens poep ik het eruit. Ik ben wel benieuwd of zich dat straks als ik gestopt ben met die antibiotica zich weer gaat herstellen.

Vriend Peter is met mijn auto naar zijn oude zaak om de zomerbanden er onder te laten zetten. Marianne, onze huishoudelijke hulp, is beneden in de woonkamer bezig ze kwam vanmorgen heel lief met een bloemetje aanzetten. Riet is nu in de tuin onkruid aan het wieden. Ze blijft doorzetten. Met de huisarts heb ik gisteren een gesprek gehad, waarbij ik vroeg om een verwijfsbrief waarmee ik Riet op een wachtlijst kan laten zetten voor een particulier verzorgingshuis, het huis waar mijn moeder ook zit. Hij wil dat wel maar dan moet Riet dat zelf goedvinden. Logisch. Ik zei dat tegen haar, en ik denk dat ze er toch langzaam aan wel iets voor begint te voelen. Dat is uiteraard ook helemaal mijn bedoeling. Zolang zij hier wil blijven wonen, prima. Maar mocht onverhoopt dat niet meer lukken, dan is het fijn dat je op die wachtlijst staat. Ik ben benieuwd of dat gaat lukken. In het huis van mijn moeder heb je een prachtig appartement van zo'n 60 m2. Als je al ergens naar toe moet, dan beter daar dan naar een tehuis met alleen een eigen slaapkamer waar je nog één eigen stoel bij kan zetten.

Jeroen van Merwijk heeft in het zonnige Zuid-Frankrijk waar hij woonde, op 65 jarige leeftijd zijn laatste adem uitgeblazen. Hij deed dat met een opgewekt gemoed. Vanuit zijn riante positie daar kan ik mij er wel iets bij voorstellen. Hij vond dat hij een mooi leven had gehad en dat darmkanker daar een einde aan maakte, dat was dan maar zo. Ik sta er op zich niet zoveel anders in, maar de laatste tijd zie ik de zonzijde van het bestaan niet meer langskomen. Zuid-Frankrijk lijkt mij ook wel wat, maar ik zal het helaas met somber, grijs en koud Nederland moeten doen.

Vannacht gelukkig wel weer goed geslapen. Jammer is de diarree. Het wordt ook niet minder, eerder erger. Eetlust is daardoor ook nog steeds matig. Ik prop er wel wat in, maar niet van harte. Nog twee dagen aan de antibiotica, ik ben het echt aan het aftellen en dat maar hopen dat het normale eet- en poepgedrag zich weer een beetje herstelt. Het is geen opgewekt verhaal, maar ja, zo voel ik me ook niet. Ik weet nog dat ik in het ziekenhuis de lange gang op en neer ging lopen om weer een beetje aan mijn conditie te gaan werken. Op dit moment ben ik nog niet zover. De energie ontbreekt. Zijn er dan nog leuke dingen te melden? Ik heb ze op dit moment niet bij de hand.

Nee, dan Bibian Mentel inmiddels terminaal gaf ze bij Umberto Tan haar waarschijnlijk laatste interview voor televisie. Glunderend trad zij de kijkers tegemoet. Ze genoot nog elke dag van het leven en dat straalde ze voor 100 procent uit. Met toch verwondering, verbazing en ook wel enige verbijstering heb ik daar naar zitten kijken. Je denkt dit kan niet. Het moet een aflevering van Jiskefet zijn. Dit bestaat niet in werkelijkheid. Haar man deed er even dapper aan mee. En dat na 22 jaar leven met kanker in alle soorten en maten. Wat heeft zij dat ik mis. We zullen er wel nooit achterkomen. Bijzonder is het wel. Een andere vrouw die mij dit weekend bezighield was Meghan Markle een vrouw die een Britse Prins aan de haak wist te slaan en er vervolgens niet in slaagt om het Britse volk achter zich te krijgen. Ruzie met de tabloids drijft het paar uiteindelijk naar de Verenigde Staten, waar ze vooralsnog wel met open armen worden ontvangen. Oprah Winfrey vond het tijd om met het echtpaar de vuile Windsor was maar eens buiten te gaan hangen. Uiteraard wordt de rascisme kaart getrokken. Oh, oh, wat afschuwelijk allemaal wat zich daar in de krochten van de Britse paleizen heeft afgespeeld. Iemand had zich zelfs afgevraagd hoe donker hun kindje zou kunnen worden. Een pornosterretje dat prinsesje wordt, maar daarna geen prinsesje wil spelen en vervolgens haar prins ontvoerd naar de glamour en glit-ter van haar vroeger bestaan. Zo kennen we de sprookjes niet. Waarschijnlijk kent Amerika zo haar eigen versie.

Bibian en Meghan ze lijken zelfs wel een beetje op elkaar, maar het zijn twee uitersten. Geef mij Bibian maar. Het is nota bene vandaag ook nog eens Internationale Vrouwendag. Sigrid Kaag riep ons mannen op om stelling te nemen tegen de haat en modder die vrouwen op de social media ten deel vallen, waarbij mevrouw Kaag zelf de kroon blijkt te spannen. Van mij mogen ze de hele social media verbieden. Maar ze heeft wel een punt. De mannen moeten zich beter gedragen. Dat geldt ook wel voor mijzelf. Ik betrap mij er regelmatig op dat ik vrouwen toch langs een andere meetlat leg dan mannen. Vooral bij columnisten heb ik al snel de neiging om een column van een vrouw af te doen als gewauwel, iets dat ik bij mannen niet snel zal vinden. Maar lastig is het toch ook wel. Veel vrouwen zijn tegenwoordig al snel van mening dat de mannen niet deugen. En wij mannen moeten dat dan maar gelaten accepteren. Mevrouw Kaag profileert zichzelf met; het is tijd voor nieuw leiderschap en daar bedoelt ze dan zichzelf mee. Kaag for President. Als je gelijk zo hoog van de toren blaast. Ik ben overigens wel voor een vrouwelijke minister-president. Edith Schippers had voor mij een uitstekende kandidaat geweest, misschien komt dat nog.

Dan ook nog even over mijzelf. Antibioticakuur zit erop, maar de diarree is daarmee nog niet verdwenen. Tot overmaat van ramp brak er ook nog een kies af. Van al dat kauwgom kauwen waarschijnlijk. Morgen kan ik al bij de tandarts terecht, alweer niet iets waar ik naar uitkijk. Plassen gaat gelukkig nog steeds goed. Elke dag voel ik me ook weer een stukje beter. Hopelijk kan ik straks weer van elke dag van het leven genieten!!!

Uiteraard was dit met een cynische ondertoon. De tandarts heeft het euvel weer verholpen. Maar veel plezier ontlenen we niet aan dat bezoek. Doodnervus word ik ervan. Of het daarmee te maken heeft weet ik niet, maar het plassen is gelijk ook weer ontregeld. Vannacht wel 10 keer naar de wc ontmoeten, terwijl er nauwelijks meer wat te plassen viel. Word je niet fitter van. Dan stormt het vandaag windkracht acht, heb ik een enorme hekel aan.

Kortom, we genieten weer volop van het leven. Poepen gaat goed, dat dan weer wel. En verder is de verkiezingscampagne in volle gang. Echt boeiend kan het maar niet worden. De nieuwkomers kunnen tot nu geen gaten in het VVD bolwerk schieten. Gisteren Kaag tegen Rutte bij Jinek. Ik vond het klein duimpje tegen Goliath. Kaag viel Rutte openlijk aan en vond dat zijn houdbaarheid wel was verstreken. Vilein werd deze aanval gepareerd en bleef er van Kaag niet veel over. Rutte wegzetten als visieloze manager is wellicht niet eens zover bezijden de waarheid, maar hij is daarin wel verdomd goed, zowel nationaal als internationaal en dat wist hij nogeens prima over het voetlicht te brengen. Hoekstra, Kaag, Marijnissen, Ploumen, Ouwehand, allemaal nieuwkomers, ze doen allemaal leuk mee, maar wel in de slipstream van de grote baas. Maar misschien komt er toch nog iets verrassends uit de hoge hoed. De storm Meghan Markle lijkt ook alweer een beetje uitgeraasd. Het blijft wel bijzonder dat ik nog niemand heb gehoord die zich afvraagd wat nu de bedoeling van dat meisje is met dit interview. Rancune? Wraak?

Ik blijf het ook bijzonder vinden dat in een tijd waarin fake news door iedereen wordt verafschuwd, een verhaal als dit klakkeloos voor waar wordt aangenomen, terwijl voor geen enkel onderdeel uit het verhaal een behoorlijk bewijs wordt aangedragen. Het past in het rijtje Me-Too en Black Lives matters. Hoe valide deze bewegingen ook zijn, het gaat fout als er andere rechtsregels gaan gelden. Trial by Media zal ik nooit een supporter van worden. Je kunt geen aanklager, getuige en rechter in één zijn, zelfs niet als je Meghan Markle heet, de door God gezonden aartsengel om Prins Harry uit zijn benarde positie te bevrijden. Nu Harry bevrijd is moet alleen Windsor nog vernietigd worden. Dan moet Kaag toch maar minister-president van dit land worden.

De winter duurt lang. Er wil maar geen eind aan komen lijkt het wel. We hebben 1 leuk weekje inmiddels achter de rug en daar moeten we het voorlopig ook mee doen. We kunnen misschien wel alvast de balans gaan opmaken. De conditie is behoorlijk achteruitgegaan dat is zeker ook verergerd doordat ik geen schoenen meer aankan door de ontstekingen aan mijn grote tenen. Wandelen werd daardoor niet

meer mogelijk, want buiten lopen met open schoenen in de kou is geen optie. Recent is ook mijn prostaat gaan opspelen en dat is nog steeds niet helemaal onder contrôle. Mijn nachtrust heeft er bij al deze ongemakken behoorlijk onder geleden. Nu nog moet ik een keer of 6 's nachts plassen. Merkwaardig genoeg slaap ik daartussendoor nog redelijk goed. Kortom ik snak naar mooi weer. Voor Riet lijkt het soms al mooi weer, want die heeft er geen enkel probleem mee om de deuren lekker open te zetten. We zitten met de gasrekening ook niet voor niets dik boven het verbruik van een vrijstaande woning. Nu hebben wij ook een vrijstaande woning, zelfs een die nog slecht geïsoleerd is ook, maar het is wel een kleine vrijstaande woning. Riet is overigens naar de kapper geweest en heeft besloten haar haar niet meer te laten verven. In haar enthousiame heeft ze de kapper wel flink laten knippen. Ze loopt nu met een grijs rattenkopje rond. Zelf schrikt ze iedere keer weer als ze zichzelf in de spiegel ziet. Het is wel erg kort. Mijn haar moet er nu ook aan gaan geloven. Ik ben inmiddels ruim een jaar niet naar de kapper geweest en ik wil eigenlijk nog steeds niet. De tondeuse erover halen is ook weer zoiets. Zeker omdat het nu zo lang is, is er wel lef voor nodig. Vroeger zou ik het moeiteloos doen, maar nu? Ik ben bang dat ik ook schrik van mijzelf.

Het is 18 maart 2021, de Tweede Kamerverkiezingen zijn net een dag achter de rug. Rutte nog steeds souverain aan de leiding met 35 zetels. Kaag verrassend tweede met 23 zetels de beste score ooit voor D'66. Kaag is door het dolle heen. Een prachtig resultaat, maar ik heb het toch niet zo op Sigrid. Wilders derde met 17 zetels en dan komen de verliezers. CDA voorop. Het gedoe rondom de lijsttrekkersverkiezing en het gemok van Omtzigt heeft de partij geen goed gedaan. Maar dat heel links flink heeft verloren is toch wel bijzonder. Vooral de halvering van GroenLinks valt op. Kaag heeft blijkbaar vooral onder links flink huisgehouden. Baudet heeft met zijn anticoronabeleid toch weer 8 zetels weten te scoren en JA'21 komt met 3 zetels de Kamer in. PVV 17 + FvD 8 + JA 3 = 28 zetels voor uiterst rechts, toch wel veel. De formatie kan beginnen. Maar ja, hoe verzilver je de verkiezingswinst? Het kan nog best eens een tijdje duren.

En dan hoor je dat plotseling dat de man van Flora, een nichtje van Riet is overleden. Rob was herstellende van een zware operatie, er was een tumor weggegehaald bij zijn galblaas, maar alles was succesvol verlopen. Hij was twee jaar ouder als ik. Een aantal weken geleden was er nog niets aan de hand en nu is hij dood. Zo idioot snel kan het soms gaan. Riet is er ook behoorlijk door aangeslagen. Maar, we tobben vrolijk verder. Wat dat betreft hebben we wel veel van Feyenoord weg. Je houdt van die club, maar het wordt nooit wat.

Moeders heeft haar Coronaprik gehad, maar heeft nu waarschijnlijk toch behoorlijk last van bijverschijnselen. Mijn huisarts raadt mij de prik af omdat hij vindt dat ik te weinig weerstand heb. Mijn longarts daarentegen vindt dat ik me zo snel mogelijk moet laten vaccineren. Wie moet je nu geloven? Overigens heb ik nog steeds geen oproep gehad!

Het formatiespel is nu ook begonnen. Kaag wil een progressief kabinet omdat zij heeft gewonnen. Ze gaat er gemakshalve maar aan voorbij dat links een gevoelige nederlaag heeft geleden. Maar ja de wereld van Kaag ziet er toch blijkbaar totaal anders uit dan de wereld van de andere mensen. Rutte ziet JA'21 van Joost Eerdmans wel zitten. Ook alleen maar om Kaag een beetje te pesten. Zij vond dat ze de Coronamaatregelen nu zelf mocht gaan bepalen, zij had tenslotte gewonnen. Weg met de avondklok. De besmettingen zijn in maanden niet zo hoog geweest. We gaan nog veel leuke dingen met Kaag meemaken.

Omdat er toch sporen van een ontsteking in mijn urine zichtbaar waren is er maar weer eens een antibioticakuurtje tegenaan gegooid, met als gevolg dat mijn enkels ineens aan het opzwellen waren. Zo blijft het toch steeds weer verrassend. Het ene is nog niet weg of het andere duikt op. Je begint er al haast aan te wennen. Toch zou het wel plezierig zijn als er een rustige periode zou aanbreken. Even geen nieuwe verrassingen.

Ik zei nog zo, even geen nieuwe verrassingen. Dat het Nederlands elftal onder Frank de Boer niet al te best presteert was min of meer te verwachten. De Boer is geen Koeman. Ook Jong Oranje doet het tegen verwachting maar matig. Het waren echter geen grote verrassingen. Dat begon pas bij Max. Gelijk de eerste pole position van het seizoen, dat was al verrassend, maar de race zelf deed de hartslag oplopen en de bloeddruk geen goed. Bloedstollend stond in het AD en dat was het eigenlijk van het begin tot het eind. En dan laat Max zich toch nog samen met zijn team de kaas van zijn brood eten door de net even slimmere Lewis Hamilton, dom en ergerlijk, want hij had de race moeten winnen. Van deze opwindung moet ik wel weer even bijkomen. Spanning is al snel teveel tegenwoordig. Als dit een opmaat is voor de rest van het racesizoen, dan belooft het nog wat. Heb ik toch niet voor niets een Ziggosport abonnementje genomen. Het vocht in mijn voeten is er jammer genoeg nog niet van weg. Broer Sjef is overigens ook nog niet van zijn Corona af. Je zou kunnen zeggen dat zijn ecosysteem is ontregeld soms lijkt het alsof het weer is gereset, maar dat blijkt dan vaak van korte duur. Het broze evenwicht is dan weer snel verstoord. Stapje voor stapje zal dat herstelt moeten worden. Moeders van 96 krijgt Corona en heeft er nauwelijks last van en Sjef, gezonde sportieve zestiger zit er na maanden nog mee. Corona heeft meer kapot gemaakt dan je lief is.

Vanmiddag moet Riet naar de tandarts, het is tegenwoordig een hele operatie. Voor het eerst sinds weken de deur uit. Riet wil terug gaan lopen, maar dat gaat niet gebeuren. Het is toch een lichte vorm van zelfoverschatting. Het is wel jammer dat ze nu nog niet gevaccineerd is. Naar Zestienhoven zag ik tot nu toe toch echt niet zitten. Donderdag komt er een nieuwe priklocatie in Katendrecht, dat lijkt me een betere mogelijkheid. Zelf heb ik nog steeds geen uitnodiging gehad. Ik blijf dat vreemd vinden. Blijkbaar sta ik toch nergens als kwetsbaar geregistreerd, jammer genoeg voelt het toch anders.

Dit weekend is de zomertijd ingegaan. De winter ligt gelukkig achter ons. Vanmiddag wordt het 17 graden, morgen en overmorgen zelfs nog warmer. Kunnen we eindelijk naar buiten, als koeien die de wei in mogen. De hele samenleving begint zich zo te voelen. Iedereen is de

beperkingen door de Coronamaatregelen meer dan zat. Kerken in Urk en Krimpen trotseren al openlijk de regels en gooien de kerkdeuren al wagenwijd open. Verslaggevers worden belaagd. Tegenwoordig een nieuw maatschappelijk gezelschapsspel. Maatschappelijke ongehoorzaamheid is in. Solidariteit is voor even leuk, maar dan moeten we snel terug naar ieder voor zich en God voor ons allen. Om over de zogenaamde deskundigen die blijkbaar allemaal de wijsheid in pacht lijken te hebben, maar elkaar ook continue tegenspreken maar te zwijgen. In Urk en Krimpen nemen ze de kreet en God voor ons allen dan ook wel erg serieus! En dan moet de Ramadan nog komen!

Met Riet dus naar haar tandarts geweest, voor het eerst sinds lange tijd buiten gelopen. Het was gelukkig lekker weer, een graad of 17 met een lentezonnetje. Ik heb er zelfs bij thuiskomst een whiskytje op genomen, wat niet direct wil zeggen dat het weer de goede kant opgaat. Jammer genoeg neemt de kortademigheid langzaam maar zeker toe. Als ik 's avonds zo om een uur of elf de trap oploopt moet ik echt bijkomen als ik boven ben en dat is toch nieuw. Vandaag is de auto naar de garage voor een grote beurt en een APK keuring. De auto werd vanmorgen keurig opgehaald, Corona heeft zo zijn voordelen. De auto is nu vier jaar oud en ik heb er net iets meer dan 25 duizend kilometer mee gereden, zeg maar 8000 kilometer per jaar. Ik ben weliswaar nooit een kilometervreter geweest, maar meer dan het dubbele van nu haalde ik makkelijk. Die 8 duizend kilometer zal ik dit jaar ook niet gaan halen. De eerste drie maanden heb ik nog geen 500 kilometer gereden. Het is zelfs wennen als ik nu in de auto stap.

Mijn haar is eraf. Een jaar lang niet naar de kapper geweest leverde uiteindelijk een bos wild haar op. Er moest iets aan gebeuren. Zus Gemma was zo behulpzaam er de schaar in te zetten, zodoende zie ik er nu weer een beetje fatsoenlijk uit. Tegelijkertijd vond in de Tweede Kamer de grootste vertoning van de eeuw plaats. Pieter Omtzigt functie erlders. Ollogren liet dit op een A4'tje fotograferen en toen waren de rapen gaar. Vooral voor Rutte, die zich weer eens iets niet meer kon herinneren. Net één vergeetachtigheidje teveel. Hij heeft het

moeten bezuren. Rutte werd het hoofd van Jut. Alle ballen op Rutte. Alle verliezers van de recente verkiezingen zagen hun kans schoon om eens flink hun gram te halen. 10 jaar Rutte werd hem fataal. Dat hij weer de verkiezingen kunnen de anderen niet uitstaan en zij zagen hun kans schoon. Arme Rutte. Hoe nu verder? Met vileine Kaag, die het alleen over de inhoud wil hebben maar ondertussen Rutte een mes in de rug steekt. D'66 blundert (Ollogren) CDA is verscheurd (Omtzigt). SP, PvdA, GroenLinks zijn de verliezers van de verkiezingen. En wat is het resultaat van het debat, al deze kwakkelaars komen als winnaar uit de bus en Rutte is de grote verliezer! En dat wordt dan transparantie genoemd! Politiek blijft een raar spel en van nieuw leiderschap heb ik nog niets kunnen constateren. We gaan een leuke formatie tegemoet, waarbij ik mij niet kan voorstellen dat Rutte de eer aan zichzelf zal gaan houden. Hij wil gewoon de langstzittende premier van dit land worden. Na een paar daagjes zonneshijn gaan we nu weer een paar weekjes winterweer tegemoet met overdag nauwelijk warmer dan 6 graden. Dat wordt binnen zitten. Met het mooie weer voel je je toch gelijk een stuk beter, dus maar even door de zure appel heen bijten. Het voorjaar komt er echt aan. Waar ik nog wel een beetje meezit, is mijn prostaat. Hij blijft wat gevoelig. Plassen gaat weliswaar goed, maar een zeurend pijntje toont aan dat het toch nog niet helemaal goed zit. Van de huisarts heb ik nu een nieuwe antibiotica gekregen, het is een kuur van 1 dag, dat valt dus mee, maar als je de bijwerkingen leest dan word je toch wat terughoudend. Ik heb het daarom nog niet ingenomen in de hoop dat het pijntje vanzelf weggaat, maar die hoop zal wel ijdel blijken. Ik ga het dit weekend nog even aanzien en daarna zal ik er wel aan moeten geloven. Ik heb inmiddels wel gemerkt dat je van antibiotica niet echt opknapt. Net nu ik weer een beetje herstellende ben van de vorige kuur moet ik weer een nieuwe beginnen. En elke keer komt er een medicatie bij. Als je de lijst van de apotheek ziet dan word je daar niet goed van. Bijna dagelijks wordt er wat nieuws afgeleverd en dat gaat al weken zo. Pillen, zalfjes, pufjes het kan niet op. En ik ben niet de enige die van de chemicaliën aan elkaar hangt. De hele samenleving wordt nu gevaccineerd, wat zeg ik, de hele wereld aan de spuit.

We worden gevaccineerd! Vrijdag 9 april krijgen we onze eerste prik van het Pfizervaccin, 14 mei volgt dan prik 2. Eindelijk zou je zeggen. Al met al is er een heel jaar verspilt, want zo voelt dat toch. Hopenlijk hebben we er nog een tijd profijt van, want in dat jaar zijn we er niet beter op geworden. Nu nog mooi weer en de wereld ligt weer aan onze voeten. Het was gisteren 5 april 2e Paasdag en het heeft zowat de hele dag gesneeuwd. 's Nacht is het rond het vriespunt, dus is er nog steeds geen einde aan de winter gekomen. Inmiddels zijn de politieke kruiddampen ook een beetje aan het wegtrekken en worden de nieuwe stellingen ingenomen. Rutte wil in ieder geval nog van geen wijken weten en lijkt gesteund door zijn hele partij. D'66 en CDA hebben Rutte, zoals de CU nog niet helemaal uitgesloten. Een coalitie over links lijkt een doodlopende weg. Benieuwd wie het eerste met de ogen gaat knippen. Vooralsnog durf ik mijn geld nog nergens op te zetten.

Hoera, ik ben voor de eerste keer gevaccineerd. Samen met Riet heb ik gisteren de eerste spuit in ontvangst mogen nemen. In een grote tent op het parkeerterrein bij de SS Rotterdam vond het allemaal plaats. Iedereen onderging het alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, maar eigenlijk is het heel bizar. We zijn met Pfizer ingeënt, daar horen we nog geen slechte berichten over. Bij Astra Zenica is dat wel anders, en dat leidt dan weer tot veel commotie en stilleggen van het vaccineren, kortom het blijft een hoop gedoe. Overigens blijft het plassen dat ook. Overdag wil het nauwelijks en 's avonds barts het dan weer los en moet ik om het half uur en dat gaat in de nacht, zij het met een lagere frequentie gewoon door. Ik heb daar een ééndaagse antibioticakuur voor gekregen, maar in verband met de vaccinatie heb ik daar nog even mee gewacht. Ik ben wel bang dat ik er niet aan ontkom. Diarree blijft ook hardnekkig. Ik eet wel goed en soms zelfs wel trek, maar de stoelgang wil maar slecht normaliseren. Het blijft hinderlijk. Het blijft ook jammer genoeg nog steeds kutweer. We hebben nu zelfs de noordpoolkou. Ik ben gisteren voor het eerst sinds weken een klein wandelingetje gaan maken, maar met mijn open sandalen had ik gelijk last van wintertenen.

Golfen is dus nog steeds uitgesloten. Ik moet het van de buis hebben. Momenteel zijn de Masters bezig. Dat blijft een schitterende wedstrijd. Ik kan daar uren naar kijken. Prachtige baan, met verschrikkelijk lastige greens. Dus nog twee dagen genieten. Om drie uur zit ik klaar voor de tv. Ik ga nu gitaar spelen. Dat schiet er de laatste tijd ook steeds meer in jammer genoeg. Rob, mijn gitaarmentor zullen we maar zeggen, vindt dat er meer moet worden gespeeld, wil dat ook samen doen, hoe is me nog niet helemaal duidelijk, maar als ik straks gevaccineerd ben kan ik wel weer meer contact hebben. Maar goed ik ga nu spelen.

b

m

toverstralen@producties